

THE RUNNING DREAM
W E N D E L I N V A N D R A A N E N

Đường đưa — CỦA NHỮNG — giấc mơ

Tiểu thuyết
HỒNG NHUNG dịch

Mintbooks **vh** Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

Phần Một: Vạch Kết Thúc

Chương 5+9

Chương 10+12

Chương 13+17

Chương 18+20

Chương 21+25

Chương 26

Phần 2: Lực Cản

Chương 3+5

Chương 6+7

Chương 8+9

Chương 10:

Chương 11+12

Chương 13+14: 15

Phần Iii: Không Do Dự

Chương 2+3

Chương 4+5

Chương 6

Chương 7+8: 9

Chương 10+11: 12

Chương 13+14

Chương 15+16

Chương 17+18: 19

Chương 20+21: 22-23-24

Phần Iv: Thích Nghi

Chương 3+4

Chương 5+6: 7-8

Chương 9+10

Chương 11+12

Chương 13+14

Chương 15+16

Chương 17+18

Phần V: Vạch Xuất Phát

Chương 4

Chương 5+6

Chương 7+8

Chương 9+10

Chương 11+12

Chương 13+14

Chương 15 (End)

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Phần Một: Vạch Kết Thúc

Cuộc đời tôi thế là kết thúc.

Đằng sau những giấc mơ do chất morphine mang lại là cơn ác mộng của hiện thực.

Một hiện thực mà tôi chẳng thể đối mặt.

Tôi cứ thế nức nở cho khi thiếp đi, ao ước, nài xin và cầu nguyện rằng sau khi tỉnh dậy, mình sẽ thoát khỏi cơn ác mộng này, vậy mà nó vẫn bám riết lấy tôi.

"Suyt", mẹ tôi thì thầm. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi." Nhưng hai mắt bà lại sưng húp và đỏ hoe, Tôi biết, chính bà cũng không tin tưởng vào những gì mình đang nói.

Còn cha tôi... lại hành động hoàn toàn khác. Ông thậm chí còn chẳng cố nói dối tôi. Vì làm vậy cũng đâu ích gì? Ông biết rõ sự thật mà.

Những hi vọng của tôi, những giấc mơ của tôi, cuộc đời tôi... đã chấm hết.

Có vẻ người duy nhất không lo lắng là bác sĩ Wells. "Chào cháu, Jessica", ông nói. Tôi chẳng rõ lúc này đang là ngày hay đêm. Ngày thứ hai đã trôi qua hay tất cả chỉ mới bắt đầu. "Cháu thấy trong người thế nào?"

Tôi chỉ nhìn ông chăm chăm. Tôi có nhất thiết phải đáp lại rằng, Cháu ổn, hay không?

Ông nghiên cứu hồ sơ bệnh án của tôi "Chúng a thử kiểm tra xem sao nhé?"

Ông kéo tấm chăn đang đắp trên đùi tôi xuống, và tôi nhận ra mình đang phải đối diện với sự thật.

Bàn chân phải của tôi không còn.

Không còn mắt cá.

Cũng chẳng thấy cẳng chân.

Chỉ còn lại bắp đùi, đầu gối và phần móm cụt được quấn trong một mớ gạc.

Hai mắt tôi ngấn lệ khi bác sĩ Wells tháo lớp băng và quan sát tác phẩm của chính mình. Tôi quay đi, chỉ kịp thấy mẹ đang cố nuốt xuống những giọt nước mắt. "Mọi thứ sẽ ổn thôi", bà vừa nói vừa siết chặt tay tôi. "Chúng ta sẽ vượt qua tất cả."

Bác sĩ Wells lại tỏ ra vui vẻ đến khó chịu. "Rất khả quan, Jessica. Các mạch máu lưu thông tốt, vết thương có màu sắc bình thường... và đang lành lại rất nhanh."

Tôi nhìn không chớp mắt vào thứ quái dị phía dưới đầu gối.

Nó ửng đỏ và sưng tấy. Những chiếc ghim giữ băng to bản gắn cố định quanh phần móm cụt hết như một cái khóa kéo cỡ lớn và xấu xí, phần da ở đó đã đổi màu vàng sậm.

"Vết thương thế nào?", ông hỏi. "Cháu chịu được chứ?"

Tôi lau nước mắt và gật đầu, bởi vết thương ở chân chẳng thấm tháp gì so với vết thương đang ngự trị trong trái tim tôi.

Sẽ chẳng có bất kỳ liều thuốc nào chữa lành được điều đó.

Bác sĩ Wells tiếp tục nói một cách hào hứng, "Bác sẽ cho cháu đeo một chiếc tất đàn hồi(1) để hạn chế tình trạng sưng tấy. Phần chân còn lại sẽ rất đau đớn trong một thời gian nữa, và mới đầu, chiếc tất có thể khiến cháu thấy không thoải mái, nhưng vai trò của nó lại hết sức quan trọng. Làm giảm phù nề và định hình chân là bước đầu tiên trong quá trình bình phục." Một y tá đến để băng lại vết thương cho tôi trong khi ông ghi chú vào bệnh án và nói, "Cuối ngày hôm nay sẽ có một chuyên viên bình phục tới giúp cháu".

(1): Loại tất có độ đàn hồi tốt, chuyên dùng để hạn chế các vết sưng tấy, giúp vết thương nhanh liền và hỗ trợ việc phục hình. Tất đàn hồi được sử dụng thường xuyên như công cụ bảo vệ khi người bệnh không dùng dụng cụ chỉnh hình.

Những giọt nước mắt tiếp tục lăn dài trên má tôi.

Dường như tôi chẳng còn đủ sức để ngăn chúng lại.

Bác sĩ Wells trấn an, "Ca phẫu thuật đã diễn ra thuận lợi, Jessica." Ông nói như thể để cố gắng xoa dịu thực tại. "Nhìn chung, cháu thực sự may mắn đấy. Cháu còn sống, và vẫn giữ được phần đầu gối, điều này tạo nên một khác biệt rất lớn đối với việc di chuyển sau này. Những người bị liệt dạng BK sẽ gặp thuận lợi hơn so với dạng AK rất nhiều."

"BK, AK ư?", mẹ tôi hỏi.

"Tôi xin lỗi", ông đáp rồi quay sang mẹ tôi. "Nghĩa là liệt dưới gối. Và trên gối (2). Trong thế giới của những người mang chân giả, điều đó tạo nên một sự khác biệt đáng kể." Ông sắp sửa ra về. "Rõ ràng việc thích nghi

sẽ cần hẳn một quá trình, nhưng Jessica còn trẻ và khỏe mạnh, tôi tin chắc con bé sẽ sớm trở lại cuộc sống hoàn toàn bình thường thôi."

(2): Nguyên văn là "Below knee" (BK) và "Above knee" (AK)

Mẹ tôi gật đầu, nhưng không giấu được vẻ bối rối. Như thế bà đang ước có cha tôi ở đây để giúp hiểu được những gì mình đang nghe.

Cuối cùng, bác sĩ Wells nở một nụ cười với tôi. "Hãy tập trung vào mặt tích cực, Jessica. Chúng ta sẽ giúp cháu tập đứng lên và đi lại trong thời gian ngắn thôi."

Những lời này lại được thốt ra từ người đàn ông đã cứa chân tôi.

Rồi ông nhẹ nhàng rời khỏi phòng, để lại một đám mây u ám và nặng nề của những điều chưa nói hết phía sau.

Mẹ mỉm cười và thì thầm trấn an tôi, nhưng bà hiểu rõ tôi đang nghĩ gì.

Hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra?

Tôi sẽ không bao giờ chạy được nữa...

Chương 2

Tôi là một người đam mê điền kinh.

Đó là điều tôi làm.

Đó là bản chất của tôi.

Chạy là tất cả những gì tôi biết, tôi muốn, và quan tâm.

Một cuộc đua quanh sân bóng khi học lớp Ba đã khiến tôi có một tình yêu cuồng nhiệt dành cho môn thể thao này.

Được hít thở hương thơm ngọt ngào của cỏ mùa xuân.

Được lướt qua những đám cỏ ba lá mọc um tùm.

Đánh bại toàn bộ đám con trai.

Rốt cuộc, tôi không thể dừng lại. Tôi chạy khắp mọi nơi. Đua với tất cả mọi người. Tôi yêu cái cảm giác được làn gió lướt trên gò má rồi lùa qua mái tóc.

Chạy đã giúp tâm hồn tôi thư thái.

Nó khiến tôi cảm thấy mình đang sống.

Nhưng bây giờ thì sao?

Tôi đang mắc kẹt trên chiếc giường này, và hiểu rõ rằng mình sẽ chẳng bao giờ tiếp tục chạy được nữa....

Chương 3

Chuyên viên phục hình có dáng người chắc nịch và hói đầu, ông bảo tôi gọi mình là Hank. Ông cố gắng nói với tôi về việc lắp một cái chân giả, nhưng tôi đã buộc ông phải dừng lại.

Đơn giản là tôi chẳng muốn nghe.

Ông yêu cầu y tá thay lớp băng mới cho vết thương ở chân tôi. Lớp băng này mỏng và dùng tới ít gạc hơn.

Tôi thấy ớn lạnh.

Toàn bộ căn phòng và mọi thứ xung quanh đều chìm trong lạnh lẽo.

Tôi muốn che vết thương lại, nhưng Hank đã sẵn sàng xỏ chiếc tất vào chân tôi. Đó là kiểu tất dài dạng ống và không có ngón. Ông luồn nó vào

một chiếc ống PVC ngắn nhưng to bản, rồi bẻ cổ tất ra bên ngoài. Tôi không biết ông định làm gì, mà cũng chẳng quan tâm.

Cho đến khi ông luồn đoạn ống vào phần móm cụt của tôi.

"Ồi!" Tôi thở hỗn hển khi lực ép và cơn đau ập tới vết thương.

"Bác xin lỗi", Hank nói, sau đó chuyển chiếc tất từ đoạn ống sang chân tôi đồng thời rút đoạn ống ra. "Chúng ta sắp xong rồi đây."

Giờ thì một nửa chiếc tất hình ống đang lủng lẳng ở phần móm cụt. Hank luồn một chiếc đai nhỏ vào phần tất đó để cố định, sau đó kéo căng phần tất còn lại và lộn ngược lên trên để bọc kín cả chiếc đai lẫn chân tôi.

Lực ép khiến vết thương nhói lên. Nhưng Hank cam đoan rằng tôi sẽ sớm cảm thấy ổn hơn thôi. "Chỗ này đang bị phù", ông nói với tôi. "Và tụ máu. Tất đàn hồi sẽ giúp hạn chế tình trạng sưng tấy và rút ngắn thời gian bình phục. Một khi vết thương lành lại và chân bớt phù, chúng ta có thể lắp cho cháu một chiếc chân tạm."

"Sẽ mất bao lâu để hồi phục?", mẹ tôi hỏi. Giọng bà bắt đầu run rẩy, nhưng bà cố kìm lại.

Hank lấy ra một cái thước dây và đo chu vi móm cụt của tôi. "Rất khó nói trước."

Tâm trí ông dường như đang lơ đãng, vì vậy mẹ tôi tiếp tục, "Vậy... đây là trường hợp đặc thù ư?"

Hank hít một hơi thật sâu. "Trường hợp đặc thù chỉ xảy ra với những bệnh nhân ở trong tình trạng sức khỏe yếu. Người có vấn đề về tuần hoàn hay người già, thừa cân, hoặc mắc bệnh tiểu đường." Ông liếc sang tôi. "Như Jessica thì không phải. Thời gian cô bé cần để bình phục sẽ ngắn hơn nhiều."

"Vậy thời gian hồi phục dự kiến của họ là bao lâu?", mẹ tôi hỏi tiếp, có vẻ bức bối.

"Họ thường được lắp chân tạm sau khoảng sáu tháng."

"Sáu tháng ư?" Mẹ tôi thở hển hển.

"Nhưng Jessica có thể chỉ mất khoảng thời gian rất ngắn thôi. Tất cả phụ thuộc vào độ lành của vết thương và việc cô bé có thể kiên cường chịu đựng tới mức nào."

Họ còn trò chuyện thêm đôi điều, nhưng tôi không nghe nữa.

Mất bao lâu thì có gì quan trọng chứ?

Tôi sẽ không bao giờ bình phục.

Tôi còn chẳng hình dung nổi mình có thể thích nghi với chuyện này được hay không nữa...

Chương 4

Tôi nhắm mắt lại và dần thiếp đi.

Tôi mơ thấy cuộc đua.

Vanessa Steele đang tập dẫn cơ ở làn số năm. Bộ móng dài sơn màu đỏ đậm và cặp kính thể thao của cô ta lấp lánh dưới ánh nắng xế trưa.

Tôi nhớ mình từng nghĩ rằng Vanessa đã làm ảnh hưởng rất nhiều tới tôi bằng thái độ trịch thượng, những đòn tâm lý, và sự thống trị đường đua 400 mét của cô ta.

Thực vậy.

Vanessa liếc qua vai, đợi tôi đặt chân vào bàn đạp xuất phát trước khi cô ta cũng làm tương tự.

Đó là một trong những đòn tâm lý của Vanessa. Cô ta chính là người chốt hạ.

Lần này tôi không thấy phiền. Tôi không hề nao núng trước sự công kích của cô ta.

Tôi cảm thấy bình tĩnh.

Tự tin.

Thầy Kyro đã giúp tôi tập trung. Thầy đã rèn cho tôi cách giữ vững cả tinh thần lẫn thể chất và huấn luyện tôi sẵn sàng cho khoảnh khắc này.

Tôi khẽ nở một nụ cười với Vanessa và gạt đầu từ vị trí của mình trên làn số bốn. Lúc này tôi đang cúi thấp người, chân xỏ sẵn vào bàn đạp, sẵn sàng xuất phát.

Vanessa thực hiện những động tác điều chỉnh cuối cùng, sau đó giữ tư thế cố định.

Tiếng súng lệnh vang lên và tất cả các vận động viên lao về phía trước. Đó là cơn cuồng nộ của những bước chân, những đôi giày đinh giậm trên đường đua. Chúng dồn dập ngay cạnh tôi mà chẳng hiểu sao lại như xa cả dặm.

Sau giai đoạn chạy lao, chúng tôi định hình được độ dài bước chạy của mình. Động tác lăng chân của tôi rất tốt. Mạnh và dài.

Thịch, thịch, thịch, thịch!

Hai cánh tay tôi đang vung mạnh, nhưng rất nhịp nhàng và khá thoải mái.

Thịch, thịch, thịch, thịch!

Hơi thở trở nên gấp gáp, và tôi có cảm giác chân mình hầu như không chạm đất.

Thịch, thịch, thịch, thịch!

Đột nhiên, tôi thấy mình nhẹ bẫng.

Như đang bay.

Lao vút qua đường đua.

Tiếng ồn ào phía sau lưng tôi nhỏ dần, và bước xuất phát loạng choạng đã tạo thuận lợi cho tôi về mặt tinh thần - tôi có thể dõi theo Vanessa, trong khi cô ta chỉ cảm thấy tôi đang ở phía sau, bám sát gót.

Tại cự ly 200 mét, đường đua trở nên rộng hơn.

Chỉ còn Vanessa và tôi.

Chúng tôi ở khoảng cách rất gần.

Chúng tôi cán mốc 300 mét, sau đó đối mặt với Điểm Liệt (1).

(1): Nguyên văn là "Rigor Mortis Bend": "Rigor Mortis" theo nghĩa đen mô tả hiện tượng cứng đờ ở xác chết; trong truyện dùng để chỉ tình trạng khó thở, các chi tê cứng của vận động viên khi vận động quá sức, hiện tượng này sẽ được tác giả giải thích cụ thể ở phần tiếp theo.

Vanessa biết tôi ở đây.

Ngay sát nút.

Chúng tôi đều bị tức ngực, vì vậy tôi nín thở.

Thật mạnh.

Cô ta cũng làm y hết.

Chúng tôi ganh đấu trên suốt đoạn đường, hai chân tôi nóng ran, tê cứng. Khi cả hai đã ở ngang hàng, tôi thực hiện một pha đẩy người cuối cùng và bất ngờ đánh đích ngay trước mặt cô ta.

"Năm mươi lăm giây!", thầy Kyro hét to. "Năm mươi lăm giây!"

Đó là thành tích mới nhất của tôi.

Một kỷ lục mới cho giải đấu.

Đó cũng là cuộc đua cuối cùng trong cuộc đời tôi.

Vạch kết thúc...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 5+9

Các y tá không ngừng ra vào. Tiếng trò chuyện vang lên khắp nơi. Những tiếng thì thầm, như màn sương mù dày đặc, vây kín tâm trí tôi.

Nhưng đó là giọng của cha tôi.

Và bác sĩ Wells.

Tiếng họ vọng vào từ bên ngoài căn phòng qua khe cửa.

Cha tôi thắc mắc về những điều ông đã tìm hiểu trên mạng. Băng cứng tháo rời. Những cách phục hồi nhanh hơn, chân giả sau phẫu thuật(1). Ông nói nghe hệt như một bác sĩ.

(1):Nguyên văn là "Ipop", viết tắt của "Immediate Postoperative Prosthesis".

Câu trả lời của bác sĩ Wells xoay quanh những vấn đề thực tiễn tại địa phương, trợ cấp bảo hiểm, và các phương pháp thử nghiệm hiệu quả được bệnh viện Mercy áp dụng.

Cha vào phòng để kiểm tra tình hình của tôi, và mặc dù vờ như vui vẻ, ông vẫn không giấu được cảm giác buồn bực. Ông luôn thích sửa mọi thứ. Bây giờ cũng vậy.

Ông kiểm tra lớp bảo vệ mồm cụt bọc bên ngoài chiếc tất đàn hồi. Nó giúp chân tôi duỗi thẳng và tránh va chạm với vết thương. Ông có vẻ hài

lòng và bắt đầu nhắc đến những thuật ngữ như "kiểm soát phù nề" và "ngăn chặn hiện tượng co cứng gối".

Có vẻ như ông biết rõ về những gì mình đang nói.

Nhưng thực ra ông chỉ là một thợ sửa chữa tự do.

Và tôi không phải là thứ ông có thể sửa...

Chương 6

Đèn gọi trợ giúp đã sáng được mười lăm phút, tôi phát ốm với việc chờ đợi.

Và chán ngấy vì phải vệ sinh tại chỗ(1).

(1): Nguyên văn là "bedpan": xô để đi vệ sinh của bệnh nhân.

"Hãy đưa cái nặng cho con", tôi lau bầu với mẹ.

Bà lưỡng lự. Tôi đã không chịu hợp tác với bác sĩ trị liệu.

"Hãy đưa nó cho con!"

Bà làm theo, và tôi xoay hai chân gác lên thành giường. Thật thận trọng. Chậm rãi. Phải mất một lúc tôi mới có thể đứng dậy nhờ sự hỗ trợ của chiếc nặng.

Tôi thở hỗn hển.

Mẹ tôi đẩy chiếc cột truyền dịch theo sau trong khi tôi đi cà nhắc về phía phòng tắm. "Con làm tốt lắm", mẹ nói, nhưng bà sai rồi. Tôi đang chóng mặt. Và run rẩy.

"Có lẽ mẹ nên nhờ y tá?", bà hỏi khi tôi tạm dừng bước, mệt rũ vì gắng sức.

Tôi lắc đầu, nổi giận vì chuyện này lại khó khăn đến thế.

"Con làm tốt lắm", mẹ tôi nhắc lại khi tôi bắt đầu đứng lên lần nữa.
"Mẹ rất tự hào về con!"

Hai tay tôi bám chặt vào chiếc nạng và tôi bước tập tễnh về phía trước.
Vài ngày trước, tôi đã chinh phục quãng đường 400 mét trong năm mươi lăm giây.

Hôm nay, tôi mất năm phút để đi được hơn 6 mét.

Khi cuối cùng cũng đến được phòng tắm, tôi quan sát mình trong gương.

Đầu tóc rối bù.

Hai mắt sưng húp.

Đôi môi nứt nẻ.

Tôi tiếp tục di chuyển, sau đó đưa chiếc nạng cho mẹ, rồi bám vào tay vịn hỗ trợ, và bắt đầu ngồi xuống bệ toilet.

Nhưng tôi rất yếu, và bên chân còn lạnh lặn không trụ nổi.

Mẹ tôi thở hỗn hển khi tôi ngã bịch xuống chỗ ngồi đầy đau đớn, và bối rối khi tôi làm dây nước tiểu ra váy.

"Không sao đâu!", mẹ nói khi tôi đưa tay bịt miệng chặn lại tiếng hét.
"Đây là lần đầu tiên con thử mà. Con mong đợi gì hơn nào?" Bà xoa người và gọi to, "Y tá? Y tá!", sau đó cố xoa dịu tôi một lần nữa. "Mọi chuyện rồi sẽ dễ dàng hơn. Và sẽ tốt đẹp hơn." Nhưng tôi có thể nhìn thấy nỗi lo sợ hiển hiện trong ánh mắt bà.

Sợ rằng đó chỉ là những lời nói dối.

Nói dối, nói dối, nói dối.

"Y tá!", bà tiếp tục gọi to hơn. Tuyệt vọng hơn.

Lần này có một y tá chạy vào. "Ôi trời", cô ấy kêu lên khi chứng kiến cảnh tượng này. "Chúng ta cần một chiếc váy mới?"

Phải mất mười phút, ba chúng tôi mới tắm rửa và thay xong đồ cho tôi.

Năm phút nữa để tôi đi cà nhắc trở lại giường.

Họ giúp ôi đắp chăn và sau khi tôi đã nằm yên vị trên giường, mẹ vuốt lại mái tóc cho tôi rồi hôn lên trán tôi.

Tôi cố nở một nụ cười gượng gạo, sau đó nhắm mắt lại, hoàn toàn kiệt sức...

Chương 7

ĐIỂM LIỆT

Đó là thời khắc diễn ra trong cuộc đua 400 mét, khi mọi tế bào trong cơ thể bạn trở nên tê liệt.

Hai lá phổi đau nhức.

Tứ chi mất hết cảm giác.

Hai cánh tay đánh thật mạnh nhưng đã tê cứng và nặng như chì.

Điểm Liệt là bước ngoặt cuối cùng của bất kỳ cuộc đua nào, và tại Đỉnh Tự do, bạn sẽ được sức mạnh của một cơn gió ngược chiều(1) chào đón

(1): Nguyên văn là "headwind": nghĩa bóng là "lực cản".

Vạch đích ở ngay trước mắt và bạn sẽ lao về phía nó, nhưng gió đẩy bạn lùi lại, cơ thể van nài bạn từ bỏ, và cả thế giới dường như rơi vào một chuyển động chậm.

Tất cả những gì còn lại là sự quyết tâm của bạn.

Nó buộc bạn vận hết mọi múi cơ.

Buộc bạn ở lại cuộc đua.

Buộc bạn tiếp tục vượt qua nỗi đau đớn trong khoảnh khắc này.

Cố lên! Cố lên! Cố lên!

Cậu làm được mà!

Nhưng giọng họ bị bóp nghẹt bởi hơi thở gấp gáp, tiếng tim đập thành thịch, hiện tượng máu bơm dồn dập, và như cầu muốn được khuyu xuống.

Điểm Liệt.

Tôi cảm thấy mình như đang sống ở đó.

Chương 8

Khứu giác của tôi dường như nhạy cảm hơn.

Đôi khi đó là nguyên nhân khiến tôi tỉnh giấc.

Và giờ không phải mùi khó chịu của bệnh viện.

Mà là mùi hoa.

Những bó hoa rực rỡ được bày khắp phòng.

Những quả bóng bay khê đung đưa trong không trung hoặc đứng nghiêm nghị.

Mau khỏe nhé. Chúng ra lệnh.

Chúng là đội hoạt náo viên có-khuôn-mặt-tròn-xoe của riêng tôi, kín đáo nhìn trộm qua làn sương mù trong tâm trí tôi. Mau khỏe nhé.

Nhưng tôi đâu có ốm.

Tôi tàn phế.

Tật nguyên.

Là một phế nhân.

Đồ ăn được mang đến và át hết mùi hoa.

Khoai tây nghiền. Thịt lợn xốt, hoặc có thể là gà tây. Rau trộn.

"Con nên ăn chút gì đó", mẹ tôi nói.

Tôi uống vài hộp nước hoa quả.

"Chỉ vài miếng cũng được", bà nói, và tôi thử món khoai tây chỉ để bà vui lòng.

Dạ dày tôi nhộn nhạo. Mùi thức ăn khiến tôi khó chịu.

"Con mệt rồi", tôi nói với mẹ, và đẩy khay thức ăn ra. "Mẹ làm ơn mang nó ra khỏi đây được không?"

Bà bưng chiếc khay rời khỏi phòng mà không nói một lời. Tôi nhắm nghiền mắt lại và dần thiếp đi, chỉ bị đánh thức khi mẹ xuất hiện và đứng bên giường cùng với một đĩa thạch Jell-O. "Chúng ta hãy thử vài miếng nhé", bà vừa nói vừa bón cho tôi một miếng nhỏ.

Thật mát. Và dễ chịu.

"Cảm ơn mẹ", tôi thì thầm. Đôi môi tôi khô và nứt nẻ. Tôi liếm môi, sau đó đồng ý ăn thêm một miếng nữa.

"Thế mới là con gái mẹ", mẹ nói khi tôi lấy chiếc đĩa từ tay bà. Bà mỉm cười với tôi và nhắc lại. "Thế mới là con gái mẹ."

Chương 9

Các y tá nói với tôi hôm nay là thứ Tư.

Vậy là đã năm ngày trôi qua.

Hoặc bốn ngày rưỡi, tùy vào các bạn tính.

Tôi không cần dùng morphine nữa nhưng vẫn uống thuốc giảm đau, và đầu óc vẫn còn mù mịt.

Những bông hoa đang héo và cánh hoa bắt đầu rụng. Những quả bóng cũng xẹp vì hết khí. Như thể chúng đang mệt mỏi vì phải cố gắng cố vũ tôi. Như thể chúng muốn từ bỏ.

Tôi nhận được rất nhiều cuộc gọi, nhưng tôi không muốn nghe.

Với bất cứ ai.

Mẹ nghĩ tôi nên nghe máy, bà cho rằng trò chuyện với mọi người sẽ giúp tôi thấy khá hơn.

Cha thì nói với họ rằng tôi chưa sẵn sàng, rồi lịch sự nhưng cũng rất kiên quyết gác máy.

Riêng với cuộc gọi của huấn luyện viên Kyro.

Cha tỏ ra kiên quyết nhiều hơn là lịch sự.

Ông đang tức giận với thầy ấy, tôi cho là vậy, mặc dù tôi không chắc lý do tại sao

Tôi thậm chí còn không muốn nói chuyện với em gái mình. Kaylee cứ quanh quẩn trong phòng, nhưng tôi luôn luôn nói với con bé là tôi rất mệt.

Hoặc giả vờ ngủ.

Mẹ vẫn khích lệ tôi dành nhiều thời gian cho con bé hơn, nhưng Kaylee chỉ mới mười ba tuổi. Vẫn còn học cấp hai. Và tôi biết con bé bối rối thế nào khi nhìn thấy tôi thế này. Chính tôi còn bối rối khi thấy mình như vậy. Tôi đang học lớp Mười một.

Tôi được xem là một con người mạnh mẽ.

Tôi luôn luôn là một con người mạnh mẽ.

Nhưng tôi phải nói gì với con bé đây? Hay với bất kỳ ai? Này, đừng lo lắng, tôi sẽ ổn thôi, khi những gì tôi muốn nói là, Tại sao lại là tôi?

TẠI SAO LẠI LÀ TÔI?

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 10+12

Bác sĩ trị liệu tới và đánh thức tôi.

Yêu cầu tôi chống nạng tới chỗ một chiếc ghế.

Mẹ quan sát lúc ông giúp tôi duỗi thẳng hai chân và cả hai cánh tay, sau đó đề nghị tôi sử dụng tạ và dây tập đàn hồi. Ông hướng dẫn tôi cách dùng một chiếc khăn để duỗi cơ và tăng sức mạnh cho các chi.

Tôi không quan tâm.

"Cháu cần liên tục vận động", ông nói với tôi. "Càng nhiều càng tốt."

Tôi đang mệt rũ. Và khó thở. Tôi trở lại giường và ước gì ông sẽ rời khỏi đây.

Ông quay sang phía mẹ tôi. "Bà hãy khuyến khích Jessica tập luyện thường xuyên trong mức cô bé có thể chịu đựng."

Cuối cùng bác sĩ cũng rời đi, có một tiếng gõ cửa rụt rè vang lên. Và khi mẹ nhìn thấy người bạn thân nhất của tôi đang đứng đó với một chú gấu Teddy to dùng trên tay, bà nhìn tôi, sau đó vẫy cô ấy vào trong.

"Con cần điều này", bà thì thầm, và thủ thỉ với Fiona trên đường ra khỏi phòng, "Một lúc thôi nhé? Con bé vẫn còn rất yếu."

Yếu đuối.

Là tôi đấy.

Fiona mỉm cười, và tôi bị thu hút bởi gương mặt xinh đẹp của cô ấy. Bởi lọn tóc highlight trên mái đầu vàng hoe của cô ấy rất hợp với chiếc áo phông có mũ và quần short màu lam nhạt cùng đôi giày thể thao.

Và đôi chân đó.

Dài. Rám nắng. Mịn màng.

Tôi chưa bao giờ thực sự nhận ra một đôi chân lại có thể đẹp đến vậy.

Thấy tôi nhìn chăm chăm, Fiona liền kéo mạnh lớp viền trắng của chiếc quần short. "Ôi, tớ thật ngu ngốc!"

"Cậu rất tốt mà", tôi gắng gượng nói.

"Không, tớ thật ngu ngốc!"

"Nhưng cậu đã mang đến đây một chú gấu rất đáng yêu", tôi nói với cô ấy, và thực sự cười toe toét.

Cô ấy đưa con gấu cho tôi rồi ngồi xuống ghế. "Tên anh chàng này là Lucas. Trừ khi cậu muốn đặt cho nó một cái tên khác. Anh chàng hệt như một chú gấu Lucas thật vậy, vì thế tớ mới đặt cho nó cái tên ấy. Đây chắc là lần thứ hai mươi tớ ở đây. Họ luôn luôn nói rằng tớ không thể gặp cậu. Lần nào tớ cũng mặc chiếc quần này! Tớ chỉ... Tớ thật..." Cô ấy bật khóc, sau đó nhoài người về phía tôi và ôm tôi như thể tôi chưa bao giờ được ôm trước đó. "Tớ rất xin lỗi, Jess. Tớ không biết phải nói gì. Tớ không biết phải làm gì. Tớ đã rất sợ. Tớ nhớ cậu nhiều lắm!"

Tôi cũng ôm cô ấy, và cục nghẹn trong cổ khiến họng tôi đau rát.

Đau đớn.

"Tớ chẳng biết phải nói gì", cuối cùng tôi ghen ngào thốt ra. "Và cũng không biết phải làm gì. Tớ sẽ chết ở đây mất." Những giọt nước mắt lăn dài trên má tôi khi chúng tôi nhìn nhau. "Trông tớ thảm hại lắm phải không?"

"Không đâu!", cô ấy đáp rồi khịt mũi. "Và cậu không chết, cậu còn sống!". Cô ấy lại ôm chặt tôi. "Ơn Chúa, cậu còn sống! Toàn bộ chuyện này thật kinh khủng. Khủng khiếp, khủng khiếp, khủng khiếp!". Cô ấy buông tôi ra. "Nhưng tớ cứ nghĩ nếu cậu là Lucy, và ngược lại, tớ sẽ chết mất!"

"Lucy ư?", tôi hỏi, và trong khoảnh khắc, không khí dường như trong suốt.

Rồi tôi nhớ ra.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra.

Lucy ngồi ở ghế trước tôi.

Ánh sáng.

Những âm thanh.

Tiếng la hét.

Tiếng va đập.

Tiếng vỡ.

Hơi thở của tôi ghen lại và tôi có thể cảm thấy nó một lần nữa.

Cơn đau.

Chân tôi, bị mắc kẹt, bị vặn xoắn, bị nghiền nát.

Sau đó là bóng tối.

Bóng tối của sự bình yên và không đau đớn...

Chương 11

"Cậu ổn chứ? Jessica! Này! Này, nhìn tớ đi!"

Giọng Fiona kéo tôi trở lại thực tại.

"Chuyện gì đã xảy ra với Lucy thế?", tôi ghen ngào, nhưng trong thâm tâm tôi đã biết rõ câu trả lời.

"Cậu không biết sao?", Fiona hỗn hển. "Lạy Chúa." Cô ấy đẩy người ra sau. "Tớ đúng là ngốc thật. Tớ cứ đinh ninh là cậu biết rồi."

"Cậu ấy mất rồi sao?"

Fiona gật đầu rồi chớp mắt. "Cậu ấy không hề đau đớn", cô ấy thốt ra. "Cậu ấy bị chấn thương ở đầu và... qua đời."

Cả căn phòng bắt đầu quay cuồng.

Lucy.

Cô nàng ngọt ngào. Mới bắt đầu chạy năm đầu tiên. Gia nhập hội để được kết bạn với mọi người. Tôi đã sẵn sàng để nghe tin xấu. "Còn ai nữa không?"

"Không. Những người còn lại chỉ bị sây sát nhẹ và bầm tím."

Cô ấy đang nghiêm túc, và trong một khoảnh khắc, tôi quên mất vết thương ở chân mình. "Cha tớ nói gã đâm vào chúng ta đã chết."

"Đó là sự giải thoát cho gã tồi tệ đó!", cô ấy nói.

"Gã ta... say rượu à?"

"Có thể là vậy! Gã đang chở những chiếc xe hơi cũ lên một bãi phế liệu thì mất lái! Gã đi quá khúc ngoặt, phóng khỏi lề đường rồi lao xuống đê, và đâm vào chúng ta. Đúng là vô trách nhiệm. Gã đã oanh tạc cả một chiếc xe buýt cơ đấy!"

Oanh tạc.

Dùng từ đó là hoàn toàn đúng.

Fiona nhìn xuống đồng chắn. "Vậy... tớ có thể xem không?"

Ồ, được.

Chân tôi.

"Cậu không cần làm thế đâu", cô ấy nói rồi nhăn nhó. "Tớ thật ngu ngốc phải không?"

Tôi ngẫm nghĩ, sau đó lật lớp chắn ra để Fiona nhìn chăm chăm vào vết thương. Khi mặt mũi cô ấy trở nên trắng bệch hơn cả tấm ga trải giường của tôi, tôi liền đắp chắn lại như cũ và nói, "Cậu nên nhìn thấy khi nó chưa được quấn băng."

"Tại sao họ không thể giữ lại nó?", cô ấy hỏi bằng giọng nghèn nghẹn. Gần như không nghe rõ...

"Vô phương cứu chữa rồi", tôi nói với cô ấy, và cảm thấy thật kỳ cục.

Đáng ra tôi nên khóc mới phải.

Mẹ tôi nhẹ nhàng bước vào phòng và mỉm cười. "Hai đứa ổn cả chứ?", bà hỏi.

Cả hai chúng tôi đang chết lặng. Fiona bắt đầu chớp mắt như thể trong phòng có quá nhiều ánh sáng, sau đó cất lời, "Tớ... Tớ nghĩ đến lúc mình

phải về rồi". Cô ấy ôm tôi thật chặt suốt một lúc lâu, và thì thầm, "Cậu làm được mà".

Rồi cô ấy chào mẹ tôi và sai đôi chân dài rám nắng ra cửa...

Chương 12

Tôi mơ màng trong những chuỗi ngày mệt mỏi và những đêm mất ngủ tưởng như vô tận. Các y tá cho tôi uống thuốc giảm đau một cách đều độ. Đó là cách duy nhất giúp tôi chợp mắt.

Bác sĩ Wells đến khám cho tôi mỗi sáng và đưa ra một chẩn đoán đầy lạc quan. "Cháu đang hồi phục rất tốt, Jessica. Cố lên nhé!"

Bác sĩ trị liệu dạy tôi cách chăm sóc phần móm cụt.

Tôi phải học cách rửa sạch nó.

Học cách quấn băng và bảo vệ nó.

Học cách massage và xoa dịu tình trạng tê cứng.

Học cách không buồn nôn khi nhìn thấy nó.

Cuối cùng tôi cũng trò chuyện thân mật với Kaylee.

Tôi cố gắng tỏ ra can đảm, nhưng thật khó khăn.

"Khi nào chị có thể về nhà?", con bé hỏi sau khi chúng tôi nói chuyện phiếm.

"Chị không biết mình có muốn về hay không nữa", tôi vừa nói vừa nở một nụ cười gượng gạo. "Ở đây, các bác sĩ chăm sóc chị từ đầu tới chân. Họ giúp chị làm sạch và massage vết thương. Em sẽ giúp chị làm điều đó khi chị về nhà chứ?"

Con bé có vẻ không tin là tôi đang đùa, vì vậy tôi kéo con bé lại gần và thì thầm, "Càng sớm càng tốt, được không?". Sau đó, tôi buông lỏng tay và hỏi, "Làm sao Sherlock ở yên được một chỗ vậy? Em nhốt nó lại phải không?"

"Là cha."

"Này, em cũng ra khỏi phòng và làm thế còn gì. Nó sẽ nhai toàn bộ đồng giày của chị nếu bị giam quá lâu cho xem." Tôi khẽ cười. "Không sao, nó có thể nhai chiếc giày bên chân phải, nhưng đừng để nó bén mảng đến gần mấy chiếc giày bên chân trái đấy."

Con bé không cười, và tôi cảm thấy mình thật ngu xuẩn vì đã đùa hơi quá. Kaylee cũng không đòi xem vết thương của tôi. Con bé chỉ ôm tôi và nói với tôi rằng con bé yêu tôi, và sau khi chúng tôi chơi xong một ván joker, mẹ nhẹ nhàng nói với con bé rằng đã đến lúc về nhà.

Tôi vẫy tay chào và nói với con bé, "Hãy tránh xa rắc rối! Và này! Tránh xa cả tủ quần áo của chị ra nhé! Em không thể lấy quần áo của chị đâu, nghe chưa? Chị sắp về rồi, vì vậy thậm chí đừng nghĩ đến chuyện dùng đồ của chị!".

"Con tuyệt lắm", mẹ thì thầm sau khi giao Kaylee cho cha. "Vô cùng tuyệt."

"Cảm ơn mẹ", tôi nói với bà, nhưng lồng ngực tôi dường như nổ tung vì gắng sức thốt ra những lời vô nghĩa đó.

Đột nhiên tôi thấy kiệt sức.

Kiệt sức vì phải cố tỏ ra mạnh mẽ...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 13+17

Tôi thường xuyên làm vật lý trị liệu.

Mẹ nghĩ tôi nên làm thế.

"Nó sẽ giúp con khỏe hơn, con yêu."

Cha cũng vậy.

"Con không muốn trải qua phần còn lại của cuộc đời ở trên giường đâu, Jess. Đứng lên đi."

Và cả Fiona nữa.

"Tớ nhớ cậu! Chúng ta cần phải đưa cậu ra khỏi nơi này!"

Chuông điện thoại reo khi tôi đang cùng Fiona làm trị liệu. Cô ấy nhắc máy và nói, "Đây là phòng của Jessica Carlisle, y tá Bartlett xin nghe".

Fiona há hốc miệng khi cô ấy quay sang tôi. Hai mắt cô ấy mở to. "Vui lòng chờ một lát", cô ấy đáp một cách rất chuyên nghiệp, sau đó bịt chặt ống nói. "Là Gavin Vance!"

Tôi nhận điện thoại từ tay cô ấy. "Xin chào!"

"Jessica phải không? Tớ là Gavin."

Có điều gì đó khiến tôi kinh ngạc đến mức không nói nên lời khi nghe giọng cậu ấy.

Tôi đã mong chờ cuộc gọi này gần hai năm nay.

"Ừm... Gavin Vance?", cậu ấy nói, và tôi tưởng tượng cậu ấy đang tự hỏi không biết tôi bối rối đến mức nào. Suy cho cùng, cậu ấy cũng là con trai của thị trường.

"Ồ, chào cậu", tôi đáp lại.

"Ừm... Tớ chỉ muốn nói... cậu biết đấy... tớ hi vọng cậu.... cậu biết đấy...", cậu ấy ấp úng.

"Nhanh đi lại được à?", tôi hỏi.

Cậu ấy phá lên cười. Đó là nụ cười đan xen giữa bồn chồn và nhẹ nhõm.

"Được rồi", tôi nói với cậu ấy. "Cậu muốn nói gì nào?"

"Ừm", cậu ấy đáp, và lại cười với vẻ lo lắng. "Tất cả mọi người đều cảm thấy thật tệ trước những gì đã xảy ra."

"Không tệ như tớ thấy đâu", tôi châm chọc.

Cậu ấy lại bật cười lần nữa, và lần này không còn quá bối rối. "Này. Tớ đang viết bài cho Liberty Bell và..."

"Về vụ tai nạn à?"

"Đúng vậy. Có rất nhiều tin đồn về nó và..."

Cả người tôi đột nhiên nóng bừng. "Nghe này. Tớ không định nhắc lại cơn ác mộng đó trên tập san của nhà trường đâu, cậu hiểu chứ?"

"Không phải! Tôi xin lỗi. Tôi chỉ tự hỏi... chà, mọi người đều tự hỏi khi nào cậu sẽ đi học trở lại."

Tôi vẫn cảm thấy rất nóng.

Và run rẩy.

"Tôi không chắc nữa", tôi khẽ nói. "Một thời gian nữa thì không." Và đầu cho người gọi là Gavin Vance thì tôi thực sự vẫn muốn đập máy. Vì vậy, tôi nói, "Tôi cần phải quay lại buổi trị liệu", rồi kết thúc cuộc trò chuyện.

Fiona hết sức kinh ngạc. "Gavin Vance đã gọi cho cậu đấy!"

"Một giấc mơ đã trở thành sự thật", tôi càu nhàu, bởi vì thực sự, nếu phải mất đi một chân mới nhận được sự chú ý của Gavin, tôi thà cứ bị cậu ấy lơ đi còn hơn...

Chương 14

Mẹ tôi xuất hiện cùng một túi đồ ăn mua từ Angelo.

"Là lasagna(1) sao ạ?", tôi hỏi.

(1): Một dạng mì Ý với các nguyên liệu chính là thịt, sốt, phô mai và các lá mì lasagna

Mẹ tươi cười khi mở chiếc túi ra. "Còn gì nữa nào?"

Nó có mùi thật tuyệt, và lần đầu tiên kể từ khi được cấp tốc đưa vào bệnh viện Mercy, tôi có cảm giác đói.

Thực sự, thực sự đói.

"Ôi, cảm ơn mẹ", tôi nói, nhanh chóng ngồi dậy để bà có thể đặt chiếc khay lên đùi tôi. Tôi phải cố vài lần mới có thể ngồi thẳng vì phần móm cụt vẫn còn rất mềm và nhạy cảm.

Theo quy định của bệnh viện, tôi phải mặc váy dài, vì vậy khi tôi đã ngồi yên vị, mẹ liền lấy ra một chiếc khăn ăn, nhét nó vào trong cổ áo của tôi, và không ngừng tất bật cho đến khi mọi thứ tạm ổn và tôi bắt đầu ăn.

"Ừm...", tôi nói với mẹ và nở một nụ cười mãn nguyện. "Ngon quá."

Mẹ thấy nhẹ nhõm, tôi biết điều đó, và tôi thực sự hạnh phúc mà không cần phải giả vờ. Lasagna của Angelo luôn là món ăn hảo hạng vào bất cứ ngày bình thường nào, nhưng vào thời khắc này, đó là thứ tuyệt nhất mà tôi từng nếm thử.

Tôi nhắm mắt lại và chỉ tập trung vào việc thưởng thức nó.

Rồi một cơn đau ập đến.

Mắt tôi choàng mở và tôi hét lên, "Đừng chạm vào chân con!". Nhưng mẹ không đứng gần chân tôi mà ở ngay bên cạnh tôi.

"Có thứ gì đó ở chân con!" Tôi òa khóc. "Hãy đuổi nó đi!"

"Không có thứ gì ở chân con cả", mẹ nói, hết nhìn tôi lại nhìn sang đồng chăn, rồi lại quay sang tôi. "Tuyệt đối không!"

Tôi đang ngồi nghiêng một bên và thực sự không thể nhìn thấy gì qua chiếc khay đồ ăn, nhưng tôi biết mẹ đang hoảng loạn. Cơn đau quá thật. Quá rõ ràng. Có thứ gì đó trên cẳng chân của tôi, khiến bàn chân tôi bị co rút!

Tôi gạt chiếc khay sang một bên trước khi nhớ ra rằng mình không còn cẳng chân.

Hay bàn chân.

"Lại là cơn đau chi ma(1) phải không?", mẹ tôi khẽ hỏi.

(1): Hiện tượng đau đớn sau phẫu thuật cắt cụt khi người bệnh vẫn có cảm giác bị đau như lúc còn chi. Cảm giác chi ma gồm các biểu hiện như nóng rát, cảm giác kiến bò và chuột rút. Người bị đau chi ma không thể biết trước được dạng đau nào sẽ xảy ra, khi nào cơn đau xuất hiện cũng như cường độ và thời gian của cơn đau.

Tôi gật đầu và nhìn chăm chăm vào đồng chân bằng phẳng nơi đáng ra sẽ là chân tôi. Mỗi lần gặp phải cơn đau chi ma, tôi đều bị bất ngờ. Chúng không thể đoán trước. Và luôn có sự khác biệt. Đôi khi phần chi bị mất trở nên bỏng rát. Đôi khi như bị ai đó đâm. Đôi khi lại như bị co rút. Đôi khi là sự kết hợp của tất cả. Các dây thần kinh dù đã bị cắt bỏ nhưng vẫn kết nối với não bộ.

"Con có muốn mẹ gọi y tá không?", mẹ tôi hỏi, gương mặt rạng rỡ của bà đã chuyển sang nhợt nhạt và lo âu.

"Không ạ", tôi nói với bà. "Nó sẽ biến mất thôi."

Nhưng tôi đang thở hỗn hển.

Nhể nhại mồ hôi.

Khóe miệng mẹ run run đầy ngập ngừng. "Con chắc chứ?"

Tôi gật đầu và kéo chiếc khay trở lại phía mình. Và sau một phút vờ như đang đói, thực sự tôi không giả vờ được nữa. Cơn đau khiến tôi buồn nôn, và ở phía bên kia chiếc khay, tôi có thể cảm thấy chân mình vẫn còn đó.

Cơn đau này rồi sẽ biến mất, nhưng thế cũng không có nghĩa là tôi có thể ngăn được việc nó vẫn tiếp tục xuất hiện...

Chương 15

Tôi lại có một giấc mơ.

Đó là vào rạng sáng.

Cả người Sherlock không ngừng lúc lắc khi nó nhảy xoay vòng ở cửa trước.

Chúng tôi nhẹ nhàng ra khỏi nhà, sau đó nhảy xuống những bậc thềm ngoài chái hiên, rẽ phải khi đến con đường hướng ra phía con sông.

Thế giới thật yên tĩnh.

Không có xe cộ. Không có người qua lại. Không hồi hả và nhộn nhịp. Chỉ có tiếng bước chân nhịp nhàng của chúng tôi vang trên vỉa hè.

Sherlock mừng rỡ bên cạnh tôi. Bộ lông trắng của nó như làn nước chảy qua lớp sương mù buổi sáng, và nó không bỏ lỡ một nhịp nào. Tôi rẽ, nó cũng rẽ. Tôi tăng tốc, nó cũng làm theo. Chẳng có sợi dây xích nào nối giữa chúng tôi. Không có mệnh lệnh nào điều khiển nó. Chúng tôi gắn kết với nhau vì cùng có chung niềm vui khi được chạy.

Chúng tôi đến cây cầu Aggery và tôi bắt đầu chạy nước rút qua cầu. Hai chân và phổi tôi nóng ran như lửa đốt, nhưng tôi chào đón cơn đau này.

Tôi mạnh mẽ hơn nó.

Sherlock chạy phía trước và tôi mặc kệ nó. Nó đợi tôi ở phía bên kia, vừa vẫy đuôi vừa thở phì phò, và tỏ ra rất thích thú với cảm giác tự do này. Nó đi bên cạnh khi tôi giảm tốc độ và đi dọc các con phố, qua những căn nhà quen thuộc, rồi trở về nhà.

Khi chúng tôi đã trở lại chái hiên, Sherlock dụi mõm vào tôi và thở phò phò khi tôi gãi tai nó. "Cậu bé ngoan!", tôi nói với nó. "Mày đúng là một cậu bé ngoan!"

Lúc này mặt trời đã lên cao.

Những người láng giềng còn ngái ngủ đã bắt đầu thức giấc.

Và rồi, trong tiếng thở hỗn hển, tôi cũng bừng tỉnh.

Chương 16

Tôi xoay người kiểm tra đồng hồ và quan sát chỗ ghế ngồi. 4 giờ 28 phút. Ghế ngồi trống không. Tôi đã nói mẹ không cần phải ở lại hằng đêm nữa. Và tôi rất ổn. Tôi đã nói điều đó một cách thuyết phục.

Mẹ miễn cưỡng tin tôi.

Hệt như tôi muốn bà làm vậy.

Thật dễ dàng nhìn thấy từ những quầng thâm và đôi mắt đầy ám ảnh của mẹ rằng bà muốn tôi được nhận những điều tốt đẹp. "Mẹ sẽ thế chỗ cho con, Jessica. Dù chỉ một lúc cũng được." Bà đã nói như vậy khi các bác sĩ giải thích rằng chân tôi không có hy vọng chữa lành, và tôi biết kể từ hôm ấy, lúc nào bà cũng đau đầu với suy nghĩ đó.

Mẹ sẽ bỏ cả hai chân của mình để đem bên chân bị mất của tôi trở về.

Tôi không nghi ngờ gì về điều đó.

Nhưng bà không thể, và tôi ghé việc bà phải ngủ trên ghế.

Vì vậy, bà ra ngoài và tôi chỉ còn một mình.

Tôi cảm thấy mình bị mắc kẹt.

Sợ hãi.

Bực bội.

Và tôi bật khóc. Những giọt nước mắt lặng lẽ và bông rớt chảy xuống tai tôi. Nhưng chúng chẳng thay đổi được điều gì.

Tôi lau nước mắt và nhìn đồng hồ lần nữa. 4 giờ 32 phút. Đã tám ngày trôi qua kể từ khi tôi mất một bên chân.

Vĩnh viễn...

Chương 17

Fiona đến thăm tôi trong chiếc quần bó màu đen và áo tím thướt tha.

Cùng giày cao gót.

Tuy thấp, nhưng vẫn là giày cao gót.

Chắc chắn đây không phải phong cách điển hình của Fiona.

"Cậu vừa đến nhà thờ à?", tôi hỏi rồi ngồi thẳng dậy.

Cô ấy gật đầu. Rất nghiêm nghị. Và tôi mới nhận ra hai mắt cô ấy đỏ hoe.

"Lẽ truy điệu Lucy", tôi khẽ nói. "Tớ quên mất."

Cô ấy ngồi xuống ghế, cả người lún sâu vào đó. "Thật tệ. Chà, mọi người đều nói buổi lễ suôn sẻ, tốt đẹp và hoàn hảo, nhưng tớ nghĩ nó thật khủng khiếp. Họ bày một bức ảnh phóng khổng lồ hình cậu ấy, và rải hoa khắp mọi nơi. Mọi người đứng đó và kể những câu chuyện khôi hài về Lucy, họ trưng bày đôi giày ba lê hồi cậu ấy học lớp Sáu và phủ chiếc khăn

choàng mà Lucy yêu thích lên bệ thờ. Tớ cứ nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Tớ muốn nhìn đi chỗ khác, nhưng không thể nào rời mắt được."

Tôi đặt chú gấu Lucas vào lòng Fiona. Cô ấy ôm chặt nó và bắt đầu thốn thức. "Tại sao cậu ấy phải chết? Tại sao, tại sao, tại sao chứ?"

Cô ấy không mong một câu trả lời, thật tốt vì tôi chắc rằng mình cũng không thể trả lời. Tôi đặt tay lên vai Fiona, hiểu rằng tôi nên cảm tạ Chúa vì vẫn còn sống, nhưng chẳng hiểu sao tôi không làm được. Tôi biết sẽ thật ích kỷ nếu có suy nghĩ rằng Lucy thật may mắn, nhưng tôi không thể ngăn mình lại.

Lucy không phải chịu đau đớn, không phải trị liệu, không phải học cách sống một cuộc đời tàn phế. Không phải giận dữ hay khiếp sợ.

Lucy đã được yên nghỉ...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 18+20

Fiona xin lỗi vì đã quá xúc động, sau đó ôm tôi và nói rằng cô ấy đã vui thế nào khi biết tôi còn sống.

Tôi thầm cảm thấy mình thật ích kỷ..

Sau đó, cô ấy đột nhiên đổi chủ đề. "Ôi! Ôi... ôi... ôi!"

"Gì thế?", tôi vừa hỏi vừa bật cười. Hai mắt cô ấy mở lớn, và tôi biết điều này có nghĩa là:

Chuyện tầm phào.

"Đoán xem ai đã đòi Gavin an ủi tại lễ truy điệu nào?"

"Đòi cậu ấy an ủi sao? Ai đó là bạn của Lucy chẳng?"

"Không! Cô ta hoàn toàn không quan tâm gì đến Lucy!"

"Được rồi..." Tôi nhìn lên những viên ngói ốp trần mong tìm được manh mối, hi vọng cô ấy sẽ nói cho tôi biết, nhưng với tính cách thích phô trương của Fiona, cô ấy sẽ muốn được hỏi tới hai mươi câu, mà tôi mới chỉ hỏi có mỗi một câu. "Vậy thì... là ai đó trong đội?"

Cô ấy lắc đầu quầy quậy.

"Một vận động viên chạy nước rút thì sao?"

Cô ấy tiếp tục lắc đầu.

"Chạy cự ly trung bình? Hoặc cự ly dài?"

Vẫn là lắc đầu.

"Vậy cô ấy tham gia các môn điền kinh trên sân bãi?"

Gật đầu.

"Nhảy xa? Nhảy cao? Ném đĩa?"

Lắc, gật, lắc.

Câu trả lời như một đòn giáng mạnh lên tôi. "Là Meryl ư?"

"Đúng vậy!", Fiona thở mạnh. "Cậu có thể tin được không? Meryl Abrams theo đuổi một gã chẳng có chút đam mê nào với thể thao."

"Cậu có chắc là cô ta không hề thương tiếc cho Lucy không?"

"Chắc chắn. Đó là trò tán tỉnh kinh điển của Meryl thôi." Fiona cau có. "Lẽ ra cậu nên nhìn thấy lúc cô ta vật vã bên Gavin mới phải! Cứ như Meryl sẽ chết hoặc ngất hoặc, hoặc... phát điên nếu cậu ấy không giữ chặt cô ta vậy. Tớ nghe thấy cô ta nói rằng, 'Tớ không thể chịu được khi nghĩ đến cái ngày kinh hoàng đó'." Fiona làm mặt hề. "Cậu có thể tin được không? Cô ta thậm chí còn không có mặt trên chuyến xe buýt đó!"

Đây là sự thật. Cuộc thi hôm đó chỉ dành cho những người nhận được lời mời, và Meryl thì không đủ điều kiện để tham gia, nhưng cô ta chẳng bận tâm. Mọi người đều biết Meryl nhập đội chỉ để có thể điền vào hồ sơ thi đại học năm tới dòng "từng tham gia đội tuyển điền kinh", và đó là môn thể thao duy nhất mà ai cũng có thể chơi được.

"Gavin quá thông minh để tin vào chuyện này", tôi nói với cô ấy. "Vậy còn Darren thì sao?"

Fiona nhún vai. "Cô ta chán cậu ấy rồi chẳng? Ai mà biết được."

"Nhưng... còn Gavin? Hãy nói về việc chuyển đổi tượng đi."

Fiona khịt mũi. "Gavin có thể không phải là tay mê thể thao, nhưng cậu ấy là con trai thị trường, và cậu ấy nổi tiếng. Đặc biệt là từ khi cậu ấy để kiểu râu dê ở cằm."

"Khoan đã. Gavin để râu dê sao?"

Cô ấy gật đầu. "Nó có vẻ rất giúp ích cho cậu ấy."

"Tin này thực sự làm tớ mất hết tinh thần", tôi càu nhàu.

"Tớ xin lỗi! Tớ chỉ nói cho cậu biết bởi vì đó là chuyện rất điển hình về Merryll, và thật lố bịch. Cứ như Gavin bị sự kiểm soát của cô ta làm cho mê muội rồi vậy?" Cô ấy hít một hơi thật sâu. "Vậy khi nào cậu sẽ ra khỏi nơi này thế? Tớ phát ốm với việc đến trường mà không có cậu rồi!"

Dạ dày tôi đột nhiên quặn lại. Cha đã nói với tôi về việc đi học, nhưng tôi không thể hình dung nổi chuyện này. Tôi sợ hãi khi nghĩ đến việc phải đối mặt với tất cả mọi người. Thấy họ đi bộ. Thấy họ vội vã chạy trên các bậc thềm. Khi biết rằng sau giờ học, tất cả các bạn bè của tôi sẽ cùng chạy tại trường đua.

Tôi nhìn đi chỗ khác. "Bác sĩ Wells nói tớ sẽ sớm được về nhà thôi, nhưng chuyện đến trường thì tớ không biết..." Giọng tôi bắt đầu trở nên buồn bã, vì vậy tôi nói, "Tớ cho là mình nên tham gia vài chương trình giáo dục tại nhà".

"Một chương trình giáo dục tại nhà sao? Giống như trên Internet hả? Không đời nào. Không đời nào. Đó sẽ là chuyện tồi tệ nhất đối với cậu!" Fiona nghiêng người về phía trước. "Nhìn tớ này. Tớ sẽ giúp(1) cậu. Cậu có thể làm được mà!"

(1): Nguyên văn là "push": vừa có nghĩa là "đẩy vật gì đó" vừa có nghĩa là "giúp sức".

Lúc đầu, tôi nghĩ ý của Fiona là sẽ giúp tôi trở lại trường học. Giúp tôi đối mặt với thế giới. Nhưng sâu trong lòng tôi hiểu cô ấy thực sự có ý gì. "Cậu sẽ giúp tớ đẩy... xe lăn ư?"

"Tất nhiên! Cậu không thể đi hết khuôn viên trường bằng cách chống nạng được. Và phải một thời gian nữa cậu mới lắp chân giả, phải không? Vì vậy, tớ sẽ đưa cậu đến lớp. Mọi thứ sẽ trở nên rất dễ dàng thôi!"

Không hiểu bằng cách nào Lucas đã trở lại bên tôi, và tôi thấy chính mình đang ôm chặt nó, cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Tôi gần như còn chẳng tự dùng được phòng tắm.

Vậy thì tôi sẽ phải xoay xở với việc học hành ra sao đây?

Chương 19

Ghim kẹp đã được tháo ra. Bác sĩ Wells nói tôi là bệnh nhân bình phục nhanh nhất mà ông từng điều trị. "Bác tự hào về cháu, Jessica. Cháu đã làm được điều đáng kinh ngạc."

Tôi muốn hét lên rằng mình đã chẳng làm bất cứ điều gì! Tôi chỉ tồn tại mà thôi! Và tôi muốn đánh ông. Thật mạnh.

Tôi muốn đánh ông vì đã cướp mất một bên chân của tôi. Đánh ông vì đã tỏ ra quá vui vẻ và hành động như thể tôi là một bệnh nhân xuất sắc khi

tôi thực sự chỉ là một kẻ hay than vãn, giận dữ và đáng thương.

Rồi ông nói những từ đầy kỳ diệu. Những từ mà tôi vẫn luôn khao khát. Những từ mà tôi khiếp sợ. Những từ mà tôi nghĩ có thể không bao giờ được nghe, và bây giờ lại đột nhiên xuất hiện quá nhanh.

"Cháu đã sẵn sàng để về nhà rồi."

"Hôm nay sao ạ?", tôi hỏi, âm thanh thốt ra trở nên nghẹn ngào, như thể của một người sắp hấp hối.

Ông gật đầu. "Cháu đã hoàn thành tất cả các yêu cầu về trị liệu?." Rồi ông nhìn thẳng vào tôi. "Cháu có thể tự xoay sở với việc chăm sóc, rửa sạch vết thương và thay tất phải không?"

Tôi gật đầu.

"Cháu có thể đi quanh phòng bằng nạng, lên xuống được bốn bậc, chuyển từ thể đứng sang ngồi, và ngồi xuống một cách an toàn chứ?"

Đó là tất cả những điều tôi đã học được trong những buổi trị liệu. Dù vẫn còn vụng về, nhưng tôi có thể làm được, vì vậy tôi gật đầu.

Ông mỉm cười. "Thế thì cháu sẽ được về nhà."

Tôi biết mình nên cảm ơn ông, nhưng cái cách ông nói từ "nhà" như giáng một đòn lên tôi. Tôi chợt hình dung ra một đôi dép màu hồng ngọc. Tôi không thể vỗ hai bên dép vào nhau bởi vì... bởi vì tôi không thể. Và mặc dù chỉ là đôi dép tưởng tượng... từ một bộ phim... nó vẫn lộng lẫy trong tâm trí tôi, rồi đột nhiên, tôi tuyệt vọng muốn vỗ hai gót chân vào nhau và thức dậy trên chiếc giường của riêng mình.

Với chú chó của riêng mình.

Cùng đôi chân lành lặn.

"Không đâu bằng nhà mình", tôi thì thầm khi bác sĩ Wells rời đi.
"Không đâu bằng nhà mình."

Nhưng chẳng có đôi dép màu hồng ngọc nào.

Tôi cũng không thức dậy.

Mà chỉ có tôi và chiếc chân đã bị cứa, xấu xí, vô dụng...

Chương 20

Tôi mặc chiếc quần nỉ bo gấu với phần ống thừa bên phải được xắn cao, chứng minh cho một bác sĩ trị liệu mà tôi chưa từng điều trị trước đây rằng mình có thể "ngồi xuống an toàn", khi mẹ tôi xuất hiện.

"Con không sao chứ?", bà hỗn hển.

"Con ổn", tôi nói với bà, sau đó chứng tỏ mình đã "bình phục" bằng cách đứng lên. "Chỉ cần vượt qua bài kiểm tra cuối cùng nữa thôi."

"Con sắp về nhà", mẹ tôi reo lên và nhún nhảy. Sau đó, bà để tôi ngồi lên xe lăn và hôn lấy hôn để đỉnh đầu tôi, hết như bà từng làm khi tôi còn nhỏ.

"Bà là mẹ của Jessica", bác sĩ trị liệu nở một nụ cười và nói.

"Đúng vậy!", bà đáp. Như thế làm mẹ của tôi là điều tuyệt hơn bao giờ hết.

Ông cười khùng khục. "Vâng, tôi rất vui khi thông báo rằng con gái gà đã nắm vững tất cả các yêu cầu cần thiết để có thể xuất viện". Ông viết nguệch ngoạc lên tờ giấy ghi kết quả kiểm tra của tôi và nói, "Từ bây giờ, chúng tôi sẽ gặp Jessica tại khoa phục hồi chức năng". Ông đưa cho mẹ tôi vài cuốn cẩm nang thông tin và một xấp giấy tờ, và sau khi vui vẻ trò chuyện với tôi về việc duy trì tập luyện, ông rời đi.

Cha đang đợi bên ngoài cửa chính lối vào phía trước bệnh viện. Ông nắm chặt tay đẩy của một chiếc xe lăn nhỏ hơn, rõ ràng đó là chiếc xe dành cho tôi. "Jessica!", ông gọi, và trông ông rất hạnh phúc.

"Xin chào, cha", tôi nói, và khóe mắt tôi cay cay. Đó là nụ cười thành thật đầu tiên tôi nhìn thấy ở ông từ rất lâu rồi.

Sau khi chuyển sang xe lăn của mình một cách thuận lợi, và nói lời tạm biệt với y tá, cha cùng mẹ đưa tôi tới chỗ chiếc xe tải của cha ở bãi đỗ.

Ai cũng cười rất tươi và thủ thỉ cho đến khi tôi đứng ở bên cửa dành cho hành khách, cố tìm cách "chuyển" từ xe lăn vào chỗ ngồi, nhưng nó quá cao.

Tôi không thể trèo lên... Cũng không thể nhảy lò cò vào trong một cách chính xác... Hay bám lấy khung cửa bằng cả hai tay và đu vào trong...

Chúng tôi có nạng, nhưng tôi không chắc làm thế nào để sử dụng nó trong tình huống này...

Tôi chỉ... im lặng.

Mẹ cố giúp tôi, nhưng bà thực sự chẳng có cách nào. Cha gập chiếc xe lăn lại rồi để nó ở ghế sau cùng Lucas và đồ đạc của tôi, và sau khi thấy tôi khổ sở thế nào để tìm cách vào trong xe, ông vòng tay bế tôi rồi nhắc bổng tôi lên ghế.

"Chúng ta sẽ tìm ra cách, con yêu", mẹ tôi vừa nói vừa vỗ nhẹ lên tay tôi để trấn an. "Chúng ta sẽ tìm ra cách." Bà hôn lên má tôi. "Còn bây giờ cha mẹ sẽ đưa con về nhà!"

Mẹ nói với cha rằng bà sẽ gặp ông ở nhà rồi tới chỗ đậu xe của mình.

Cha nỗ máy và cố mỉm cười với tôi, nhưng ánh mắt ông lại trở nên u ám, và tôi biết ông đang có suy nghĩ giống hệt tôi.

Không có điều gì dễ dàng như vậy.

Không hề có...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 21+25

Tim tôi bắt đầu đập thành thịch khi chúng tôi rẽ vào phố Harken.

Tôi thật sự không biết tại sao.

Cha lái xe rất chậm trong suốt chuyến đi. Thận trọng ở những khúc cua, phanh hết cỡ, và duy trì tốc độ thấp hơn cả mức giới hạn. Tôi không chắc là do cha sợ tôi bị xóc hay sợ đưa tôi về nhà.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tắt xe vào vỉa hè ngay sau xe mẹ tôi. Một luồng cảm xúc trào dâng khi tôi nhìn căn nhà của mình và hình dung ra những thước ảnh chụp nhanh trong tâm trí:

Những lâu đài bằng bùn trong các luống hoa.

Chơi trốn tìm dưới trái hiên.

Chạy qua vòi phun nước.

Sherlock là chú cún con đang đuổi bắt cái đuôi của chính mình.

Fiona và tôi cười khúc khích, leo qua cửa sổ phòng tôi và nhảy xuống đất.

Sau đó, tôi chú ý đến đoạn dốc dẫn lên phía bên trái của mái hiên.

Và tay vịn bằng ống lắp ở cầu thang bên phải mái hiên.

Đó là sự hủy hoại đối với lối vào vốn đẹp đẽ.

Tôi nhìn chăm chăm vào cha. "Con có thể leo các bậc thang, cha biết mà. Con không cần một đường đi riêng." Tôi không muốn nổi giận, nhưng có vẻ tôi đang làm thế.

"Chỉ là tạm thời thôi", ông nhẹ nhàng nói. "Cho đến khi con được lắp chân giả."

Tôi cầm chiếc nạng. "Trong thời gian đó, con có thể dùng nạng hoặc nhảy lò cò." Tôi ngang ngược mở cánh cửa bên ghế hành khách, sau đó nhìn xuống vỉa hè. Mày có thể làm điều này, tôi tự nhủ. Mày có thể làm điều này. Xuống sẽ dễ dàng hơn lên.

Nhưng sự bình tĩnh dường như cách xa hàng dặm, đột nhiên tôi choáng ngợp bởi nỗi sợ hãi.

Cha vòng qua xe để đến bên tôi, và dường như ông hiểu rằng bế tôi lên sẽ là cách sai lầm.

"Bám lấy tay nắm và khung cửa", ông vừa nói vừa giữ để tôi tiến về trước. "Thử một lần thôi và con sẽ chinh phục được nó."

Vì vậy, tôi bỏ nạng ra và làm như cha nói, để ông làm chỉ huy và tôi đu người xuống đất.

"Thấy chưa?", ông nở một nụ cười và nói.

Mẹ từ trong nhà lao ra. "Con về rồi!", bà hét to, nhưng cha ra hiệu cho bà giữ-bình-tĩnh khi tôi bắt đầu tì hõm nách vào chiếc nạng.

"Ừm...", mẹ nói khi tôi bắt đầu hướng về phía bậc thang.

Bà tỏ ra lo lắng. Bà muốn tôi dùng xe lăn. Tôi lờ đi vẻ lo lắng của mẹ khi bước tập tễnh về phía trước, và tôi có thể cảm nhận được cha đang kéo

mẹ lại.

Khi đến bậc thềm, tôi dồn hai bên nặng sang tay trái, tay phải bám lấy lan can bằng ống, sau đó nhảy lò cò lên.

Một bước.

Tôi cảm thấy mất thăng bằng.

Hai bước.

Lẽ ra tôi nên bám lấy lan can bằng tay trái.

Ba bước.

Tôi đã lấy lại thăng bằng khi lên đến đầu bậc thềm, sau đó dùng nặng và tiếp tục di chuyển.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi cánh cửa chặn không va vào mình lúc tôi kéo nó mở ra. Cha đã ngắt chế độ đóng tự động để nó có thể đóng mở dễ dàng và giữ cố định một bên.

Tôi đẩy cửa chính và bước qua ngưỡng cửa. Tôi run rẩy vì gắng sức. Phần móm cụt nhói buốt. Tôi chỉ muốn khụy xuống.

Rồi tôi ngửi thấy mùi đồ ăn.

Hành tây, rau oregano và tỏi, món sốt mì ống của mẹ còn nóng hổi trên bếp.

Tôi chống nặng về phía trước vài bước và hít một hơi thật sâu.

Từ phía sau cánh cửa trong nhà bếp, Sherlock mừng rỡ sủa inh ỏi.

"Xin chào, cậu bé!", tôi gọi to làm anh chàng nổi quạu.

Tôi không có đôi dép màu hồng ngọc, và cũng sẽ chẳng tỉnh dậy khỏi giấc mơ này.

Nhưng suy cho cùng, vẫn không có nơi nào bằng nhà mình...

Chương 22

Kaylee và đám bạn của con bé ulla vào cửa sau giờ tan học.

Nhà chúng tôi luôn là nơi tụ tập của chúng.

"Ồ, chào chị!", chúng nói, đứng sững lại khi nhìn thấy tôi ở hành lang. Hôm nay là một ngày ấm áp, và bọn trẻ đang mặc quần short.

"Xin chào", tôi đáp, cố nở nụ cười rạng rỡ nhất.

"Chị về nhà lâu chưa?", Kaylee hỏi.

"Chị về một lúc rồi", tôi trả lời.

"Xin chào, các cô gái!", mẹ tôi nói với ra từ nhà bếp. "Vào trong đi!"

Đám bạn của Kaylee cố không nhìn xuống chân tôi, còn tôi không thể ngăn mình nhìn xuống chân chúng.

Dường như chẳng ai trong số chúng tôi có gì để nói.

Tôi là một người xa lạ.

Một kẻ kỳ dị.

"Chà, chị cần ngồi xuống", cuối cùng tôi nói với bọn trẻ, bởi vì chỗ móm cụt bắt đầu nhức nhối.

Tôi có vẻ giận dữ.

Bực bội.

Chúng né sang một bên khi tôi chống nạng đi qua, và thì thầm với nhau khi trốn lên cầu thang để vào phòng Kaylee.

Tôi vào phòng chung của cả nhà, thuốc giảm đau, và bật ti vi...

Chương 23

Tôi tập nhảy lò cò quanh nhà. Tôi đứng gần nơi có đồ đạc và tường để giữ thăng bằng, và mặc dù tôi cảm thấy mình thật nặng nề và ồn ào, làm thế này, vẫn dễ dàng hơn so với chống nạng.

Giường và tủ quần áo của tôi được kê ở tầng dưới trong phòng chung của cả nhà. Bây giờ thay vì ngủ trong căn phòng cuối cùng trên lầu phải, tôi ở phòng đầu tiên bên trái, nơi bạn có thể bước vào ngay sau khi qua cửa chính. Phòng của tôi được ngăn với sảnh chính bằng một bức tường nhỡ lấp lan can trắng.

Tôi không biết cha mẹ đã chuyển những chiếc đi vắng đi đâu, nhưng tôi biết họ đã phải di dời rất nhiều những món đồ rất nặng để bài trí căn phòng này, và lẽ ra tôi nên thấy cảm kích họ nhiều hơn những gì mình đang làm. Dù điều đó thật khó, vì tôi cảm thấy bản thân như một người xa lạ trong chính căn nhà của mình. Tôi không thể dùng những món đồ mình muốn, tôi không thể tìm thấy những thứ mình cần, và tôi dành quá nhiều thời gian để xem ti vi. Thời gian duy nhất tôi cảm thấy mình có chút bình thường là khi chúng tôi ngồi ở bàn ăn. Cứ như việc mọi người chỉ nhìn thấy nhau từ phần eo trở lên có thể giúp chúng tôi quên được bên chân bị cắt bỏ đang giấu dưới gầm bàn vậy.

Tôi cũng cảm thấy tôi như một người xa lạ với chính mình.

Điều gì cũng khiến tôi bực bội, và việc mọi người vui vẻ chỉ làm mọi thứ thêm tồi tệ.

Bạn bè gọi cho tôi. Họ ghé thăm. Họ tặng tôi cây cảnh, chocolate cùng thiệp để động viên. Họ muốn cổ vũ... tôi.

Nó không hề có tác dụng.

Khi họ ở đây, tôi chỉ im lặng, ngượng ngịu và mong họ sẽ ra về. Khi họ đi rồi, tôi lại khóc nức nở. Tôi khóc, và ước gì họ sẽ quay lại. Mặc dù tôi thừa biết họ sẽ không làm thế.

Tôi có thể chắc chắn mình cũng sẽ hành động như vậy...

Chương 24

Tôi hẹn giờ để uống thuốc. Sớm hơn thời gian quy định. Uống thêm một viên khi tôi thực sự cần.

Tôi tự nhủ rằng ngày mai mình sẽ cảm thấy tốt hơn. Rằng tôi sẽ uống đi một viên chứ không phải thêm một viên. Nhưng tôi chỉ thấy ổn khi thuốc giảm đau phát huy tác dụng.

Tôi sợ cảm giác đau đớn khi không có nó. Sợ cái ngày không có nó.

Rồi tôi nói với mẹ rằng tôi cần thuốc dự trữ, và chẳng hiểu sao cha cũng tham gia vào chuyện này. Tôi nghe họ thì thầm. Tranh cãi.

Tôi nghe thấy cha gọi điện và cầu nguyện rằng ông đang gọi tới hiệu thuốc, nhưng tôi khá chắc là không phải.

Tôi giả vờ ngủ say khi cha đến thăm tôi, nhưng điều đó cũng không cản được ông.

"Jessica!", ông thì thầm bằng giọng khàn khàn, lay vai tôi.

"Ủm?", tôi đáp, giả vờ một cách thật vụng về.

Ông đang cầm lọ thuốc. "Con uống thuốc theo liều lượng thế nào?"

"Uhm?" Tôi khẽ ngồi nhồm dậy một chút. "Ờ, chỉ khi con buộc phải dùng thôi", tôi nói dối.

"Con chắc chứ?"

Tôi gật đầu.

Ông quan sát tôi thật kỹ.

Tôi do dự, và ông nhận ra điều đó.

"Cho cha biết sự thật", ông nói.

Tôi nhún vai. "Con có uống thêm liều chỉ khi thực sự cần thiết."

Ông quan sát tôi trong khoảng thời gian dài đầy khắc nghiệt, rồi lại quan sát lọ thuốc theo cách tương tự. Cả cha và tôi đều biết tôi chỉ còn lại hai lọ thuốc, và phép tính này thật dễ dàng.

Cuối cùng ông thở dài và đứng lên. "Cha xin lỗi", ông nhẹ nhàng nói. "Nhưng chúng ta phải dừng việc này lại thôi."

"Không, chờ đã, cha!", tôi gọi với theo, nhưng ông đã ra khỏi phòng và không quay đầu nhìn lại...

Chương 25

Tôi không thể ngủ được.

Tôi thấy buồn nôn.

Run rẩy.

Mồ hôi đầm đìa, rồi sờn gai ốc.

Và tôi đau đớn.

Tôi khóc và rên rỉ, và khi mẹ đến, tôi đã cầu xin bà nói chuyện với cha. "Mẹ à, làm ơn. Họ đã cứa chân con rồi! Cha không hiểu hay sao? Nó rất đau đớn."

Mẹ khóc cùng tôi, nhưng cuối cùng bà vẫn đứng về phía cha.

"Đó là một loại ma túy, con yêu. Nó rất dễ gây nghiện. Con sẽ không muốn lệ thuộc vào nó đâu."

"Nhưng mẹ sẽ cho con một chút thuốc chứ?"

Mẹ trở lại và mang cho tôi vài viên Tylenol.

Nó không giảm được đau. Tình trạng toát mồ hôi hay cảm giác ớn lạnh.

Tôi cảm thấy bị bỏ rơi. Bực bội. Đau đớn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, sâu trong lòng, tôi biết họ làm đúng...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tôi đã không dùng thuốc giảm đau vài ngày, tôi biết như vậy là tốt, nhưng tôi vẫn cảm thấy tuyệt vọng. Trừ Fiona, không còn ai gọi cho tôi nữa. Kaylee và đám bạn của con bé đã tìm một nơi tụ tập mới.

Tôi dành rất nhiều thời gian để nghiên cứu xem chiếc ga trải giường hoa tím của mình thiếu hài hòa thế nào với tấm thảm phong cách phương Đông.

Tôi cũng dành rất nhiều thời gian hồi tưởng lại cuộc đua cuối cùng của mình.

Ước gì một bên chân của mình sẽ trở lại.

Rồi khóc nức nở.

Tôi khao khát có một căn phòng của riêng mình.

Căn phòng riêng với đủ bốn bức tường và một cánh cửa khép chặt.

Tôi phát ngán với việc xem ti vi. Giá sách bày đầy những cuốn truyện tranh thám yêu thích của mẹ, nhưng dường như tôi không hứng thú với bất kỳ cuốn nào. Tôi nên hoàn thành đồng bài tập về nhà, nhưng chúng có vẻ quá nhiều và vô nghĩa.

Tôi quan tâm gì đến cách rút gọn các biểu thức hữu tỉ cơ chứ?

Tôi cố giấu, nhưng mẹ biết tôi đang cảm thấy bị mắc kẹt trong căn phòng có cánh cửa rộng mở này. Tôi gần như nói "không" với mọi điều mẹ đề nghị, cho nên đó không phải là lỗi của bà, mà là của tôi.

Mặc dù hiểu được như vậy cũng chẳng ích gì.

Tôi vẫn không thể thay thế "Không" bằng "Vâng".

Tối nay, mẹ ngồi trò chuyện với tôi trước khi đi ngủ và khẽ thở dài. "Mẹ giúp gì được cho con không?"

Tôi lắc đầu.

Dường như tôi không thể nhìn vào mắt mẹ, và điều đó làm tôi phát điên với chính mình.

Mẹ vuốt tóc tôi. "Mẹ yêu con, Jessica."

Cầm tôi run run. "Con cũng vậy."

"Thế Kaylee xuống ngủ cùng con thì sao? Mẹ chắc con bé sẽ..."

"Không!", tôi nói với mẹ. "Con sẽ ổn thôi."

Tôi ghét mình vì đã thốt ra điều đó một cách tức giận.

Mẹ im lặng một lúc, rồi thì thầm, "Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn. Mẹ hứa với con là thế."

Tôi gật đầu, nhưng vẫn không tin vào điều đó, mặc dù mọi thứ đúng là đang tốt hơn trước. Tôi đã đến gặp bác sĩ trị liệu hai lần, và quay lại gặp bác sĩ Wells một lần. Mọi người đều bị "ấn tượng". Ai cũng nói tôi đang làm rất tốt.

Và tôi có thể di chuyển quanh nhà dễ dàng hơn. Chỗ móm cụt vẫn còn đau, đặc biệt là khi tôi không còn dùng thuốc. Nhưng sáng nay, tôi nhận ra vết thương đã thật sự có sự cải thiện khi tôi hoàn thành việc massage và làm giảm tình trạng tê cứng. Phương pháp tập luyện với khăn có vẻ không quá khó. Tôi thấy mình có thể massage mạnh hơn.

Vậy tại sao tôi lại cáu kỉnh chứ?

"Con xin lỗi vì đã hành động thế này", tôi kìm nén. "Con nghĩ là do con hơi mệt."

"Hãy nhớ", sau một lúc mẹ nói, "cứ một ngày trôi qua đồng nghĩa với việc con sẽ được lắp chân mới sớm thêm một ngày." Mẹ hôn lên trán tôi và đứng dậy. "Hôm nay con nghe bác sĩ Wells nói rồi đấy: Con đang hồi phục rất nhanh."

Tôi gật đầu và gượng cười. "Con biết." Sau đó, tôi chuẩn bị đi ngủ trong khi mẹ vặn nhỏ đèn và nhẹ nhàng rời đi.

Rồi tôi thiếp đi. Khoảng hai tiếng.

Sau đó, lúc 11 giờ 4 phút, tôi tỉnh giấc vì thực sự phải sử dụng phòng tắm.

Tôi cố lờ cảm giác đó đi, nhưng không thể ngủ lại. Vì vậy, tôi ra khỏi giường và nhảy lò cò xuống hành lang, nhưng khi đến gần phòng tắm, tôi nghe thấy một âm thanh.

Rất khẽ. Rất lạ.

Tôi đi ngang qua cánh cửa phòng tắm và tiếp tục hướng về phía nhà bếp.

Nhảy, nhảy, nhảy.

Tôi dựa vào cửa bếp và thấy mẹ đang ngồi ở bàn, gục đầu vào cánh tay, và khóc.

Nhảy, nhảy, nhảy. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và khiến bà giật bản mình.

"Jessica!", bà hồn hển khi ngồi thẳng dậy và để lộ cuốn album gia đình nằm dưới cánh tay. Mẹ cố gấp cuốn album lại, nhưng tôi đã kịp lấy được nó, và lần đầu tiên trong nhiều tuần qua, tôi mới nhìn thấy chân phải của mình.

Toàn bộ chân phải.

Hình ảnh tôi trong chiếc quần short vàng, áo ba lỗ thể thao xanh hoàng gia, trên cổ đeo ba tấm huy chương, và đôi chân còn lành lặn.

Đôi chân từng chạy rất nhanh, dẻo dai, và khỏe khoắn.

Mẹ cố giăng bức ảnh lại, nhưng tôi giữ chặt nó và nhìn chăm chăm vào hai chân mình. Rồi sau một phút nhìn chăm chú, tôi gấp cuốn album lại và đẩy nó sang một bên.

Tôi muốn nói điều gì đó song không thể thốt nên lời, và mẹ cũng vậy.

Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là choàng tay và ôm nhau thật chặt...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen
www.dtv-ebook.com

Phần 2: Lực Cản

Sherlock thúc mạnh vào người để đánh thức tôi dậy lúc 5 giờ 45.

Giống như nó vẫn làm mỗi sáng kể từ khi tôi bắt đầu chạy cùng nó.

"Không, cậu bé", tôi nói với nó. "Không được!"

Nó rên ư ử, liếm mặt tôi, và chờ đợi, cái đuôi quét lê trên sàn.

Ổ của Sherlock đã được chuyển từ nhà bếp vào phòng chung của cả nhà, và lúc đầu, thật khó khăn vì nó không chịu rời khỏi chân tôi. Nó biết có gì đó không đúng. Và khác biệt. Nó đánh hơi, hoặc cố mon men lại gần để kiểm tra. Ổn Chúa, giờ thì nó đã ngừng làm thế và chỉ dành thời gian chơi đùa cùng tôi.

Tôi rất yêu Sherlock.

Nó luôn là một người bạn tốt bụng và trung thành.

Nhưng nó luôn làm tôi khóc vào lúc 5 giờ 45 mỗi sáng.

Đặc biệt là khi nó đánh thức tôi khỏi giấc mơ được chạy.

Sherlock khẽ rên lên, và khóe mắt tôi bắt đầu cay cay. Nhưng rồi tôi nhớ ra mình đã thấy mẹ khóc ở bàn, và cơn nhức nhối được thay thế bởi adrenaline.

Tôi nổi giận.

Không phải với gã đã đắm vào chiếc xa buýt của chúng tôi.

Không phải với Chúa.

Mà là với chính mình.

Tôi ngồi trên mép giường, thả chân xuống đất và hôn Sherlock. "Quả bóng của mày đâu, cậu bé?"

Nó trườn qua căn phòng, lấy quả bóng từ ổ của mình rồi thả vào trong lòng tôi.

Tôi đang mặc chiếc quần nỉ đã được mẹ cắt ngắn ống chân phải. Nó giúp tôi dễ di chuyển và thoải mái, cũng như không phải đối phó với cái ống quần mềm oặt. Chiếc áo pull nỉ được treo ngay trong tầm với, vì vậy việc mặc đồ được thực hiện rất dễ dàng, và thực sự, Sherlock xứng đáng được nhận những gì tốt hơn tôi đang làm cho nó.

Sherlock xoay một vòng và sửa ầm ĩ.

"Suyt!", tôi thì thầm. "Chỉ chơi bóng thôi nhé?" Tôi chìa quả bóng tennis ra trước mặt Sherlock để nó hiểu rõ chúng tôi sắp làm những gì trước khi tôi cho nó cùng ra ngoài.

Nó vẫy đuôi và thở phì phò, và khi khá chắc chắn rằng chúng tôi đã thỏa thuận xong, tôi nhẹ nhàng mở cửa trước rồi nhảy lò cò theo sau nó.

Nó đợi tôi ở cuối cầu thang nơi chái hiên.

"Cậu bé ngoan", tôi nói với nó, sau đó ném quả bóng về phía trước.

Sân trước không quá rộng, vì vậy sẽ rất tiện cho tôi có thể đến một góc và ném quả bóng sang góc còn lại, nhưng tôi không mang theo nặng, và

xung quanh chỉ có những luống hoa của mẹ, chẳng thứ gì có thể giúp được tôi.

Vì vậy, tôi chỉ quăng bóng từ vị trí bên cạnh lan can bằng ống và hướng dẫn Sherlock mang quả bóng trở lại rồi đặt vào tay tôi thay vì dưới chân.

Một bên chân.

Nó rất vui, và khi đã thấm mệt, tôi liền ngồi xuống bậc thềm, vuốt ve nó, rồi nói với nó rằng nó là cậu bé vô cùng, vô cùng tốt bụng.

Thật bình yên, và trong khoảnh khắc, tôi hoàn toàn tận hưởng cảm giác được ngồi bên Sherlock và đón buổi sáng.

Nhưng rồi tôi nghe thấy âm thanh gì đó. Nó khiến tim tôi đập rộn, sau đấy khiến dạ dày tôi thắt lại. Tôi không muốn nghe. Cũng chẳng muốn nhìn thấy nó.

Nhưng không thể quay đi.

Tai Sherlock vểnh lên. Nó ngừng thở phì phò và cũng nhìn ra ngoài vỉa hè, vì vậy tôi giữ chặt chiếc vòng ở cổ nó, sợ rằng nó sẽ nhảy vọt ra ngoài chái hiên.

Và rồi anh ta ở đó. Trong chiếc quần nỉ màu xám nhạt. Lạc trong thế giới nhịp điệu của chính mình.

Anh ta đang chạy...

Chương 2

Tôi gặp Kaylee trên đường trở vào nhà.

Con bé chỉ lăm bẫm nói xin chào.

"Chào buổi sáng", tôi nói với Kaylee khi con bé cầm theo chiếc quần Jeans vừa lấy ra từ máy sấy đi ngang qua tôi lần nữa.

Con bé dừng phắt lại và quay sang đối mặt với tôi. "Chị đang chỉ trích em vì đã tỏ ra khó chịu đấy à?"

"Chà, em đi ngang qua như thế chị thậm chí không có ở đây vậy."

"Vậy là... em phải làm một chuyên gia tâm lý sao?"

"Em nói thế là có ý gì?"

Con bé chống một tay lên hông. "Hãy nhìn xem, chị hành động như thể chị chán ghét tất cả mọi người và tất cả mọi thứ, chị không bao giờ trò chuyện... Chị muốn gì ở em chứ?"

Tôi nhìn từ bên này sang bên kia. "Uh... một chút lịch sự?"

"Ý kiến hay đấy", con bé vừa nói vừa giậm chân thành thịch lên cầu thang. "Sao chị không thử làm thế đi?"

Tôi đứng im trong khoảng năm phút, thấy choáng váng.

Tôi muốn hét lên rằng, tại sao em không thử mất một chân để xem cảm giác thế nào. Tôi muốn đuổi theo Kaylee lên cầu thang và mắng nó vì đã vô lễ, vô cảm và... sai lầm.

Nhưng thay vì thế, tôi trở lại giường và ôm Lucas, và khi mẹ chuẩn bị đưa Kaylee đến trường, tôi liền giả vờ ngủ.

Khi họ đi rồi, tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cha đã đi làm từ sớm, vì vậy chỉ có mình tôi ở nhà.

Mình tôi, và những suy nghĩ của tôi.

Lúc đầu, tôi rất muốn được ở một mình, bởi khi đó tôi không cần phải giả vờ là mình ổn. Nhưng dường như tôi không thể gạt được những lời của Kaylee ra khỏi tâm trí. Chẳng mấy chốc, tôi cảm thấy mắc kẹt trên chiếc giường của mình. Bị giam cầm trong căn phòng luôn mở rộng cửa này.

Điện thoại đổ chuông, kiểm tra ID người gọi, tôi nhận ra số của Fiona. Tôi suýt nữa đã không trả lời, nhưng vào phút cuối cùng, tôi bấm nút nghe. "Cậu sẵn sàng rồi chứ?", cô ấy hỏi. "Tớ sẽ qua đón cậu."

Sáng nào cô ấy cũng nói điều tương tự.

"Không", tôi đáp.

Câu trả lời giống hệt những buổi sáng khác.

"Thôi nào, Jessica", cô ấy nói với một tiếng thở dài. "Cậu không thể trì hoãn mãi được."

"Coi chừng tớ đấy", tôi càu nhàu.

Tiếng xe cộ ồn ào át mất giọng cô ấy một lúc; sau đó cô ấy tiếp tục, "Cha mẹ cậu có biết cậu chán nản tới mức này không?".

Tôi im lặng. Tàn phế, chán nản, tôi còn làm được gì khác chứ?

"Hãy nhìn xem, cậu cần ra khỏi nhà. Hôm nay chúng ta sẽ có nửa ngày, vì vậy hãy chuẩn bị đi nhé, vì tớ sẽ ghé qua sau giờ học. Tớ không quan tâm cậu nói gì đâu, cậu sẽ đi xe của tớ và chúng ta ra ngoài ăn trưa. Tớ sẽ đưa cậu đến Angelo."

"Tớ không thể", tôi nói với cô ấy. "Trông tớ lười thôi lắm."

"Này, chúng ta sẽ khắc phục điều đó. Hãy chờ tớ. Tớ sẽ tới trong khoảng một giờ nữa."

"Không, ý tớ là..."

Fiona cúp máy và tôi cứ thế nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Sao cô ấy có thể muốn tôi ra ngoài? Sao cô ấy có thể muốn tôi đối phó với... chuyện như thế chứ?

Đầu tiên là Kaylee, còn bây giờ Fiona? Tại sao họ không hiểu?

Hơn nữa, tôi cũng không thể ra ngoài ngay cả khi tôi muốn. Tôi đã không thực sự tắm kể từ buổi sáng khi tôi trở thành kẻ tàn tật. Bác sĩ đã thử tắm cho tôi một lần khi tôi còn ở bệnh viện, nhưng làm như vậy hại hơn là lợi. Còn lúc này khi đã về nhà, tôi có thể tắm bằng miếng bọt biển, nhưng tôi mới chỉ gội đầu có một lần.

Nơi duy nhất được chú ý là chỗ móm cụt. Massage, giảm tình trạng tê cứng, làm sạch, lau khô, băng bó. Hai lần một ngày. Hằng ngày.

Những nơi còn lại trên cơ thể tôi nhếch nhác, bẩn thỉu và... gớm ghiếc.

Hôm qua, mẹ đề nghị gội đầu cho tôi lần nữa, nhưng tôi nói với bà rằng, "Có lẽ để sang ngày mai". Và ngoài lý do là tôi có thể gặp nguy hiểm nếu trượt ngã khi tắm bằng một chân, thì rõ ràng chẳng có phòng tắm đúng nghĩa nào ở tầng dưới cả. Căn phòng chỉ có toilet và bồn rửa mặt.

Fiona biết rõ chuyện đó, vậy tại sao cô ấy lại muốn tôi ra ngoài cơ chứ? Tôi biết cô ấy có ý tốt, nhưng rõ ràng cô ấy không hiểu những gì tôi đang phải trải qua.

Vì vậy, tôi có chút bực bội. Có chút hoài nghi. Quay cuồng giữa những nhận xét của Kaylee lẫn việc Fiona khẳng khẳng muốn tôi đến Angelo, tôi trở nên kích động và bắt đầu nhảy lò cò quanh nhà.

Tôi nhảy ra khỏi căn phòng luôn mở cửa. Nhảy đến nhà bếp. Nhảy khắp mọi nơi. Tối gần bất cứ nơi nào tôi có thể.

Cuối cùng, tôi thấy mình đang đứng ở chân cầu thang. Tôi nhìn chăm chăm lên những bậc thang dài. Tôi đếm các bậc.

Mười bốn bậc, gồm cả chiều nghỉ ở đầu cầu thang. Mười bốn lần khó khăn.

Tôi không chắc mình có thể làm được. Tôi không chắc mình có nên thử hay không. Đó dường như là một chặng đường đáng ngại, và tôi vốn đã thấm mệt vì vừa nhảy xung quanh một cách vô nghĩa.

Nhưng qua mười bốn bậc thang đáng ngại kia là bồn tắm. Một bồn tắm nước nóng giúp tôi thư giãn.

Tôi nghĩ đến việc dùng nạng, nhưng tôi sẽ phải nhảy lò cò trở lại căn phòng chung của gia đình để lấy nó, nên thay vào đó, tôi vịn vào lan can cầu thang bằng cả hai tay.

Một. Hai. Ba bậc.

Tôi tạm nghỉ, nhìn lên mười một bậc còn lại, sau đó hít một hơi thật sâu.

Bốn. Năm. Sáu bậc.

Cánh tay tôi đang phải vận động quá mạnh và phải kéo cả cơ thể tôi khi nhảy lên. Tôi đang thở gấp, vì vậy tôi dành một phút để nghỉ ngơi, tự nhủ rằng tôi sắp đi được nửa đường. Sau đó tôi tiếp tục.

Bảy. Tám.

Bên chân lạnh lặn đang run rẩy, và tôi cảm thấy hơi chóng mặt, vì vậy tôi xoay người và ngồi xuống.

Mình đã vượt qua được nửa chặng đường, tôi tự nhủ. Sắp đến rồi.

Và rồi tôi khám phá ra một điều tuyệt vời. Bằng cách ngồi xuống, tôi đã leo được hai bậc! Chân tôi ở bậc thứ tám, nhưng tôi đang ngồi ở bậc thứ mười!

Tôi chống tay lên bậc thang phía sau, nhắc chân lên bậc thứ chín, và đẩy cả người lùi lại phía sau.

Tôi đang ngồi trên bậc mười một!

Tôi đẩy cả người lên bậc mười hai!

Mười ba!

Đùi phải bỏng rát khi phải nhắc phần móm cụt trong lúc tôi đẩy người thêm lần nữa. Sau đó, tôi bám vào tay vịn cầu thang, nhắc cả người lên, và chinh phục bậc cuối cùng.

Tôi nhìn xuống cầu thang và thấy choáng ngợp bởi cảm giác chiến thắng.

Tôi đã lên được tầng trên...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 3+5

Nhà tắm được thiết kế theo kiểu kết hợp bồn có vòi sen cùng cửa kính trượt, vì vậy tôi không thể chỉ đơn giản đẩy một cánh cửa sang bên rồi nhảy vào. Tôi phải nhắc cả người lên để trèo qua thành bồn.

Nhờ kinh nghiệm lúc còn ở bệnh viện, tôi biết có chỗ ngồi sẽ thuận tiện hơn cho mình khi tắm, vì vậy tôi đặt chiếc ghế xếp lấy sau cửa phòng tắm vào bồn rồi mở nó ra. Chiếc ghế có chân lót cao su và các bậc cũng được bọc cao su nên có vẻ đủ an toàn, và dù đây là một chiếc ghế kim loại, tôi không nghĩ mẹ sẽ vô tâm để tôi gặp rủi ro khi tiếp xúc với đồ bị gỉ sét.

Sau khi đặt chiếc ghế vào chỗ, tôi đã sẵn sàng. Tôi đứng bên ngoài bồn tắm và tì tay lên khắp thành bồn.

Nhưng tôi vẫn không thể tìm được cách nào để trèo qua, điều đó làm tôi phát điên. Khe hở không đủ rộng để tôi có thể ngồi lên thành bồn và xoay cả người vào trong... Tôi cũng không thể bước hay nhảy qua.

Chuyện này có thể khó khăn đến thế nào đây?

Tôi thấy mình đang tự nhủ, Tại sao tôi không bị mất một cánh tay thay vì cẳng chân cơ chứ?

Nếu tôi bị mất một cánh tay, chuyện này sẽ chẳng thành vấn đề. Tôi có thể bước qua thành bồn! Nếu bị mất một cánh tay, tôi có thể chạy lòng vòng trong phòng tắm. Tôi có thể lên xuống cầu thang. Tôi có thể chạy

Thật vô nghĩa khi suy nghĩ như vậy, vì thế cuối cùng tôi với hai tay lên cao để bám vào mép cửa, một tay để bên trong, một tay để bên ngoài cánh cửa.

Tôi gác chỗ móm cụt lên thành bồn và đứng dạng chân, cố gắng tìm bước tiếp theo để giải quyết trở ngại này.

Sau vài khởi đầu thất bại, cuối cùng tôi cũng vận được sức từ cánh tay để giúp mình nhảy lên thành bồn. Viền cửa rất sắc tì vào chân tôi, nhưng tôi đã xoay sở để tránh được nó, sau đó nhảy xuống bồn.

Tôi ngồi trên ghế xếp, cảm giác đan xen giữa chiến thắng và thất vọng, nhưng khi dòng nước chảy xuống cơ thể, tất cả đã được gột rửa bởi cảm giác nhẹ nhõm.

Cuối cùng tôi cầm bánh xà phòng, và khi tạo bọt bằng bông tắm, tôi chợt nhận ra sẽ rất khó để tắm bằng xà phòng khi chỉ có một tay.

Tôi làm thử, và đúng là thế. Mọi thứ trở nên rất... vụng về.

Tôi bắt đầu để ý đến từng động tác của mình cũng như cách một tay hỗ trợ cho tay còn lại thế nào. Và tôi bắt đầu nghĩ tới tất cả những việc mình vẫn làm với hai bàn tay. Lái xe. Chơi golf. Gõ bàn phím. Ngay cả viết cũng thực sự cần tới hai bàn tay. Bút được cầm trong một tay; tay còn lại giúp cố định giấy viết.

Tôi tưởng tượng đến cuộc sống chỉ còn một bên tay và nhận ra rằng nó sẽ rất khó khăn. Dù có nói theo cách nào đi nữa, cũng vẫn là thế.

Tôi đổ dầu gội vào tay trái, sau đó đặt chai dầu xuống bằng tay phải. Tôi xoa hai tay vào nhau để tạo bọt. Và khi massage hai bên đầu, tôi thầm biết ơn đôi tay mình.

Biết ơn vì nó vẫn còn lành lặn...

Chương 4

Mẹ tôi đã phát hoảng lên khi bà về đến nhà.

Tôi không biết chuyện này, bởi vì tôi đang mãi vừa gội đầu vừa nghĩ về tay và chân, và tự hỏi nếu được lựa chọn, tôi sẽ từ bỏ chi nào của mình.

"Jessica!", mẹ thở hổn hển khi tìm thấy tôi. Tôi tắt nước khi mẹ chạy xộc đến bồn tắm. Bà đang gọi điện, và chỉ nói, "Con bé ở trong phòng tắm" rồi tắt máy. "Fiona đã giúp con sao?", bà hỏi.

Tôi nhìn quanh với vẻ châm chọc, "Mẹ có thấy Fiona ở đâu không?".

"Con không nên tự ý lên đây một mình!" Trông mẹ thực sự nghiêm túc. "Sẽ thế nào nếu con..."

"Con ồ", tôi nói với mẹ, và rướn người để với khăn tắm. "Và sạch sẽ." Tôi nở nụ cười với bà, và cảm thấy hãnh diện về bản thân một cách ngớ ngẩn.

Sau khi lau tóc bằng khăn tắm, tôi lau khô người và đứng dậy, quần chặt khăn quanh người. Sau đó bám vào mép cửa và bắt mẹ quay lưng lại.

Viền cửa lại khiến tôi bị đau khi tôi nhảy lên thành bồn, nhưng lúc này tôi đang muốn chứng tỏ bản thân, vì vậy tôi hành động như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát.

"Ồi", mẹ thốt lên khi tôi đã đứng ở ngoài bồn tắm.

Bà chớp mắt nhìn tôi.

Cứ như bà vừa phát hiện ra con gái mình là siêu nhân vậy, và trong khoảnh khắc, tôi cũng thấy mình hết như vậy.

"Làm thế nào con lên được đây vậy?", mẹ hỏi.

Tôi kể cho mẹ nghe về cuộc phiêu lưu nhỏ của mình, quả quyết với bà rằng mọi thứ an toàn và tôi sẽ không bao giờ để bị ngã hay ảnh hưởng đến tính mạng. Tôi cũng thuyết phục mẹ tin rằng phương pháp ngồi-và-lê của tôi khi xuống cầu thang thậm chí sẽ dễ dàng hơn khi lên, đó là lúc tôi nhận ra rằng tủ quần áo của mình đang ở trong phòng chung của cả nhà và tôi không có quần áo sạch.

Lê xuống cầu thang trong khi không có gì trên người ngoài một chiếc khăn có vẻ là một ý tưởng tồi!

"Mẹ sẽ đi lấy quần áo!", mẹ đề nghị với vẻ hào hứng quá mức, và lập tức quay số nhanh gọi cho cha tôi khi ra khỏi phòng tắm.

"Mẹ!", tôi vừa gọi to vừa nhảy lò cò ra ngoài hành lang. "Không phải quần nỉ, được không ạ? Con sẽ ra ngoài ăn trưa với Fiona."

"Sao cơ?" Mẹ dừng phắt lại rồi thì thầm với cha tôi, "Con bé ra ngoài ăn trưa với Fiona đấy!"

Tôi mỉm cười và nhảy trở lại phòng tắm, tự hỏi mình đã quyết định như vậy từ khi nào, và làm sao tôi vẫn còn có thể có cảm giác tuyệt vời thế này...

Chương 5

Fiona có mặt trước lúc 1 giờ. Mẹ tỏ ra lo lắng vì tôi muốn chống nạng chứ không chịu ngồi xe lăn.

"Sẽ ra sao nếu con bị ngã?", mẹ hỏi.

Sự thiếu tin tưởng của mẹ khiến tôi bức bối. "Con biết cách ngã mà, mẹ. Các bác sĩ đã dạy con, mẹ nhớ không?"

"Nhưng nếu con thực sự bị ngã thì sao? Nếu..."

"Thôi mà mẹ! Con ổn."

Mẹ nuốt xuống vẻ lo lắng và quan sát từ cửa sổ căn phòng chung của gia đình khi tôi nhảy lò cò và đi cà nhắc ra lề đường, sau đó chui vào trong chiếc Subaru Outback được hưởng xái của Fiona.

"Phù", tôi nói khi đã ở trong xe.

Fiona cắm chìa khóa vào ổ nhưng không khởi động xe ngay. "Chúng ta sẽ thực sự ra ngoài ăn trưa đấy", cô ấy vừa nói vừa cười với tôi cứ như không thể tin cuối cùng tôi đã trở lại và ngồi trên ghế hành khách. "Và trông cậu tuyệt lắm! Cậu đã làm gì với mái tóc của cậu thế? Thật mượt mà!"

Tôi phá lên cười. "Tớ đã gội đầu đấy."

Cô ấy cũng phá lên cười, và xoay chìa khóa. "Thế thôi sao?"

"Đúng vậy. Tớ nghĩ mình rất vui vì chuyện này?"

Cô ấy đánh xe ra khỏi lề đường. "Giống ngây ngất hơn đấy."

Tôi ghé người ra cửa sổ và vẫy tay chào mẹ, bà vẫn còn quan sát tôi từ trong nhà. Mẹ vẫy tay chào lại, nhưng ngay cả khi đã ra khỏi lề đường, tôi vẫn có thể cảm nhận được nỗi lo lắng của mẹ, và tôi chợt nhận ra rằng điều đó chẳng liên quan gì đến chiếc xe lăn hay chuyện tôi bị ngã.

Lần cuối cùng Fiona chở tôi đi bằng con Subaru của cô ấy, hơn một tuần sau tôi mới được về nhà. Và không còn lạnh lặn.

"Tớ mượn điện thoại được không?", tôi hỏi Fiona.

Điện thoại của tôi đã bị hỏng sau vụ tai nạn.

Cô ấy đưa điện thoại cho tôi, và tôi gọi về nhà.

"Con ổn", tôi nói với mẹ khi bà nghe máy. "Đừng lo lắng, được không mẹ? Mẹ luôn nói với con rằng con nên đứng dậy và ra ngoài, và bây giờ con đang làm thế, vậy thì mẹ nên vui mới phải chứ."

"Mẹ rất vui", mẹ nói, nhưng giọng lại nghèn nghẹn.

"Mẹ", tôi nhẹ nhàng nói, "mẹ muốn con làm thế mà".

"Mẹ biết", mẹ đáp, và cố không khóc, nhưng tôi có thể khẳng định là bà đang khóc.

"Con sẽ gọi cho mẹ khi đến nơi, được không?"

"Cảm ơn con", mẹ nói, sau đó chúc tôi, "Đi chơi vui nhé!"

"Con không chắc về chuyện đó, nhưng con định sẽ ăn thật nhiều lasagna."

Mẹ bật cười và chúng tôi tắt máy, sau khi gấp điện thoại lại, tôi nhìn chăm chăm vào nó và cố lờ đi những gì mình đang cảm thấy.

Mẹ đã rất mạnh mẽ mới vượt qua được toàn bộ chuyện này. Rất lạc quan. Tôi, mặt khác, lại trở nên phần nộ, bi quan và nhụt chí. Giờ đây, mẹ đang dần kiệt sức, và tôi vừa nói với bà rằng mọi thứ đều ổn. Như thế mẹ đã vắt kiệt đến giọt sức cuối cùng. Mẹ đã hi sinh tất cả. Mẹ mệt mỏi. Suy sụp.

Tôi biết cảm giác đó như thế nào, và tôi biết điều này có nghĩa là gì.

Đến lượt tôi là người chèo lái...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 6+7

Chẳng hiểu sao tôi thấy khó tin khi mình có thể đứng trên lối đi đông đúc ở Angelo gần hai mươi phút, trong khi có đến nửa tá những người hai-chân đang ngồi.

"Không thể tin được", Fiona thì thầm khi cuối chúng tôi cũng đi theo chủ quán đến bàn. "Có chuyện gì với mọi người vậy nhỉ?"

"Không sao đâu", tôi nói với cô ấy, nhưng tôi thấy nhẹ nhõm khi được ngồi xuống. Nhẹ nhõm vì đã rời khỏi lối đi và ánh mắt e ngại của một người mẹ không thực sự dám nhìn vào tôi, trong khi đứa trẻ thì không thể thôi nhìn.

Chúng tôi mở menu, nhưng chỉ là hình thức. Tôi gọi lasagna. Fiona gọi cà tím nướng pho mát.

"Ôi!", cô ấy nói rồi gấp menu lại. "Họ đã thêm món salad gà quýt vào thực đơn bữa trưa."

"Thật chứ?", tôi vừa hỏi vừa tra trong menu.

Cô ấy phá lên cười. "Không phải ở đây, ở trường cơ!"

Người phục vụ nhanh chóng trở lại để ghi thực đơn của chúng tôi, và khi anh ta đi rồi, tôi vừa nhâm nhi ly nước của mình vừa hỏi, "VẬY ở trường có gì mới nữa không?"

Hai mắt Fiona mở lớn.

Tôi chẳng bao giờ hỏi về trường học. Tôi ghét phải nghe về nó; ghét phải suy nghĩ về nó. Tôi luôn toát mồ hôi lạnh mỗi khi Fiona bắt đầu nhắc đến nó.

Fiona chồm cả người qua chiếc khăn trải bàn trắng và suýt va vào giỏ hoa cẩm chướng bày trên bàn khi cô ấy nắm lấy cổ tay tôi. "Cậu sẽ đi học lại! Có thật không? Cậu sẵn sàng rồi à?" Cô ấy thu người về chỗ. "Dứt khoát là vậy!"

Tôi nhìn xuống. "Tớ không biết mình có sẵn sàng hay không nữa." Tôi liếc cô ấy. "Nhưng tớ nghĩ mình sẵn sàng để thử."

Fiona bật dậy lần nữa và nói, "Ngày mai sẽ là thời điểm hoàn hảo! Hôm nay là thứ Sáu. Còn một ngày nữa là đến cuối tuần... Cậu có thể làm quen với hoàn cảnh mới mà, phải không?". Hai má cô ấy ửng đỏ và cô ấy lấy tay bịt miệng.

"Đừng lo lắng về điều đó", tôi nói với cô ấy, sau đó lắc đầu. "Nhưng ngày mai ư?" Ý nghĩ đó khiến tôi hoảng loạn.

"Nhìn xem", cô ấy khẽ nói, "cậu có thể trì hoãn, nhưng như thế sẽ chỉ làm mọi thứ tệ hơn thôi."

Tôi nghĩ về điều này, về những gì Kaylee nói, về cách tôi đã né tránh tất cả những người tôi biết, vì câu trả lời tôi luôn nghĩ là, Không. Cuối cùng tôi khẽ gật đầu và nói, "Tớ sẽ chỉ tới trường một hôm, sau đó sẽ có cả ngày cuối tuần để quên những người đã nhìn mình chăm chăm hoặc lơ mình đi hoặc...".

"Hoặc nói những điều ngu ngốc chẳng?"

Tôi cười toe toét với cô ấy. "Ừ. Cả điều đó nữa."

"Vậy cậu đồng ý nhé?"

Tôi hít một hơi thật sâu. "Lần này thì có-thể-có."

Fiona bật cười. "Đó là một bước tiến lớn so với tuyệt-đối-không rồi."

Phục vụ mang ra món bánh mì nóng, và tôi đang rất háo hức được ngấu nghiến nó. "Vậy thì", tôi nói, "kể cho tớ nghe vài tin mới đi."

Fiona nếm một chút bánh mì. "Ôi! Thật tuyệt! Đầu tiên là tất cả mọi người đều nhớ cậu. Ngày nào họ cũng hỏi cậu thế nào rồi."

"Thật à?" Mọi thứ rơi vào im lặng. Như thể tôi đang tổn thương.

Đó là điều tôi nghĩ mình đã làm với họ.

Fiona cúi người về phía trước. "Tất nhiên rồi!"

Tôi nhún vai.

Cô ấy hơi cau mày. "Khi cậu trở nên rầu rĩ và không nói chuyện với mọi người, họ đã không biết phải làm gì. Đó không phải là lỗi của họ."

Tôi nhìn đi chỗ khác. "Tớ biết."

"Vậy, đồng ý nhé. Mọi người đều nhớ cậu, hỏi thăm cậu và muốn biết khi nào cậu sẽ đi học trở lại." Cô ấy nhìn thẳng vào tôi và nói, "Gavin đã hỏi cậu ít nhất ba lần".

"Gavin ư?" Tôi lắc đầu. "Tại sao? Cậu ấy cần thêm thông tin cho bài báo của mình à?"

"Cậu ấy có vẻ chân thành, nhưng..." Giọng cô ấy nhỏ dần và cô ấy trở nên cáu kỉnh.

"Nhưng sao?"

Cô ấy lắc đầu.

"Nói đi mà."

Cô ấy hít một hơi thật sâu, sau đó thốt ra, "Merryl đã khiến cậu ấy chết mê chết mệt rồi".

Tôi cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng. "Họ hẹn hò rồi à?"

Cô ấy đảo mắt. Cau mày. Rồi xé miếng bánh mì của mình.

Sau đó gật đầu.

Khi trấn tĩnh lại, tôi liền nói, "Hãy nhìn vào thực tế đi. Cậu ấy chẳng quan tâm gì đến tớ khi chân tớ còn lạnh lặn cả".

"Thế thì sao chứ? Cậu vẫn là cậu đó thôi!"

Không, tôi thầm nghĩ khi nhâm nhi ly nước, tớ không còn là tớ nữa.

"Chà, quên Gavin đi", cô ấy nói. "Cậu muốn biết chuyện gì nữa nào?"

Đây là một câu hỏi thú vị, và cũng là câu hỏi mà tôi thực sự không có câu trả lời. Tôi muốn biết tất cả mọi điều về trường học.

Và cũng chẳng biết gì về nó.

Thật đau đớn khi nhận ra rằng tôi thừa thãi đến thế nào. Từ những điều nhỏ nhoi tôi muốn Fiona kể cho mình, cuộc sống ở trường có vẻ vẫn tiếp diễn như nó luôn thế. Các cuộc thi đấu vẫn được tổ chức. Những người thích vận động vẫn cứ tiếp tục thói quen của họ. Những giáo viên vẫn làm công việc thường ngày. Các hoạt động trong giờ ăn trưa, các buổi tụ tập và hội họp câu lạc bộ vẫn được tiến hành.

Tôi suy sụp, nhưng guồng quay cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Lucy đã ra đi, nhưng guồng quay cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Luôn là thế. Suy nghĩ càng nhiều càng khiến tôi buồn bã, tôi bắt đầu nhận ra rằng tôi cần thích nghi với guồng quay cuộc sống nhiều hơn là ngược lại, và cuối cùng, lựa chọn của tôi là bước tiếp hoặc để mình bị bỏ lại với bóng tối.

Vì vậy, tôi hít một hơi thật sâu và hỏi một điều có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với mình.

Một điều mà tôi hoàn toàn không muốn nghe.

"Cuộc đua thế nào?"

Fiona trở nên hoàn toàn bất động. Cô ấy quan sát tôi một lúc, sau đó nói, "Chúng ta thua Mount Vernon sáu điểm. Họ thắng cuộc đua 400 mét và cả cuộc chạy tiếp sức 4*400 mét. Họ đã vượt mặt chúng ta".

Tôi cảm thấy khá thoải mái.

Có lẽ guồng quay ít nhất đã chậm lại bởi sự vắng mặt của tôi.

"Marcy thay chân tớ à?", tôi hỏi.

Miệng Fiona há hốc và cô ấy chớp mắt nhìn tôi.

Tôi cũng chớp mắt, nhận ra những gì mình vừa nói. "Ý tớ là chân chạy tiếp sức ấy!"

"Tớ biết cậu định nói gì mà", Fiona đáp, và khuôn mặt cô ấy trở nên nhăn nhó.

Tôi cười khúc khích, sau đó buột miệng, "Đúng là cậu ấy đã thay chân tớ!". Và đột nhiên cả hai đều trở nên cực kỳ vui vẻ.

Tôi lau mắt bằng khăn ăn, và đầu đó sâu trong lòng, tôi có thể cảm thấy một sự thay đổi. Tôi đang rẽ vào khúc ngoặt. Bỏ lại đường đua dài và khắc nghiệt phía sau.

Tôi mỉm cười với Fiona.

Cảm thấy vô cùng, vô cùng lạc quan...

Chương 7

Sau bữa trưa, Fiona cùng tôi xử lý đồng bài tập về nhà mà cô ấy đã tập hợp giúp tôi.

Nhưng Fiona vẫn vui vẻ và lạc quan, và vì chúng tôi học chung năm trong số sáu môn cùng nhau, cô ấy biết rõ những bài này.

"Cậu biết gì không?", cô ấy hỏi sau khi giúp tôi lên danh sách những mục cần lưu ý cho mỗi môn. "Cậu chẳng có lý do gì mà phải làm hết đồng bài tập này cả. Một số bài trong đó chỉ là bài làm thêm thôi.

"Thế ý cậu là sao?"

"Tớ muốn ngày mai chúng ta sẽ đi hỏi từng thầy cô xem họ muốn cậu hoàn thành những bài nào." Cô ấy lắc đầu. "Nhìn xem cậu phải làm bao nhiêu thế này. Thật phát điên mất!"

"Vậy tớ chưa cần phải làm bài nào à?"

Cô ấy ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nói, "Hãy bắt đầu với môn Toán, nhưng chỉ làm những bài lạ thôi. Cậu biết mình có thể kiểm tra đáp án của một nửa trong số đó ở cuối sách đúng không? Và nếu cậu hiểu rồi thì chỉ cần tiếp tục làm bài khác là được."

Tôi cau mày. "Tớ không biết liệu cô Rucker có khuyến khích cách làm đó hay không."

"Nếu cô ấy không khuyến khích thì thật buồn cười đấy. Cậu nói cô ấy thử bị mất một chân và phải hoàn thành toàn bộ bài tập về nhà xem."

Mẹ tôi bước vào. "Hai đứa đang nói ai thế?"

Fiona và tôi liếc nhau. "Cô Rucker ạ", Fiona càu nhàu. "Cô ấy làm việc như một cái máy vậy."

"Cô ấy là giáo viên dạy Toán của hai đứa, phải không?"

Mẹ cố tỏ ra bình thường, nhưng thật ra bà vô cùng hạnh phúc khi thấy tôi bắt đầu sửa soạn việc trên lớp. Bà đã xin lời khuyên từ người tư vấn của tôi về việc chuẩn bị cho tôi đi học trở lại, nhưng tôi đã lờ những ý kiến đó đi. "Mẹ có thể giúp gì được không?", bà vui vẻ hỏi.

Tôi lắc đầu. "Con cho là bọn con có thể kiểm soát được mọi chuyện."

"Vậy thì uống gì đó nhé? Nước ép táo, nước lọc, soda hay Gatorade...?"

"Nước ép táo", Fiona và tôi đồng thanh, và khi mẹ đã rời đi, Fiona liền để tập sách vở mới được sắp xếp ngăn nắp của tôi sang một bên rồi đưa cho tôi giấy, bút chì, và sách Toán. "Cậu có muốn tự nghiên cứu trong lúc tớ làm bài tập của mình không?"

"Vâng, thưa quý cô", tôi bật cười và nói, vì rõ ràng cô ấy sẽ không chấp nhận câu trả lời "Không".

Chúng tôi làm việc chăm chỉ và tôi đã có những tiến bộ tích cực, đặc biệt là giải các bài toán nhờ sự hướng dẫn của Fiona. Và mặc dù không hề mất tập trung, nhưng tôi vẫn ngạc nhiên khi phát hiện ra Fiona đã tính sai đến hai lần.

Lần thứ ba nhận thấy điều đó, tôi hỏi, "Cậu đang nghĩ gì thế?".

Cô ấy đáp, "Hử?", sau đó bối rối đưa ra vài câu trả lời rất thiếu hợp lý.

"Gì cơ?"

Ngay sau đó mẹ tôi vào phòng và mời Fiona ở lại ăn tối, nhưng Fiona đã từ chối, "Cháu... không thể ở lại. Cháu phải về nhà. Cháu còn rất nhiều việc phải làm!".

Tôi muốn hỏi, Cậu bạn việc gì thế? Nhưng trong đầu thì đã hình dung ra rồi.

Fiona định chuẩn bị cupcake, cờ đuôi nheo và băng rôn.

Phát các thông báo và nhạc trên loa phóng thanh.

Cô ấy đang có kế hoạch cho sự trở lại của tôi ở trường.

Trong chớp mắt, Fiona đã thu dọn đồ đạc và lao ra khỏi phòng nhanh như gió. "Tớ sẽ đến đây sau 7 giờ sáng mai!", cô ấy vừa nói vừa chỉ vào tôi. "Hãy chuẩn bị đi nhé!" Sau đó chạy đi.

Mẹ chạy theo Fiona và đuổi kịp ở lối đi, và giờ thì đến lượt tôi quan sát qua cửa sổ. Mẹ tôi ôm Fiona. Vuốt ve hai má cô ấy. Họ nói chuyện, cười vang và ôm nhau lần nữa, sau đó Fiona vội vàng ra xe và mẹ vẫy tay tạm biệt.

"Con bé là một người bạn tuyệt vời", mẹ tôi nói khi trở lại phòng chung của cả nhà.

Tôi gật đầu.

"Con thật sự rất may mắn khi có con bé làm bạn."

Tôi lại gật đầu lần nữa.

Và lẽ ra tôi sẽ nói nhiều hơn, nhưng một lần nữa tôi bị choáng ngợp.

Lần này là với cảm giác tốt đẹp...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 8+9

Tôi không thể chớp mắt vì cảm giác đan xen giữa lo lắng và hoảng loạn.

Vì vậy, tôi thức dậy, với tay lấy cuốn sách Lịch sử và bắt đầu đọc.

Cuối cùng nó cũng giúp tôi chìm vào giấc ngủ.

"Con yêu!", mẹ thì thầm, khẽ lay vai tôi.

Tôi liếc bên mắt còn ngái ngủ về phía đồng hồ.

5 giờ 45.

Chắc hẳn tôi cần ngủ thêm.

Tâm trí tôi chợt nảy ra một ý tưởng giúp tôi thấy thật thoải mái: Tôi luôn luôn có thể thử học trở lại... muộn hơn.

"Jessica!" Mẹ lay vai tôi lần nữa.

Tôi ước gì bà sẽ rời đi, nhưng tôi quá mệt để chống cự. "Con biết rồi", tôi lầm bầm, nhưng đâu đó trong tâm trí đang mờ mịt, tôi không rõ mình biết điều gì. Dù là gì cũng không phải chuyện tốt đẹp.

Tôi chỉ muốn ngủ.

Muốn trốn tránh.

"Jessica", mẹ vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo tấm chăn ra khỏi đầu tôi. "Điều quan trọng là hôm nay con sẽ đi học."

"Con rất mệt", tôi nói với mẹ rồi lại kéo chăn trùm kín đầu.

Và tôi chợt nhớ ra.

Fiona.

Fiona, cùng những chiếc cupcake, băng rôn và bóng bay chào mừng tôi trở lại.

Tôi rên rỉ và nhìn trộm qua tấm chăn. "Làm ơn nói với con là Fiona sẽ không làm quá chuyện này lên."

Mẹ nhìn tôi, sau đó khẽ nở một nụ cười. "Con biết rõ con bé hơn thế mà."

"Ôi", tôi than vãn, và ngồi dậy.

Mẹ hôn lên đầu tôi. "Mẹ giúp con tắm nhé?"

Tôi kiểm tra đồng hồ. Đã sắp 6 giờ. "Không kịp đâu ạ."

"Thế thì ăn sáng nhé", mẹ nói, và để tôi lại một mình.

Tôi duỗi chân và bắt đầu bài tập trị liệu buổi sáng. Điều này đã trở thành bản năng thứ hai của tôi. Tôi đã quen với nó bởi vì tôi cần phải thế, nhưng bây giờ tôi làm điều đó bởi vì nó giúp tôi cảm thấy cơ thể mình vẫn còn khả năng làm việc. Duỗi cơ, tăng sức đề kháng và sức mạnh. Tôi luyện tập với cả hai chân và hai tay. Tôi sử dụng khăn, dải băng, và tạ. Nó giúp tôi tỉnh táo.

Tiếp theo, tôi tắm qua bằng bọt biển ở phòng tắm tầng dưới, sửa sang lại đầu tóc, sau đó mặc một chiếc quần jeans thoải mái nhất. Tôi xắn ống

quần bên phải lên. Nó giúp mọi thứ chín chu hơn, nhưng thực sự không che giấu được thứ bị thiếu và khiến tôi khó chịu khi lớp vải thừa đang lủng lẳng.

"Trông con tuyệt lắm!" Mẹ vui mừng khi thấy tôi nhảy lò cò tới chỗ bàn bếp.

"Chào buổi sáng, con yêu", cha vừa nói vừa đặt tờ báo sang bên cạnh.

Mẹ rất chú trọng bữa ăn sáng theo kiểu truyền thống, do đó, chúng tôi có đủ xúc xích, bánh mì nướng, trứng bác, cùng nước cam và sữa. "Kaylee, ăn sáng thôi!", mẹ gọi to. "Kaylee, con sẽ muộn học đấy!"

Tôi bắt đầu ăn sáng và hi vọng rằng Kaylee sẽ không xuất hiện trong bộ dạng hốt hải như thường lệ. Tôi muốn cố bắt đầu lại với con bé. Có thể sẽ kể cho con bé nghe chuyện tập-chân-của-tôi.

Sau đó, ngay khi tiếng bước chân của Kaylee cuối cùng cũng vang lên ở cầu thang, cha liền hỏi, "Hôm nay con sẽ gặp huấn luyện viên của mình chứ?".

"Ừm... Con không biết. Con hi vọng là có."

"Tốt lắm", ông nói, nhưng có chút lo lắng trong tông giọng.

Tôi đặt đĩa xuống và nhìn cha. "Đó không phải lỗi của thầy ấy, cha. Thầy Kyro rất tốt bụng. Fiona nói rằng con có thể đã chảy máu đến chết nếu không có sự giúp đỡ của thầy ấy."

Cha nghiêm nghị gật đầu. "Cha biết."

"Vậy tại sao cha lại tức giận với thầy ấy?"

Mẹ ném về phía cha ánh nhìn như muốn nói đừng-nói-nữa khi Kaylee lao vào bếp. "Chị thực sự sẽ đi học à?", Kaylee hỏi.

"Chị đang cố đây", tôi tươi cười đáp lại.

Con bé dừng lại, "Hãy làm thế", con bé vừa nói vừa chỉ vào tôi. "Hãy làm thế và mọi thứ sẽ tốt đẹp." Con bé ôm tôi và thì thầm vào tai tôi, "Em xin lỗi về chuyện hôm qua".

Cha nhân lúc Kaylee ngắt lời đã nhanh chóng rời đi, sau đó có tiếng chuông cửa reo. Tôi hỏi mẹ tại sao cha lại tức giận với thầy Kyro, nhưng bà chỉ đáp, "Đó không phải chuyện quan trọng để con bận tâm".

"Thế nào là không phải chuyện quan trọng để bận tâm?"

Nhưng không phải xe đến đón Kaylee ở cửa, mà là xe đón tôi. "Fiona! Vào đây, vào đây nào", mẹ tôi gọi, hoàn toàn phui sạch câu hỏi của tôi ra khỏi căn bếp.

"Cậu sẵn sàng chưa?", Fiona hỏi, và cô ấy cười rạng rỡ với vẻ phấn khích.

Đột nhiên nỗi lo lắng quay trở lại.

Và cả sợ hãi.

Nhưng tôi gật đầu, hít một hơi thật sâu, rồi đứng dậy.

Cả người tôi vẫn đau nhức vì vận động hơi nhiều vào hôm qua, và hôm nách bị phồng rộp sau chuyến đi tới Angelo. Vì vậy, sau khi đánh răng và sửa soạn đồ đạc, tôi không thấy quá phiền với việc dùng xe lăn.

"Hãy là nữ hoàng của ngày hôm nay", Fiona nói, nghĩ rằng mình cần thuyết phục tôi.

"Khuôn viên ở trường rất lớn", mẹ tôi phụ họa.

"Mọi thứ đều ổn", tôi nói với họ.

Vì vậy, Fiona và mẹ vội vàng đưa tôi, ba lô của tôi, và chiếc xe lăn vào trong xe của Fiona. Mẹ hôn tôi và nói với tôi rằng, "Mẹ rất tự hào về con".

Tôi mỉm cười với bà và đóng cửa xe, và khi chúng tôi đã ra khỏi lề đường, tôi liền hạ kính cửa sổ và vẫy tay như thể tôi là một nữ hoàng trong cuộc diễu binh.

Mẹ phá lên cười.

Tôi cũng vậy.

Mọi thứ đang dần tốt đẹp...

Chương 9

Tôi không còn tươi cười khi chúng tôi tới bãi đậu xe cho học sinh. Thay vào đó, tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, và tôi tuyệt vọng muốn được về nhà.

Tôi biết mình thật vô lý.

Thế nhưng, tôi hoàn toàn bị cảm giác hoảng loạn tấn công.

Đang có rất nhiều người có mặt ở trường. Fiona và tôi đã định đến trước 7 giờ 30, nhưng giờ đã là 7 giờ 40.

Làm chuyện gì khi chỉ có một chân cũng tốn nhiều thời gian hơn.

Tất cả.

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi", Fiona vừa nói vừa phanh xe lại khi vào bãi đỗ. "Chờ tởm một phút. Tởm sẽ mang xe cho cậu."

Tôi toát mồ hôi lạnh. "Chúng ta chỉ có mười phút để vào lớp thôi. Có lẽ chúng ta nên..."

"Chúng ra sẽ ổn mà", cô ấy nói to khi nhanh chóng tới chỗ khoang để hành lý. Cô ấy lôi chiếc xe lăn đã được gấp gọn ra và nói với qua hàng ghế sau, "Jessica, thực sự, đây là việc tốt nhất mà cậu đang làm đấy. Rồi cậu sẽ thấy. Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Tôi xoay sở để tập tễnh ra khỏi xe khi Fiona mở chiếc xe lăn ra và để ở ngay cửa bên ghế hành khách.

"Chỗ của cậu đây!", cô ấy nói, và tôi ngồi lên xe.

Tôi không quen ngồi xe lăn. Nó có vẻ quá nhỏ mà cũng quá lớn, vừa quá chên vênh mà cũng vừa quá an toàn.

Bên chân trái của tôi có cảm giác bị gò bó lên chỗ để chân.

Bên chân phải chẳng biết để thế nào cho đúng.

Ổng quần jeans đã được xắn lên, và tôi đột nhiên muốn bỏ nó xuống.

Có lẽ như vậy sẽ giúp tôi không quá giống một con quái vật thảm hại.

Tôi gạt các chốt an toàn cho xe lùi lại trong khi Fiona lấy ba lô cho cả hai. "Sẵn sàng chưa, thưa nữ hoàng?", cô ấy nói, và khi tôi gạt đầu, cô ấy liền khoác ba lô của mình và để ba lô của tôi vào trong lòng tôi. "Thế thì đi thôi!"

Ổng quần của tôi thông lòng khi cô ấy vội vã đẩy tôi về phía cổng trường.

Bay, bay, bay.

Nó khiến tôi bức bối. Bối rồi. Sau đó, là vô cùng xấu hổ.

"Dừng lại!", tôi hét lên.

Cô ấy vẫn tiếp tục vừa đẩy vừa hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"DỪNG LẠI!"

Cô ấy dừng lại, và đi vòng lên trước đối diện với tôi. "Chúng ta sắp đến rồi", cô ấy nhẹ nhàng nói. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tớ hứa với cậu là thế."

Tôi xoay xở để thốt ra đầy nghẹn ngào, "Cái ống quần đang khiến tớ phát điên."

Cô ấy nhìn chiếc ống quần đã được tôi xắn lên, sau đó hỏi, "Cậu không sao chứ?"

Tôi gật đầu, nhưng tôi thấy không ổn chút nào. Tôi có mọi cảm giác ngoại trừ thấy ổn.

Tôi biết đó không phải lỗi của mình. Tôi biết mình chẳng làm bất cứ điều gì sai cả. Tôi biết chuyện này thật vô lý. Ấy vậy mà, tôi vẫn thấy xấu hổ.

Vô cùng xấu hổ...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 10:

Hành trình của tôi bị Shandall Norwood làm gián đoạn.

"Jessica?", cô ấy vừa hỏi vừa tiến về phía tôi từ bên trái. "Jessica!", cô ấy gọi to, và lao về phía tôi, hai tay dang rộng. "Chị đã trở lại!", cô ấy vừa hét vừa ôm chầm lấy tôi. Tôi cũng ôm cô ấy và cảm thấy bình tĩnh hơn một chút. "Chị cũng rất vui vì được gặp em", tôi nói lí nhí qua vai cô ấy.

Shandall lùi lại và mỉm cười, sau đó... cô ấy sẽ nói điều gì đây?

Không có vẻ gì là tôi sẽ tiếp tục chạy.

Không có vẻ gì là chúng tôi còn có chung bất cứ mối quan tâm nào khác.

"Bọn chị phải đi thôi", Fiona nói sau vài giây ngập ngừng. "Không thể để Jessica tới trễ vào ngày đầu tiên đi học lại được!"

Vì vậy Shandall vẫy tay chào và nhanh chóng rời đi, còn Fiona đẩy tôi băng qua bãi đậu xe, vòng qua khúc cua dẫn tới cổng trường mái vòm và vào trong khuôn viên trường. Fiona đi rất nhanh và không ngừng huyền thuyên, "Chúng ta thật may mắn khi không phải học ở một trong những ngôi trường bị quây rào chắn xung quanh, các sảnh lúc nào cũng đông đúc, và cậu phải leo cầu thang để vào lớp".

Cô ấy nói đúng, nhưng điều tôi đang nghĩ đến là, Tôi sẽ di chuyển khi trời mưa bằng cách nào đây?

Chúng tôi vào sân trường, và khi Fiona đẩy xe lăn của tôi dọc vỉa hè, tôi nhìn thấy những tín hiệu đầu tiên cho thấy cô ấy đúng là một "con ong chăm chỉ". Bên phải chúng tôi là nhà hát ngoài trời - một căn phòng hình bán nguyệt có kiến trúc Hy Lạp với khán đài kiểu bậc thang bằng xi măng dẫn xuống một sân khấu - nơi các lớp trên hay độc chiếm vào giờ ăn trưa. Dọc bức tường ở xa là những chùm bóng bay và một tấm băng rôn lớn ghi dòng chữ: CHÀO MỪNG TRỞ LẠI, JESSICA!!!

Tôi mỉm cười qua vai với Fiona, cô ấy liền cúi người về phía trước và thì thầm, "Gavin đã giúp tớ treo nó đấy".

Chuông vào lớp reo vang khi Fiona vội vã đẩy tôi đến phòng có tiết học đầu tiên. Vài người vẫy tay và nói xin chào, nhưng chủ yếu đó là những người đang chạy đường tắt qua bãi cỏ, vội vã để vào lớp kịp giờ.

"Cậu luôn là người bạn tốt nhất", tôi nói với cô ấy. "Tớ rất thích chúng." Tôi xoay hẳn người lại. "Cậu tới đây từ lúc mấy giờ thế?"

Cô ấy phá lên cười như thế nói, Ôi, cậu không biết được đâu, và chỉ đơn giản đáp, "Từ sớm".

Fiona đẩy tôi vào một phòng học di động ở khu 200. Đó thực sự chỉ là phiên bản trường học rộng gấp đôi của một ngôi nhà di động, và giống như tất cả các phòng học khác, nó có một đoạn dốc dài và ngoằn ngoèo luôn khiến tôi khó chịu. Đó là thứ dùng để giải trí khi bạn tập chạy vào lúc muộn, một nơi luôn tắc nghẽn khi chuông tan học reo; và nó rất ồn ào. Thích thích thích, mọi người giậm mạnh lên nó khi vào lớp để phát thư và những đồ ăn vặt. Nó luôn luôn phá hỏng sự tập trung của tôi khi chúng tôi đang làm bài kiểm tra.

Thêm vào đó nó còn rất xấu xí với phần gỗ sơn và lan can bằng ống... Có vài giáo viên đã thử trang hoàng cho nó, nhưng không ai có thể thay đổi được điều gì. Đó là thứ thật tồi tệ.

Và bây giờ, thứ tồi tệ đó là con đường duy nhất để tôi vào lớp.

Điều này khiến tôi bức mình hơn tôi nên thế. Khi còn học lớp Chín, tôi và đám bạn bè thường đu lan can để vào lớp, và nhảy qua lan can để ra ngoài. Làm thế giúp chúng tôi đi nhanh hơn.

Các thầy cô đã mắng và bắt chúng tôi tránh xa nó, hoặc có lẽ chúng tôi chỉ đơn giản là đã trưởng thành. Nhưng khi Fiona đẩy chiếc xe lăn của tôi lên đoạn dốc, tôi thấy mình chẳng còn lựa chọn.

Tôi không còn lao nhanh. Đu. Hay trượt được nữa. Tôi chỉ có thể lăn xe.

Có điều gì đó thôi thúc tôi nắm chặt bánh xe và đẩy mạnh.

"Cẩn thận", Fiona nói. "Đừng để bị kẹp tay đấy!"

"Chỉ cần để tứ tự đi thôi", tôi nói với Fiona, nhưng khi cô ấy để tôi làm thế, tôi mới phát hiện ra rằng tứ tự mình đẩy xe không phải chuyện dễ dàng. Những chuyển động hoàn toàn dựa vào cánh tay và cơ tam đầu, dường như tôi không đủ sức.

Tôi cũng không thể điều khiển được chính xác, và trước khi đưa được chiếc xe lên nửa đoạn dốc, tôi đã làm tắc đường. "Cứ đi thẳng đi", tôi cầu nhàu với những người đang đợi, và tôi để Fiona giúp mình đẩy xe vào trong. Sau đó tôi lại bị phân tâm bởi vài thứ mà mình thậm chí đã không hề cân nhắc đến.

Tôi sẽ ngồi ở đâu?

Tôi phải ra khỏi xe lăn và nhảy lò cò đến chỗ ngồi quen thuộc của mình sao?

Tôi có nên ngồi nguyên trên xe ở cuối lớp không?

Tôi phải ghi bài bằng cách nào?

Cô Aloï đã kịp xuất hiện để cứu tôi. "Ôi, Jessica!" Cô vừa nói vừa bước về phía cuối lớp. "Thật vui khi gặp em! Dường như không ai biết khi nào em sẽ đi học lại..." Cô kéo một chiếc bàn trống tới bên cạnh xe lăn của tôi và nói, "Cô sẽ đề nghị nhà trường cấp một chiếc bàn riêng cho em, nhưng ngày hôm nay, tạm thời thế này không sao chứ?".

"Chắc chắn rồi ạ", tôi nói với cô, và cố mỉm cười như thể mọi thứ đều ổn.

"Ừm, cô Aloï?", Fiona nói, ra hiệu cho tôi lấy bài tập về nhà môn Tiếng Anh ra. "Đây là danh sách bài tập mà Jessica đã bỏ lỡ, bạn ấy không thể làm được hết, em chắc là cô có thể hiểu đó. Và bây giờ bạn ấy đang có quá nhiều kiến thức cần phải theo kịp, vì vậy bọn em đang tự hỏi cô có thể giảm cho bạn ấy một số bài không ạ?"

Cô Aloï nhìn thẳng vào Fiona.

Fiona vẫn giữ nguyên ánh mắt. "Bạn ấy có sáu môn phải theo kịp, thưa cô." Cô ấy khẽ khoát tay về phía tờ danh sách và nói, "Môn nào cũng tương tự như thế này". Sau đó, hướng ánh mắt van nài về phía cô Aloï. "Làm hết sẽ phải mất rất nhiều thời gian đúng không ạ?"

Cô Aloï cầm tờ danh sách và mỉm cười với tôi. "Chúng ta sẽ cân nhắc chuyện này." Tiếng chuông trống giờ(1) vang lên, vì vậy cô Aloï trở lại bục giảng và nói to, "Chào buổi sáng, các em! Hãy chào mừng Jessica trở lại!".

(1): Nguyên văn là "tardy bell": Hầu hết các trường ở Mỹ đều sử dụng hai hồi chuông báo hiệu vào tiết học. Hồi chuông thứ nhất để mời học sinh trở về lớp của mình. Hồi chuông thứ hai là khi tiết học chính thức bắt đầu. Nếu học sinh không có mặt khi hồi chuông này vang lên, điều đó cũng có nghĩa là học sinh ấy đã bị muộn học.

Mọi người vỗ tay và huýt sáo, vài người thậm chí còn đứng dậy.

Fiona cười toe toét và nháy mắt với tôi khi cô ấy bước đến chỗ ngồi được chỉ định của mình. Cái nháy mắt đó mang vài ý nghĩa đặc biệt rằng:

Cậu làm được mà.

Cậu có thể làm chuyện này.

Vậy là một môn đã suôn sẻ, và còn năm môn nữa đang chờ...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 11+12

Đi đến bất cứ đâu, tôi cũng cảm thấy mình như một rắc rối mà mọi người không muốn bận tâm. Rất nhiều người chào tôi và vui mừng khi thấy tôi trở lại, nhưng cũng có nhiều người thì không.

Fiona cũng nhận ra điều đó, và thì thầm vào tai tôi, "Phải xem xét lại độ trưởng thành của họ thôi!" khi ai đó giả vờ như không nhận ra tôi đang ở đây.

Tôi cảm thấy mất hết tinh thần.

Muốn rút lui.

Fiona cho tôi những lời khuyên hệt như Kaylee. "Cười lên nào", cô ấy thì thầm. "Hãy cười mở hơn. Nếu cậu tỏ ra thân thiện, họ cũng sẽ thân thiện lại."

Đây không phải là chuyện dễ dàng đối với tôi. Và nó có vẻ đáng ngại. Nhưng tôi không muốn bị đối xử như người vô hình, vì vậy tôi cố gắng.

Tôi cũng cố đưa ra ý kiến riêng và đề nghị các giáo viên giảm cho mình bài tập về nhà. Họ đều rất vui vẻ với chuyện này, nhưng lượng bài tập còn lại vẫn khiến tôi bị quá tải. Đặc biệt là từ lúc tôi phải quay cuồng giữa các môn học và bài tập mới.

Sau giờ Khoa học, thầy Vedder trả cho tôi danh sách bài tập về nhà, và tôi đã rất ngạc nhiên khi thay vì yêu cầu tôi làm hẳn một đề án lớn, thầy lại cho phép tôi nộp bài luận năm-trăm-từ, và giảm số bài tập tôi cần làm xuống còn ba bài.

"Thầy rất muốn miễn cho em toàn bộ bài tập", thầy nói khi tôi kiểm tra danh sách. "Nhưng những bài còn lại là kiến thức cơ bản tối thiểu trong chương trình."

Tôi rất an tâm khi được miễn không phải làm dự án đang khiến mình lo lắng, "Không đâu ạ, chuyện này thật tuyệt! Thầy không biết nó giúp em được nhiều thế nào đâu, thầy Vedder!".

Thầy trao cho tôi một nụ cười ân cần. "Thầy rất vui vì em đã trở lại, Jessica. Cứ nói với thầy nếu em cần giúp đỡ, được không?"

Tôi gật đầu và cảm ơn thầy, sau đó chúc thầy có một ngày cuối tuần vui vẻ, nhưng khi Fiona bắt đầu đẩy xe của tôi ra cửa, thầy lại hỏi, "Cha mẹ em đã đối diện với chuyện này ra sao vậy?"

Câu hỏi thốt ra rất khẽ. Giống như thầy không thực sự chắc chắn mình có nên hỏi hay không nhưng dường như chẳng thể kìm lại.

Đó cũng là câu hỏi riêng tư đầu tiên tôi được hỏi trong những ngày qua, và là một câu hỏi kỳ cục bởi vì thầy Vedder thậm chí còn chẳng biết cha mẹ tôi.

Tôi sờn gai ốc. Tại sao thầy lại hỏi tôi điều này? Nó có liên quan gì đến thầy đâu?

Nhưng rồi trong tâm trí tôi lóe lên hình ảnh con gái thầy, Hannah, ngồi ở bàn làm việc của thầy; những câu chuyện thầy kể về việc Hannah bắt những con thằn lằn trên đường lái xe vào nhà; trêu chọc thầy vào ngày Cá tháng Tư; vụ cô ấy bị đâm xe và ngã gãy một tay.

Đột nhiên tôi hiểu ra. Thầy không biết cha mẹ tôi, nhưng thầy là một người làm cha mẹ. Vì vậy, tôi nói với thầy sự thật.

"Rất khó khăn ạ", tôi khẽ nói. "Cứ hi vọng rồi thất vọng, giống như em vậy."

Thầy Vedder gật đầu, sau đó hít một hơi thật sâu và thở ra khi đáp lại. "Thầy thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi".

Trên đường xuống đoạn dốc, Fiona thì thầm, "Chuyện đó thật khó xử".

"Tớ ổn mà", tôi nói với cô ấy.

Đã là giờ ăn trưa, và tôi đang đói ngấu. Nhưng Fiona không đưa tôi ra sân; mà là rời khỏi đó.

"Này, chúng ta đi đâu thế?", tôi hỏi với qua vai.

"Đi ăn trưa", cô ấy vừa nói vừa nở một nụ cười tinh quái.

"Bữa trưa" diễn ra trong phòng của huấn luyện viên Kyro.

"Bữa trưa" gồm pizza, salad, bánh nướng, nước ngọt, bánh quy và cam thảo.

"Bữa trưa" được trang hoàng bóng bay, loa phát thanh và dòng CHÀO MỪNG JESSICA TRỞ LẠI được viết trên tất cả các tấm bảng trắng.

"Bữa trưa" là buổi sum họp của cả đội, những người bạn và các huấn luyện viên. "NGẠC NHIÊN CHƯA!", tất cả cùng hét lên, và thổi kèn giấy hoặc tung hoa giấy vào tôi.

"Bữa trưa" làm tôi òa khóc. Tôi chợt nhận ra mình nhớ những người này biết bao nhiêu. Đây không chỉ là những người cùng chạy. Mà chúng tôi là một đội.

"Mọi người tuyệt lắm", cuối cùng tôi vừa ghen ngào vừa lau nước mắt.

Có người bắt đầu với "Vì cô ấy là một đồng đội thú vị..." - điều hoàn toàn không có ý nghĩa gì, nhưng nó chẳng quan trọng. Và rồi ai đấy hét lên, "Phát biểu đi! Phát biểu đi!" giống như tôi đã làm được điều gì đó vĩ đại thay vì sống sót sau một chuyện khủng khiếp.

Tôi lắc đầu và xua tay, ý nói ý tưởng đó thật điên rồ và chỉ đơn giản tuyên bố rằng, "Ăn thôi! Ăn thôi!".

Mọi người phá lên cười và tập trung vào các món ăn, bởi vì, khi nào thì một vận động viên mới không đói chứ?

Khi Fiona mang cho tôi một đĩa salad và một lát pepperoni dứa, thầy Kyro liền kéo một chiếc bàn đến cạnh tôi và nói, "Em không biết mọi người nhớ em nhiều thế nào đâu".

Tôi gật đầu và cố nở một nụ cười. Trông thầy xanh xao hơn tôi nhớ. Già hơn. Tôi thấy cổ tay thầy đeo một chiếc vòng màu xanh đen.

Các chữ cái là tên "Lucy".

Tôi nhìn đi chỗ khác, cảm thấy mình thật tồi tệ khi đã không chịu nói chuyện với thầy kể từ khi xảy ra vụ tai nạn. Thấy mình thật xấu xa khi thầy đã cố gắng, còn tôi thì không, khi thầy đã đến bệnh viện mà tôi lại không muốn gặp. Sau ba năm thầy đặt niềm tin vào tôi, giúp sức cho tôi, tận tình hướng dẫn cho tôi trong những buổi tập luyện, tôi đã trở thành vận động viên chạy nước rút 400 mét nhanh nhất trong đội.

Và tôi thậm chí chưa bao giờ buồn gọi lại cho thầy.

"Đôi khi thầy thực sự muốn được nói chuyện với em", thầy nói.

Tôi gật đầu. "Em cũng vậy. Em xin lỗi vì đã... trốn tránh."

Thầy lắc đầu. "Ai có thể đổ lỗi cho em chứ, Jess? Thôi nào."

Tôi nhìn thầy Kyro và thốt lên, "Thầy và cha em đang có chuyện gì vậy?".

Dường như thầy đã cân nhắc mọi thứ trong đầu rồi đáp, "Có rất nhiều vấn đề về bảo hiểm, và chúng chưa được giải quyết nhanh chóng như thầy và cha em mong muốn. Thầy e là cha em nghĩ thầy có thể thúc đẩy mọi thứ nhanh hơn, nhưng điều đó thực sự nằm ngoài khả năng của thầy."

"Là về chuyện bảo hiểm sao?"

Thầy gật đầu. "Nó sẽ được giải quyết, nhưng những chuyện thế này có thể phải tốn nhiều thời gian."

Tôi cảm thấy khó hiểu. Cha tôi đã chỉ trích thầy Kyro về vấn đề bảo hiểm sao? Làm thế nào chuyện đó lại là trách nhiệm của huấn luyện viên cơ chứ? Nhưng sau đó tôi bắt đầu tự hỏi: Vậy ai đã chi trả cho các đơn thuốc? Cho xe cứu thương? Cho bác sĩ trị liệu? Xe lăn, nạng, tất đàn hồi hay... bất cứ thứ gì?

Trước đó, trong đầu tôi thậm chí còn không bao giờ nghĩ đến chuyện này. Tôi chỉ nghĩ rằng... mình đơn giản là cần được chăm sóc.

"Này", thầy nói, đứng dậy. "Thầy chắc là mình không định làm em mất vui trong bữa tiệc dành cho em đâu. Hãy tận hưởng đi, được không? Mọi người đã phải chờ đợi một thời gian dài để được chào mừng em trở lại đây." Thầy quay sang những đồng đội của tôi, đang túm tụm quanh bàn ăn. "Này! Mọi người! Tới đây và nói chuyện với Jessica đi, hoặc thầy sẽ bắt các em chạy vài vòng quanh đường đua cho xem!"

Khi thầy Kyro quát to, mọi người lập tức lắng nghe. Trong khoảnh khắc, tôi được vây quanh bởi tình yêu, những tiếng huyền thuyên và chiếc pizza đã hết một nửa. Và mặc dù ngày đầu tiên trở lại có chút bất thường, tôi vẫn rất hạnh phúc vì đã ở đây.

Hạnh phúc khi biết rằng mọi người vẫn nhớ đến mình...

Chương 12

Sau tiết năm, Fiona đẩy xe lăn của tôi băng qua khuôn viên trường đến Khu 900 và thở hỗn hển khi chúng tôi đến bục giảng, nơi cô Rucker đang xóa bảng.

Cô Rucker là một trong những giáo viên làm hai chúng tôi lo ngại nhất. Cô thực sự làm việc như một cỗ máy. Cô chưa bao giờ mỉm cười, chưa bao giờ mềm mỏng, chưa bao giờ chia sẻ bất cứ điều gì riêng tư.

Cuộc sống của cô hoàn toàn chỉ có những con số, và thái độ của cô cũng cứng nhắc như kiểu tóc của cô vậy, kiểu tóc bob bất đối xứng, thẳng nếp và sẫm màu. Tôi chắc rằng có một người khác thực sự tồn tại đâu đó trong cô, nhưng sau khi học môn đại số I và II của cô, tôi đã từ bỏ cố gắng tìm ra con người đó. Tôi chỉ mong sẽ hoàn thành môn Toán, và không phải học cô nữa.

Cô biết Fiona. Fiona không chỉ học môn của cô vào năm ngoái, mà cô ấy còn nhận bài tập cho tôi từ cô. Và rõ ràng cô biết tôi là ai. Tuy nhiên, sau khi xóa bảng và quay người lại, cô không nói bất cứ điều gì giống như, Chào mừng em đã trở lại, hoặc Rất vui khi gặp em. Cô chỉ đơn giản là quan sát tôi thật kỹ.

Chăm chú. Giống như quá trình nhập dữ liệu, xử lý, phản hồi. Nhưng việc phản hồi dường như mất một thời gian rất dài.

Rõ ràng, cô không thích những thông tin tôi đưa ra và không có ý định đáp lại bất cứ điều gì ngoài Đề nghị bị từ chối. Vì thế tôi mở tập tài liệu và lấy ra phần bài tập mà mình đã hoàn thành rồi nói, "Em đã làm những bài quan trọng và so đáp án rồi. Em sẽ còn rất nhiều kiến thức cần đuổi kịp và phải hoàn thành những bài tập mới".

Cô cầm tập bài tôi đưa, xem xét chúng, sau đó nói, "Làm những bài quan trọng có vẻ hợp lý".

Và chỉ thế thôi. Không có lấy một nụ cười. Không hề gật đầu. Không rung động trước bất kỳ cảm xúc nào.

Cô chỉ đơn giản quay lại với việc lau bảng và hỏi, "Em sẽ ngồi cùng Rosa chứ?".

Trong khoảnh khắc, đầu óc tôi thực sự trống rỗng. Sau đó, tôi nhận ra cô đang nói đến cô gái có nhu cầu đặc biệt⁽¹⁾ ngồi ở phía cuối lớp.

(1): Người có những trở ngại về thể lý khiến họ không có khả năng tiếp thu, thái độ hoặc hành vi không phù hợp với cách ứng xử như những người bình thường, hay có những hạn chế về giác quan, về vận động... Điều đó có nghĩa là những đối tượng này cần những biện pháp và kỹ năng giáo dục đặc biệt để đáp ứng nhu cầu của họ. Có hai nhóm được xem là có nhu cầu đặc biệt gồm những người khuyết tật về thể chất như mắc bệnh bại liệt, khiếm thị, khiếm thính... Nhóm thứ hai là những người có các khuyết tật về trí tuệ như hội chứng Down, bại não...

Cô gái ngồi trên chiếc xe lăn điện. Cô gái hiếm khi trò chuyện, và nếu có, thì rất khó hiểu. Tôi thậm chí không biết tên cô ấy là Rosa.

"Bàn đó vẫn còn rất nhiều chỗ trống", cô Rucker nói mà không hề nhìn qua vai.

Trong lòng tôi đang hoảng sợ. Đúng vậy, tôi mất một chân, nhưng phần còn lại của cơ thể tôi vẫn.. khỏe mạnh, nó bình thường. Có phải mọi người nghĩ tôi giờ đây cũng là một người có nhu cầu đặc biệt không? Có phải đó là cách họ nhìn tôi không?

Không! Họ không thể làm thế!

Nhưng... Nhưng nếu tôi bắt đầu ngồi với một đứa trẻ như vậy, mọi người sẽ nghĩ thế.

Đó là tất cả.

Cô Rucker quay lại và ném cho tôi một ánh nhìn lạnh lùng, vô cảm.

Cô muốn một câu trả lời.

Trong đầu tôi là một loạt mâu thuẫn. Tôi muốn nói dối rằng mình bị cận. Rằng tôi cần được ngồi ở chỗ mình từng được chỉ định. Rằng tôi có thể đi được bằng cách nhảy lò cò.

Nhưng tôi cũng nghĩ đến nỗi sợ hãi khi mới trở lại trường. Cảm giác mình giống như một con quái vật. Đó có phải là cảm giác của Rosa không?

Tôi chưa bao giờ nhìn thẳng vào cô ấy, nhưng đã từng... lờ cô ấy đi. Không, sự thật là, tôi đã hoàn toàn hành động như thể cô ấy không ở đó.

Làm thế dễ dàng hơn. Bớt khó chịu hơn. Đối với tôi.

"Chắc chắn rồi ạ", tôi nói với cô Rucker. "Em sẽ rất vui khi ngồi cùng Rosa."

Cô khẽ gật đầu, sau đó quay lại với việc lau bảng.

Vậy là, tôi được xếp ngồi cùng Rosa, và Fiona vội vã trở về lớp học của cô ấy. Sau đó, chuông trống giờ vang lên và cả lớp im phăng phắc, chờ cô

Rucker lên tiếng.

Nhưng không có Chúng-ta-hãy-chào-mừng-Jessica-trở-lại. Mọi việc diễn ra như bình thường: lấy bài tập về nhà ra, kiểm tra chéo bài, xem lại bài.

Vào giữa buổi, Rosa đã làm tôi ngạc nhiên khi phạm một lỗi nghiêm trọng - cô ấy viết cho tôi một mảnh giấy.

Tôi đọc nó và đáp lại với cảm giác vô cùng tội lỗi. Và sau vài trao đổi, Rosa nói với tôi rằng cô ấy đã phải ngồi xe lăn từ rất lâu rồi, rằng cô ấy có thể đi lại nhưng chỉ khi có nạng, và cô ấy bị bại não bẩm sinh. Tôi cũng biết cô ấy mới chỉ là một học sinh lớp Chín, thích sushi, môn Toán, và ăn trưa ở phòng 402.

Chị có thể tham gia cùng bọn em, cô ấy viết. Bọn em sẽ rất vui!

Tôi cũng biết cô ấy đã nhớ tên tôi từ trước. Cả tên của Fiona nữa.

Fiona có vẻ rất tốt bụng, cô ấy viết, kèm theo biểu tượng mặt cười ngoác miệng.

Cậu ấy rất tuyệt, tôi viết lại, thêm một mái tóc xoắn dài vào hình mặt cười.

Rosa cười toe toét với tôi, sau đó đáp, Khi nào chị được lắp chân giả?

Còn tùy, tôi nguệch ngoạc viết lại. Có thể là tuần tới chẳng?

Sớm vậy sao? Trời! Chúc mừng chị! Chị thật MAY MẮN!

Hai mắt tôi cay cay khi đọc được dòng này, và nó khiến điều gì đó trong tôi vỡ vụn. Hoặc được chắp nối lại. Hoặc bằng cách nào đó, thay đổi.

Đột nhiên tôi nhận ra rằng mình thật sự may mắn. Tôi sẽ không bao giờ chinh phục được quãng đường 400 mét trong năm mươi lăm giây nữa, nhưng tôi sẽ tự mình gượng dậy lần nữa.

Chiếc xe lăn này sẽ không phải là thứ theo tôi suốt cuộc đời...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 13+14: 15

Sau khi tan học, Fiona vừa đẩy xe lăn của tôi băng qua khuôn viên trường về hướng sân vừa nói, "Tớ vừa nghe được vài chuyện".

"Chuyện gì thế?"

"Cậu nghĩ xem ai đã không có mặt trong bữa tiệc của cậu ngày hôm nay nào?"

"Uh... ai thế?"

"Merryl."

Tôi dịch chuyển chiếc ba lô trong lòng. "Tớ có nhớ cô ta không ư? Không hề!" Tôi xoay người liếc nhìn Fiona. "Quên cô ta đi, được không?"

Fiona lẩm bẩm. "Khó lắm."

"Hãy nhìn xem, tớ biết cậu ghét cậu ta, nhưng tớ đang bắt đầu nghĩ rằng cậu bị ám ảnh bởi Merryl bởi vì cô ta thích cậu ấy."

Fiona dừng lại và vòng lên trước để nhìn thẳng vào mắt tôi. "Cậu nghĩ tớ là kiểu bạn bè gì thế? Cậu mới là người thích Gavin. Chuyện này khiến tớ bức bối vì cậu ấy nên ở bên một người như cậu, chứ không phải cô ta!"

"Fiona, làm ơn. Dừng chuyện này lại đi."

Nhưng cô ấy không nghe. "Tớ... chúng ta... cứ nghĩ cậu ấy là người thông minh. Cậu biết đấy, rất nguyên tắc. Cậu nhớ bài phát biểu của Gavin khi cậu ấy làm lớp trưởng không? Cậu đã nói đó là điều tuyệt vời nhất mà cậu từng nghe. Và đúng vậy!" Fiona bắt đầu đẩy tiếp. "Làm sao cậu ấy lại có thể dây dưa với Merryl chứ?"

"Uh... vì cô ta xinh đẹp chẳng?"

Cô ấy lại lẩm bẩm, "Đám con trai thật nông cạn".

"Nhìn xem. Con gái chúng ta cũng vậy thôi. Hầu hết họ không thích Gavin vì bài phát biểu của cậu ấy, vì những bài báo của cậu ấy trên tập san của trường, hay vì cậu ấy là người đã khơi mào một chuyển đạo chơi vui vẻ quanh thị trấn. Họ thích Gavin bởi vì cậu ấy rất dễ thương."

"Chà, thấy không? Cậu khác họ. Và tớ xin lỗi. Tớ biết mình có chút khó chịu với cậu ấy. Nhưng cứ nhìn thấy cô ta ở bên cậu ấy như một công chúa, còn cậu lại phải chịu cảnh này là tớ lại phát điên."

Tôi lại xoay người ra sau. "Chà, bình tĩnh nào, bởi vì họ đang ở đây đấy."

Gavin và Merryl đang băng qua sân và ở cách chúng tôi một đoạn, nhưng họ đi cùng hướng với chúng tôi, và đang vô cùng thân mật. Merryl dính lấy Gavin theo đúng chiêu trò kinh điển của mình: hai cánh tay ghì lấy tay Gavin khi cô ta ngược nhìn cậu ấy một cách trù mến.

Thật kỳ lạ, nhưng thực sự chuyện này chẳng khiến tôi thấy phiền chút nào.

Tôi cho là giờ đây mình quan tâm đến những vấn đề lớn lao hơn là ôm ấp một mối tình đơn phương đã cũ.

Tuy nhiên, những gì tôi thực sự muốn làm là tránh xa họ. Đi theo một hướng khác. Bỏ qua bãi cỏ. Tôi chỉ đơn giản không muốn phải đối mặt với cậu ấy hay cô ta.

Nhưng trước khi tôi đề nghị điều này với Fiona thì Gavin đã nhận ra chúng tôi. Cậu ấy dừng lại một lúc, sau đó chạy nhanh về phía chúng tôi, để mặc Merryl đứng trơ ra.

"Jessica!", cậu ấy gọi to.

"Tớ ghét bị người khác thương hại", tôi càu nhàu.

Gavin mỉm cười khi đến nơi. "Tớ tìm cậu cả ngày đấy! Tớ cứ nghĩ cậu sẽ ăn trưa ở sân."

Fiona đã nói đúng về bộ râu dê ở cằm Gavin. Nó giúp ích cho cậu ấy. Theo một cách rất hấp dẫn. Như thế cậu ấy không thể thiếu nó vậy.

Merryl cũng gấp gáp chạy tới, và điều đầu tiên cô ta làm là bám lấy Gavin lần nữa. "Chào, Jessie!", cô ta nói. "Rất vui khi gặp cậu!"

Tôi có thể cảm thấy mình đang nổi giận.

Trông tôi có vẻ cần sự thân thiện giả dối của cô ta lắm hay sao?

Fiona bước đến bên cạnh tôi và tập trung vào Gavin. "Cả đội đã tổ chức một bữa tiệc dành cho cậu ấy trong phòng thầy Kyro. Tất cả mọi người đều ở đó." Cô ấy nhìn sang Merryl. "À, gần như tất cả."

Gavin nhìn sang Merryl, người vừa buông cậu ấy ra để có thể dùng một tay nén lại tiếng thở gấp vì hối tiếc. "Ôi, tớ rất xin lỗi! Tớ hoàn toàn quên mất!"

"Quên được cũng dễ nhỉ, tớ cho là thế", Fiona vừa nói vừa hướng ánh mắt giễu cợt về phía tấm bảng rôn to in đậm dòng chữ CHÀO MỪNG TRỞ

LẠI treo trước nhà hát có kiến trúc Hy Lạp. Cô ấy lại quét ánh nhìn ra phía sau tôi và nói, "Chà, chúng tớ phải đi đây. Vẫn còn nhiều chỗ cần đến, nhiều việc cần làm lắm".

"Trời", tôi thở gấp khi chúng tôi đã đi khá xa. "Cậu cũng hơi tàn nhẫn đấy."

"Tớ chưa bao giờ gặp kẻ nào giả dối và ích kỷ như vậy", cô ấy lầm bầm. "Đám con trai có thể trở nên thật ngu ngốc."

Chúng tôi tới chỗ đỗ xe và đột nhiên tôi thấy thấm mệt.

"Xong việc rồi", cô ấy nói khi cả hai đã thắt đai an toàn. "Cậu cảm thấy thế nào?"

Tôi bật cười. "Tớ thấy có lỗi khi bắt cậu đưa tớ đến sân tập! Cậu thức cả đêm cùng mọi người để chuẩn bị cho tớ ngày tuyệt vời này, và bây giờ cậu còn phải làm gì nữa đây? Chạy nước rút chẳng?"

Cô ấy khởi động xe. "Đó thực sự là một cuộc thi. Và thầy Kyro biết tớ sẽ đến muộn."

"Là một cuộc thi ư?" Nhưng rồi tôi nhận ra lý do tại sao. "Giải Chạy tiếp sức Glenwood diễn ra vào ngày mai phải không?"

Cô ấy gật đầu.

Khi chúng tôi đã khởi hành, tôi nghĩ đến việc Gavin ở bên Meryll, và tôi ngạc nhiên rằng đó thực sự không phải chuyện khiến tôi phiền lòng. Có lẽ là do mọi thứ quá trái ngược. Gavin đối lập với Giải Chạy tiếp sức Glenwood... ngay sau cuộc đua cuối cùng dành cho những người được mời, có người đã chết.

Có người đã bị mất một chân.

Bên cạnh đó, nếu Meryll là mẫu con gái Gavin thích, thế thì có lẽ tôi đã kỳ vọng ở cậu ấy quá nhiều.

Những suy nghĩ đó cuộn xoáy trong tôi, và tôi mặc kệ chúng. Nhưng kết luận cuối cùng vẫn không thay đổi. Chẳng phải tôi đang tự an ủi bản thân, hay lừa dối chính mình tin rằng tôi không muốn cậu ấy nữa bởi vì cơ hội ở bên Gavin đã biến từ mong manh sang vô vọng.

Mà lý do thực sự rất đơn giản.

Tôi đã không còn tình cảm với Gavin Vance...

Chương 14

Mẹ đang ngóng tôi khi tôi về đến nhà.

Tôi biết bà sẽ làm thế.

Bà đã chuẩn bị sẵn khoai tây chiên SunChips cùng phô mai - món ăn vặt yêu thích của tôi sau giờ học - và đợi tôi trong bếp.

Chúng tôi ngồi xuống và trò chuyện, và tôi cảm thấy vui khi thấy mẹ rất hào hứng muốn nghe về ngày hôm nay của tôi, nhưng thực sự, tôi phải giải thích thế nào đây? Tôi kể với bà những điều cơ bản, rằng lượng bài tập về nhà quá tải của tôi đã được giảm đáng kể, rằng Fiona tuyệt vời, rằng tôi đã được tổ chức một bữa tiệc hoành tráng ở phòng thầy Kyro, và mọi người rất tốt với tôi, nhưng tôi không nhắc đến những cái nhìn chăm chăm hay ngoảnh mặt làm ngơ. Tôi cũng không kể về Gavin, Meryll, câu hỏi của thầy Vedder, thái độ lạnh lùng của cô Rucker, hay chuyện tôi ngồi với Rosa. Tôi quá mệt mỏi khi phải nhớ lại bất kỳ điều gì trong số đó.

Nhưng dù mệt hay không, có một điều tôi cần phải biết.

"Mẹ...?", tôi hỏi khi bà đang rót nước hoa quả vào ly.

"Sao thế, con yêu?"

"Thầy Kyro có nhắc đến vấn đề bảo hiểm. Có chuyện gì vậy ạ? Và tại sao cha lại nghĩ đó là lỗi của thầy ấy?"

Bàn tay đang rót nước của mẹ khẽ chậm lại khi bà nhìn thẳng vào tôi. Dòng nước chảy dọc thân bình, sau đó nhỏ xuống bàn. "Ông ấy nói như vậy sao?"

"Vâng."

Chiếc bình lắc lư một chút khi mẹ đặt nó xuống. "Đáng lẽ ông ấy không nên nói gì hết." Mẹ khẽ lắc đầu. "Cha con sẽ tức điên lên mất."

"Tại sao ạ? Con không hiểu. Hoàn toàn không hiểu gì hết."

"Bởi vì con nên là người ít lo lắng hay thậm chí bận tâm đến vấn đề bảo hiểm nhất trong tất cả mọi người. Ông ấy không có quyền nói với con như vậy."

"Thầy ấy chỉ cho con biết bởi vì con đã hỏi thôi."

"Về bảo hiểm sao?"

"Không. Về lý do tại sao cha nổi giận với thầy."

"Cha con thực sự không giận thầy ấy. Ông ấy nổi giận với tình cảnh đó, và mẹ nghĩ thầy Kyro là người phải chịu thiệt thòi trong chuyện này."

"Vâng, cha làm con tưởng là ông giận thầy Kyro, vì vậy con mới hỏi, được không?"

Mẹ thở dài. "Chà, nhưng bây giờ ông ấy sẽ giận đấy."

"Cha sẽ giận thầy Kyro sao ạ? Mẹ nhìn xem, trong chuyện này, thầy ấy không hề có lỗi gì cả. Thầy đã già đi cả chục tuổi kể từ sau vụ tai nạn. Thầy đã đeo chiếc vòng tay của Lucy, mẹ biết không?"

Mẹ thốt ra một tiếng thở dài.

"Vậy hãy kể cho con biết có chuyện gì với tiền bảo hiểm! Con không hiểu vấn đề lớn là gì."

Tôi nhìn chăm chăm vào mẹ khi bà cân nhắc điều đó trong khoảng thời gian dài như vô tận. Cuối cùng, mẹ hít một hơi thật sâu và nói, "Không có gì đáng bận tâm đâu. Mọi thứ sẽ ổn. Chỉ là việc thanh toán bị trì trệ vì các công ty bảo hiểm đang tìm cách trì hoãn, công ty này đùn đẩy trách nhiệm cho công ty kia".

Tôi cau mày nhìn mẹ. "Thế nghĩa là sao ạ?"

Mẹ nhắm mắt, hít thêm một hơi thật sâu, giữ nguyên như vậy một lúc lâu, cuối cùng mới nói, "Jack Lowe không có bảo hiểm".

"Gã đâm vào bọn con ư?"

"Đúng thế. Xem nào, bình thường, khi tai nạn là do lỗi của cậu ta, công ty bảo hiểm của cậu ta sẽ thanh toán các đơn thuốc cho con. Nhưng cậu ta không có bảo hiểm. Chiếc xe tải của cậu ta cũng không được đăng ký pháp lý. Cậu ta có biển kiểm soát nhưng cảnh sát cho là cậu ta lấy của một chiếc xe khác để tránh bị cản trở."

Tôi cố hiểu chuyện này. "Nhưng... gã làm việc cho ai? Họ không trả bảo hiểm sao?"

Mẹ thở dài. "Cậu ta lao động tự do. Cậu ta làm nghề chở rác và trang trải bằng công việc này."

"Vậy thì sao? Không có bảo hiểm, hay tiền ư?"

"Chà, cậu ta vẫn phải chịu trách nhiệm, hoặc bây giờ là tài sản của cậu ta. Cậu ta có cơ ngơi riêng - một khoảng đất khá lớn gần hồ Penn, và người mẹ góa phụ của cậu ta đang ở đó."

"Thế thì sao? Bà ấy sẽ phải bán nó để trả cho các hóa đơn bệnh viện hay sao?"

Mẹ tôi gật đầu. "Đúng vậy, nhưng tất nhiên bà ấy không muốn bán mảnh đất, nên đã thuê một luật sư biện hộ. Trong khi đó, cả nhà trường và công ty xe buýt đều không nhận lỗi và đến giờ họ không phải chịu bất kỳ phí tổn nào."

"Khoan đã. Những chiếc xe buýt không thuộc sở hữu của nhà trường sao ạ?"

"Đúng vậy. Rõ ràng chúng thuộc sở hữu của một nhà thầu phụ với bảo hiểm riêng biệt. Mọi chuyện rất phức tạp, rất nhiều người ở rất nhiều văn phòng nói rằng đây không phải là trách nhiệm của họ."

Một câu hỏi lơ lửng trong tâm trí tôi.

"Nhưng... chúng ta không có bảo hiểm hay sao?"

Giọng tôi rất nhỏ bởi vì tôi chắc rằng mình đã sớm biết câu trả lời.

"Chúng ta phụ thuộc vào cha con - sức khỏe, cuộc sống, bệnh tật... Chúng ta phó mặc mọi việc cho ông ấy." Mẹ lắc đầu và lau chỗ nước đọng trên bàn bằng một chiếc khăn ăn. "Chúng ta đã từng mua, nhưng chi phí cao tới mức đành phải dừng lại... và chúng ta chưa bao giờ tưởng tượng đến chuyện này."

Tôi cố hiểu mọi thứ, sau đó hỏi, "Thế thì ai đã thanh toán những hóa đơn đó?".

Mẹ mím chặt môi rồi thở mạnh. "Như mẹ đã nói, sẽ mất một thời gian để thu xếp chuyện này."

"Nhưng hiện tại thì sao? Và chúng ta đang nói về bao nhiêu tiền vậy ạ?"

"Bây giờ, đó không phải việc để con lo lắng. Mọi chuyện rồi sẽ có hướng giải quyết, được không? Điều duy nhất con cần tập trung là học cách thích nghi với mọi chuyện." Mẹ mỉm cười với tôi. "Có vẻ như hôm nay con đã làm rất tốt."

Tôi im lặng. Ngẫm nghĩ.

Mẹ cũng hiểu theo cách đó.

Sau đó, bà đứng dậy và thu dọn đồng đĩa giấy. "Nếu con không phiền", bà nhẹ nhàng nói, "chỉ hai chúng ta biết cuộc trò chuyện này thôi nhé. Mẹ không chắc cha con sẽ nổi điên với huấn luyện viên của con hay con đâu".

Giữ bí mật không phải chuyện khó khăn. Cha luôn làm việc đến tận khuya và hôm sau lại đi làm từ sớm. Ông không ở nhà nhiều kể từ khi tôi xuất viện, và bây giờ tôi đã hiểu tại sao.

Tôi vẫn phải khám bác sĩ.

Tôi vẫn cần lắp chân giả.

Và có người phải thanh toán tất cả hóa đơn đó...

Chương 15

Cả ngày thứ Bảy, tôi vui đầu vào đồng bài tập về nhà. Tôi thực sự thích chuyện này. Thật kỳ cục khi bài về nhà lại luôn là điều gì đó đáng sợ.

Giờ thì đó là điều tôi có thể giải quyết.

Tôi cố hết sức không nghĩ đến việc đội của mình đang tham gia giải Chạy tiếp sức Glenwood.

Tôi cố xua đi những ký ức đầy vui vẻ mà chúng tôi đã có ở đó năm ngoái.

Tôi cố ngăn mình không được nhớ lại cuộc đua cuối cùng đã kết thúc thế nào.

Cha mẹ và Kaylee sẽ chuyển tôi về lại phòng ngủ riêng vào Chủ nhật vì tôi đã khẳng khăng muốn thế. Bây giờ tôi có thể lên cầu thang dễ dàng. Tôi nhảy lò cò khắp mọi nơi, hoặc chống nạng. Tôi thực sự có thể kẹp chặt một bên nạng dưới hõm nách và cầm theo vài món đồ trong lúc di chuyển.

Và tôi khám phá ra cách bò.

Tái khám phá, tôi cho là thế. Tôi không biết mình mất bao lâu để thử. Cách này nhanh hơn nhảy, nhưng tôi chỉ làm thế khi có tấm lót sàn hoặc thảm và lúc ở một mình, vì nhìn thấy tôi bò thực sự khiến mẹ phiền muộn.

Tôi đi tắm vào tối Chủ nhật. Chuyện này đã dễ dàng hơn, đặc biệt là bây giờ, cha đã mua cho tôi một chiếc ghế tắm thật sự và lắp một bậc thang dẫn lên thành bồn, vì vậy tôi không phải bám vào mép cửa nữa.

Tôi làm những việc như thường lệ, sau đó tắt nước và chăm sóc phần móm cụt như được yêu cầu. Tôi massage cho nó, tập luyện với khăn tay và khăn xếp... Nó có thể chịu đựng được nhiều áp lực hơn trước đây, và tôi nỗ lực với phương pháp tập bằng khăn cho đến khi thực sự thấy được thành quả.

Ngay cả với phương pháp điều trị khắc nghiệt, vết thương cũng không còn quá đau đớn. Vết sẹo vẫn đỏ, nhưng không còn mềm hoặc sưng tấy. Tôi vẫn bị những cơn đau chi ma, nhưng không thường xuyên, và không quá nghiêm trọng. Như thế chỗ mổ của tôi đã ngừng tức giận. Ngừng chống trả. Như thế nó đã chịu yên phận.

Tôi ra khỏi phòng tắm, vừa mặc đồ vừa nghĩ đến chân mình.

Không phải cái chân đã bị cưa mất. Mà là cái chân người ta sẽ tạo cho tôi.

Nó hoạt động như thế nào? Trông nó sẽ ra sao?

Hank đã cố giải thích về nó khi tôi còn trong bệnh viện, nhưng tôi không chịu lắng nghe. Ông có một tập san các hình ảnh về chân giả. Đó là những bàn chân nhựa, bắp chân là một đoạn ống... Đó là công trình của Frankenstein(1).

(1): Frankenstein là nhân vật trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Mary Shelley. Victor Frankenstein là một nhà khoa học có khao khát được tái tạo lại sự sống từ cái chết. Sau khi mẹ ông qua đời, Victor càng trở nên điên cuồng hơn với khao khát đó. Cuối cùng, ông cũng tìm ra công thức tạo nên sự sống và quyết định dùng những bộ phận lấy từ các xác chết để tạo ra một con người.

Trong tâm trí tôi, ông đã trở thành Frankenstein. Là người mà tôi không muốn nhìn thấy. Nhưng bây giờ... ý tưởng về một cái chân - bất kỳ cái chân nào - cũng có vẻ tốt hơn là dùng nặng. Hoặc xe lăn, nhảy lò cò, lết chân, hay bò.

Tự do đi lại là điều mới xa xỉ làm sao.

Đây là lần đầu tiên tôi nghĩ đến điều này mà không phải có ai đó gợi ra. Đây là lần đầu tiên tôi không nghĩ rằng bên chân duy nhất tôi muốn là

cái mà tôi không thể có.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng.

Và đột nhiên tôi muốn nó ngay lập tức...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Phần Iii: Không Do Dự

Vào thứ Hai, trong giờ Khoa học, tôi nhận được một ghi chú từ văn phòng. Có một dòng nguệch ngoạc bên dưới hộp nội dung TỐI VẤN PHÒNG NGAY:

Hẹn gặp bác sĩ.

Tôi có chút bất ngờ. Tôi biết mẹ sẽ bắt tôi lên một cuộc hẹn với bác sĩ Wells, nhưng tôi không nghĩ lại nhanh như vậy. Tôi đeo ba lô, và Fiona giúp tôi xuống dốc. Hôm nay, tôi chống nạng đến trường, và mọi thứ đều ổn, ngoại trừ lúc lên xuống dốc. Việc gặp khó khăn với chúng khiến tôi thấy mĩa mai một cách kỳ lạ.

"Tớ sẽ ổn thôi", tôi nói với Fiona khi cô ấy theo tôi đến văn phòng. "Cậu cần đến đó để ghi lại các lưu ý cho chúng ta, được chứ?" Fiona ngập ngừng, nhưng tôi xua tay với cô ấy và tập tễnh bước qua khuôn viên trường.

Đường đến văn phòng khá xa, và tôi thấy nhẹ nhõm khi cuối cùng mình cũng tới nơi. Chiếc ba lô đã trở nên nặng hơn theo mỗi bước chân, và hai cánh tay tôi đang đau nhức. Nhưng mẹ đang đợi tôi, đầy sốt sắng. "Bác sĩ Wells sẽ nghỉ trưa vào lúc 11 giờ 30. Nếu nhanh chân, chúng ta sẽ đến kịp!"

Chúng tôi đi rất nhanh và đến đúng giờ. Nhưng sau đó chúng tôi phải sốt ruột đợi trong phòng chờ gần một tiếng.

Cuộc gặp diễn ra rất nhanh. Khi chúng tôi cuối cùng cũng ở trong phòng khám, bác sĩ Wells xuất hiện gần như ngay lập tức. "Chào cháu, Jessica!", ông nói, sau đó kéo ghế lại gần chỗ tôi. Ông kiểm tra phần móm cụt, nắn nhẹ, đo đạc, sau đó nói, "Thật đáng kinh ngạc!". Ông rút ra một tập đơn thuốc từ túi chiếc áo khoác trắng của mình. "Chắc hẳn cháu đã sẵn sàng để lắp một cái chân tạm, và trong quãng thời gian nhanh kỷ lục." Ông nguệch ngoạc viết lên một tờ rồi xé nó ra khỏi tập và đưa cho tôi. "Làm tốt lắm, chúc mừng cháu!"

Ông đang trên đường ra khỏi cửa thì mẹ tôi lên tiếng, "VẬY, chúng tôi mang đơn đến gặp ông Hank Kruber phải không?".

"Hoặc bất kỳ bác sĩ chỉnh hình nào cũng được."

"Ừm... ông sẽ giới thiệu cho chúng tôi chứ?"

Bác sĩ Wells dừng lại ở ngưỡng cửa. "Hank là một lựa chọn sáng suốt. Với cả bà cũng muốn chữa trị ở địa phương mà. Jessica cần những điều chỉnh thường xuyên, đặc biệt là khi cô bé vẫn đang ở tuổi phát triển."

Khi chúng tôi về đến nhà, mẹ tôi liền tìm số điện thoại của các bác sĩ chỉnh hình trong danh bạ điện thoại, và bà nhận ra rằng nếu chúng tôi chữa trị tại địa phương, thì Hank Kruber là lựa chọn duy nhất.

"Hankenstein cũng tốt mà mẹ", tôi nói với bà.

Bà quay sang nhìn tôi. "Hankenstein ư?"

Tôi nhún vai. "Con đang nghĩ đến một nơi tồi tệ trong bệnh viện. Ông ấy nghĩ con nên vui mừng với một cái chân bằng ống. Nhưng nếu ông ấy có thể giúp con đi được, thì chúng ta tiến hành thôi."

"Hankenstein", mẹ cười khúc khích, sau đó tìm số điện thoại và gọi cho Hank.

Khi xong việc, mẹ nói, "Nhân viên lễ tân thật tốt bụng! Cô ấy hẹn chúng ta 10 giờ sáng mai đến và dặn con mặc quần short".

Vì vậy, ngày hôm sau tôi nghỉ học và tới phòng làm việc của Hankenstein. Nơi này nằm trên đại lộ Grand nhộn nhịp, phía sau một trạm xăng không rào chắn, bên cạnh một tiệm giặt là công cộng. Bãi đậu xe đầy ổ gà và những đồng rác chất cao ngay sát tòa nhà. Có một tấm biển màu xanh nhạt ghi CHỈNH HÌNH VÀ LẮP TAY CHÂN GIẢ, vì vậy chúng tôi biết mình đã đến đúng địa điểm; chỉ là vẫn có cảm giác không đúng.

Mẹ tôi tháo đai an toàn. "Chúng ta hãy vào trong và kiểm chứng những gì mình đang nghĩ, được không?"

Tôi gật đầu và chống nạng ra khỏi ghế hành khách. Tôi cảm thấy lạ lẫm trong chiếc quần short.

Rất dễ tổn thương.

"Nếu con không thích ở đây", mẹ thì thầm khi chúng tôi đến gần lối vào, "Chúng ta sẽ đến nơi khác".

Tôi biết mẹ chỉ đang xoa dịu và tôi thực sự không có lựa chọn. Ấy vậy mà, tôi vẫn rất vui vì mẹ đã nói thế.

Phòng chờ được thiết kế như một văn phòng của bác sĩ, chỉ có ghế đúc nhựa đơn giản, và thay thế cho thảm trải sàn là tấm vải sơn đã sờn. Ở đây cũng có mùi rất lạ. Không quá kinh khủng, mà là mùi... công nghiệp.

Có một cặp vợ chồng lớn tuổi đang ở sẵn trong phòng chờ. Người đàn ông ngồi xe lăn đang giữ một chiếc chân giả trên đùi. Vợ ông ta đang ngồi bên cạnh, ôm chiếc ví trong lòng. Họ thoáng nhìn chúng tôi mà không mỉm cười hay nói xin chào, và người đàn ông có vẻ không vui. Như thể ông ta muốn ném chiếc chân đi hơn là lắp nó.

Chúng tôi đến quầy lễ tân và tôi cố gắng gạt những suy nghĩ về tương lai ra khỏi tâm trí.

Tôi không muốn trở thành bà già cúi kính ôm một chiếc chân giả trong lòng. Tôi không hề muốn.

Nhân viên lễ tân trẻ tuổi hơn mẹ tôi. Thực tế, cô ấy không lớn hơn tôi là mấy. Có lẽ khoảng đầu hai mươi chẳng?

"Xin chào!", cô ấy nói qua bàn quầy. "Chắc em là Jessica!"

Cô ấy giống như ánh mặt trời xua tan đám mây nghi ngờ trong đầu tôi. Tôi mỉm cười và gật đầu, và trong lúc cô ấy đeo thẻ tên, tôi liền nói, "Còn chị là Chloe". Cả hai chúng tôi cùng bật cười, và đột nhiên tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Chẳng có gì thay đổi ngoài không khí trong căn phòng, nhưng nó lại giúp ích rất nhiều.

Cô ấy đưa cho mẹ tôi một tập giấy để làm thủ tục, sau đó cúi người về phía trước một chút và nói với tôi, "Bác Hank sẽ giúp em đi được rất nhanh thôi. Ông ấy thực sự rất cao tay".

Tôi gật đầu và mỉm cười, và trong giây phút đó, tôi tin lời cô ấy.

Sau đó, mẹ và tôi ngồi chờ trên ghế nhựa cứng, tôi lại phải đối mặt với người đàn ông lớn tuổi cùng chiếc chân của ông lần nữa.

Ông ta chỉ ngồi ở đó với vẻ ủ rũ. Vợ ông ta cũng chỉ ngồi đó trong im lặng.

Mẹ điền được một nửa thủ tục khi Chloe xuất hiện trong phòng chờ. Cô ấy không mặc áo hay đi giày y tá, mà chỉ vận trang phục bình thường - quần jean, áo len đen, và giày bột. Thứ duy nhất cho biết cô ấy làm việc ở đây là thẻ tên.

Cô ấy mỉm cười với người đàn ông và nói, "Bác có thể vào trong rồi, bác Benson".

Ông ta đáp lại bằng một cái cau mày và càu nhàu. Đó rõ ràng là tín hiệu để vợ ông ta đẩy chiếc xe lăn ra khỏi phòng chờ.

Chloe khẽ nhún vai với tôi và đi theo họ.

Rồi chúng tôi ngồi ở đó trong khoảng thời gian như dài vô tận. Còn Chloe quanh quẩn giữa chiếc bàn và... nơi nào đó phía sau. Cô ấy nói xin lỗi đến vài lần vì để mất thời gian của chúng tôi, cuối cùng ra phòng chờ và ngồi bên cạnh tôi. "Ông ấy sắp xong rồi." Cô ấy nhìn mẹ tôi. "Cháu thực sự không nghĩ lại tốn nhiều thời gian đến thế. Cháu xin lỗi."

"Không sao", mẹ tôi nói. "Cô rất cảm kích với những gì cháu đã làm."

Chloe nhìn tôi, quay đi rồi lại nhìn tôi lần nữa, cuối cùng cô ấy lên tiếng, "Mọi thứ sẽ thay đổi. Từ bây giờ, tất cả sẽ tốt đẹp hơn".

Dường như cô ấy lựa chọn từ một cách rất thận trọng. Như thế mỗi từ đều mang một ý nghĩa sâu xa.

Cô ấy nở một nụ cười lo lắng. "Chị không thường xuyên ra ngoài và trò chuyện với các bệnh nhân đâu, chị xin lỗi! Chỉ là bác Hank đã kể cho chị nghe về em và... chị có thể hiểu cảm giác của em."

Một lần nữa, những lời này lại mang nhiều ý nghĩa hơn những gì tôi có thể giải đáp. Tôi cố hiểu, nhưng không thể.

Mẹ tôi cũng vậy. "Có người nào đó trong gia đình cháu cũng bị tai nạn sao?"

Chloe lắc đầu. Cô ấy gõ vào một bên chân của mình, có tiếng kim loại vang lên. "Cháu cũng là một bệnh nhân bị liệt dưới gối. Cháu bị cưa chân

vì ung thư khi còn nhỏ."

Từ hành lang, chúng tôi nghe thấy tiếng gọi, "Chloe?"

Cô ấy đứng bật dậy và băng qua căn phòng, trong chớp mắt, cô ấy đã biến mất, để lại tôi vẫn đang há hốc miệng...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 2+3

Ông Benson vẫn để chiếc chân giả trong lòng khi rời khỏi phòng khám. Trông ông ta thậm chí còn cau có hơn trước.

"Hãy nhớ luyện tập nhé, ông Benson", Chloe gọi với theo.

Ông ta không nói lời nào.

Chloe mỉm cười với tôi, "Đến lượt em rồi".

Khi cô ấy dẫn chúng tôi xuống hành lang, tôi nhìn theo bước chân cô ấy. Những bước đi uyển chuyển. Chắc chắn.

Một phần trong tôi không hoàn toàn tin rằng cô ấy đang dùng một chiếc chân giả.

Phần còn lại trong tôi lại thấy mình được khích lệ rất lớn.

Cô ấy đưa chúng tôi đến một căn phòng nhỏ có bàn bệnh nhân và một bồn rửa dịch vụ. Dưới sàn nhà phủ một lớp bụi trắng. Giống tấm bảng không được lau sạch vệt phấn. Mọi cánh cửa tủ, bồn rửa, ghế ngồi... đều có vết bụi trắng như phấn.

"Chỉ cần ngồi ở đây thôi", Chloe vừa nói vừa lấy ra một tờ giấy trắng và để trên bàn. "Bác Hank sẽ tiến hành vài đo đạc, và làm khuôn." Cô ấy mỉm cười với tôi. "Không đau đâu."

Khi cô ấy đi rồi, mẹ tôi thì thầm, "Thật đáng kinh ngạc! Mẹ chắc mình không thể nói...".

Hank bước vào. Ông giống hệt như người đàn ông tôi nhớ trong cơn ác mộng về bệnh viện: chắc nịch, hói đầu và có phần lơ đãng. Như thể nửa còn lại của ông đang ở nơi nào đó.

Tôi để ý tới đôi giày của ông, quần, áo sơ mi... tất cả đều phủ một lớp bụi trắng như phấn.

"Jessica!", ông nói, như thể nửa kia của ông cuối cùng đã đến nơi. Ông có vẻ thật sự vui mừng khi gặp tôi. "Thật vui khi thấy cháu khỏe mạnh thế này!" Ông quay sang mẹ tôi. "Xin chào, bà Carlisle. Bà khỏe không?"

Mẹ tôi gật đầu. Nhưng ông chờ một câu trả lời thực sự, vì vậy bà nói, "Khỏe hơn so với lần cuối ông gặp tôi".

"Tốt lắm." Ông lôi một chiếc ghế lại gần tôi và nói, "Vậy chúng ta sẽ lắp cho cháu một chiếc chân phù hợp nhé?".

Hank đề nghị tôi cởi tất đàn hồi, tất và giày bên trái. Sau đó, ông bắt đầu đo đạc. Ông dùng những công cụ như tôi đã từng thấy cha sử dụng. Một com-pa kim loại. Một cái thước dây. Một thứ gì đó trông giống như cái bào của thợ mộc. Ông đo đạc bên móm cụt, và cả bên chân lành lặn. Khi xong việc, ông gật đầu và nói, "Cháu thường đi kiểu giày nào?".

Tôi chỉ vào chiếc giày chạy. "Kia ạ."

Ông nhặt chiếc giày lên và ghi chú kích cỡ, sau đó nói, "Được rồi. Chúng ta đã sẵn sàng để làm khuôn cho phần móm cụt. Từ đó, chúng ta sẽ có thể làm một mô hình thạch cao và tạo ổ chứa móm cụt ban đầu cho cháu".

Mẹ tôi hỏi, "Ổ chứa mỗm cụt là phần treo bám... treo bám vào phần chi còn lại của con bé phải không?"

"Đúng thế. Khi đã có một ổ chứa mỗm cụt phù hợp, chúng ta sẽ lắp thêm ống nối và bàn chân. Nhưng ưu tiên hàng đầu là làm một cái khuôn đã." Ông tới chỗ tủ, lấy ra một hộp dụng cụ, và đưa cho tôi một chiếc đai dài có thiết kế đơn giản với khóa trượt. "Hãy thắt cái này quanh eo của cháu", ông nói, sau đó tiến hành gỡ ba dây đai điều chỉnh có khóa cài nhỏ trên cả hai đầu mút. Ông đặt các dây đai sang một bên, sau đó xỏ một chiếc tất rất mỏng và ngăn vào mỗm cụt của tôi. Nó mịn và mềm mại, tựa như lụa.

"Trước tiên chúng ta xỏ cái này vào phần chi của cháu", ông nói, "nó giúp việc tháo khuôn được dễ dàng hơn." Tiếp theo, ông gắn chiếc tất vào dây đai thắt quanh eo của tôi bằng ba chiếc đai nhỏ, và khi chắc chắn mọi thứ đã an toàn, chiếc tất đã phẳng phiu và ôm khít, ông nói, "Chỉ cần vài đánh dấu và chúng ta sẽ sẵn sàng!".

Ông bắt đầu đánh dấu các điểm ở phần cổ tất. Quanh đầu gối của tôi. Dọc theo phần còn lại của ống chân. Vết sẹo. Chỉ cho tôi nơi xương nhô ra...

Cây bút chì của ông có màu mực xanh, và khi ông xong việc, chiếc tất giống như vừa bị một đứa trẻ viết nguệch ngoạc lên.

"Những chỗ đánh dấu này sẽ chuyển sang khuôn", ông giải thích. "Chúng sẽ giúp bác biết vị trí nào nên tạo áp lực, và những vị trí nào nên giảm bớt."

Tiếp theo ông rót một bát nước nhỏ rồi mang ra bàn cùng hai cuộn gạc trắng. "Cháu đã bao giờ làm một cái khuôn chưa?"

Tôi lắc đầu.

"Nó không mất nhiều thời gian đâu." Ông nhúng một cuộn gạc vào bát nước, và khi nó đã được thấm ướt, ông bắt đầu quấn nó quanh chân tôi, xoắn từ đầu gối xuống hết móm cụt rồi vòng ngược lên. "Thứ này có thạch cao Paris bên trong", ông nói với tôi trong khi tiếp tục quấn. "Nước tạo ra phản ứng tỏa nhiệt... cháu có thấy nóng không?"

Tôi gật đầu vì phần móm cụt đang càng lúc càng nóng hơn. Nó không hề làm tôi khó chịu. Mà giống như được quấn một chiếc khăn nóng vậy.

Ông quấn hết hai cuộn gạc, sau đó nói tôi thả lỏng chân và bắt đầu massage bên ngoài lớp thạch cao Paris. "Chúng ta cần có sự tương tác", ông nói, "để có được một ấn tượng chính xác". Sau khi massage, ông dùng hai tay xoa nhẵn lớp thạch cao, sau đó nhấn ngón cái quanh phần dưới xương bánh chè, để có được hình dung về khu vực đó. "Đây", ông nói. "Giờ chúng ta chờ vài phút để nó keo lại, và đó chính là phần khuôn. Thật dễ dàng nhỉ?"

Ông dọn dẹp trong lúc chúng tôi đợi. Những giọt thạch cao vương vãi ở khắp nơi, trên đôi giày của ông, còn một giọt bám vào chiếc quần ông đang mặc. Hank cười khùng khục khi thấy tôi đang nhìn ông. "Chắc sẽ không tẩy được đâu", ông nói, "nhưng bác vẫn thử xem sao".

Tôi có thể cảm thấy phần khuôn bắt đầu hạ nhiệt, sau vài phút, Hank tiến hành kiểm tra và tháo các dây đai, sau đó nói với tôi, "Cháu sẵn sàng chưa?"

Tôi gật đầu, và sau vài động tác xoay nhẹ nhàng, chiếc khuôn trượt ra khỏi vị trí cũ. Hank quan sát nó và mỉm cười. "Đẹp lắm."

Mẹ tôi hỏi, "Vậy ông tạo ổ móm cụt mất bao lâu?".

"Thường là khoảng một tuần." Ông hướng ánh nhìn từ mẹ sang tôi, sau đó nói, "Nhưng thứ Sáu thì thế nào?".

"Tuyệt lắm", mẹ tôi đáp.

Ông gật đầu, "Chúng tôi sẽ gọi cho bà khi hoàn thành."

Tôi xỏ giày trái rồi chống nạng, và trên đường ra ngoài, tôi tình cờ va vào Chloe ở hành lang. "Ồ, xin lỗi!", cô ấy vừa nói vừa tránh sang một bên.

Chúng tôi mỉm cười rồi nói lời tạm biệt, và khi đi cà nhắc ra xe trên chiếc nạng của mình, tôi cảm thấy trong lòng trào dâng một cảm giác rất lạ.

Một cảm giác mà tôi cứ nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ cảm thấy lần nữa.

Đó là niềm hi vọng...

Chương 3

Tôi nghỉ môn Toán vào thứ Hai vì có cuộc hẹn với bác sĩ Wells, và mặc dù Fiona đã giúp giải quyết đồng bài tập về nhà, tôi vẫn gặp khó khăn với môn này và nếu có thể, tôi không muốn nghỉ thêm một buổi nào nữa.

Vì vậy, sau khi từ phòng khám của Hank về, mẹ và tôi tạt qua Taco Bell(1) để mua đồ ăn, tôi nhanh chóng ngẫu nhiên bữa trưa của mình và trở lại trường cho kịp tiết năm và sáu

(1): Nguyên văn là "Taco Bell drive-through": mô hình cửa hàng hoạt động theo hình thức mua hàng không cần gửi xe.

Tôi nghe Fiona kể về các sự kiện trong ngày sau tiết năm, và tôi cũng khiến cô ấy không nhịn được cười khi nói về phòng khám của Hankenstein.

"Trời", cô ấy nói khi đi cùng tôi tới khu học Toán, "Chloe có vẻ rất tuyệt".

"Đúng thế! Nếu chị ấy không tự gõ vào chân, tớ sẽ không bao giờ biết bên chân nào là giả."

Sau đó, tôi bước tập tễnh vào lớp với tâm trạng rất tốt, và kéo ghế ngồi xuống cạnh Rosa. "Hôm qua em đã rất nhớ chị", cô ấy nói. Và khi tôi nhìn môi của Rosa, cố giải mã xem cô ấy nói gì, cô ấy thêm vào, "Em thấy hơi lo".

"Chị không sao", tôi đảm bảo với cô ấy, và tôi cảm thấy rất vui khi biết cô ấy nhớ tôi. Vì vậy, tôi bắt đầu làm nhảm về việc mình sắp được kiểm tra để chuẩn bị lắp chân giả tại phòng khám của Hankenstein. Cô ấy cũng phá lên cười, và tôi thực sự thấy thích thú khi mình có thể làm mọi người cười tay vì bối rối hoặc quay đi. Tôi cũng thấy vui khi biết Rosa nhớ và lo lắng cho tôi. Có cảm giác vô cùng... ngọt ngào.

Sau đó, chuông trẻ giờ vang lên.

"Nào các em, mở toàn bộ bài tập về nhà ra", cô Rucker yêu cầu. Trông cô thậm chí còn lạnh lùng hơn bình thường khi quan sát cả lớp từ phía sau bàn giáo viên.

"Toàn bộ ư?", ai đó hỏi. "Chúng ta không chấm điểm đúng không ạ?"

"Toàn bộ", cô Rucker đáp.

"Tệ thật", tôi càu nhàu, bởi vì tôi còn chưa làm xong bài.

Gần như chưa động vào thì chính xác hơn.

Tôi vốn định nhờ Fiona giúp, nhưng... lại thôi. Và tôi cũng định "làm qua loa" để chống chế, giống như rất nhiều người vẫn làm... nhưng như thế cũng không tránh được việc bị phạt vào lúc này.

Cô Rucker bước về phía chúng tôi, thu vở của từng người khi tới nơi. Rosa nhìn sang vở của tôi và mắt cô ấy mở to. Cô ấy đưa vở của mình cho tôi rồi thì thầm điều gì đó, nhưng tôi không thể hiểu và cũng chẳng còn tâm trí nào để cố hiểu.

Theo bản năng, tôi đặt vở của Rosa lên trên vở của mình. Những dòng chữ nguệch ngoạc như thể tay cô ấy không thể viết được nét thẳng. Các con số là những nét loằng ngoằng và không đều. Nhưng kết quả, cách trình bày, các bước làm... rất quy củ và dễ theo dõi, với đáp án được đóng khung rõ ràng.

Cô Rucker cầm vở của tôi, và kiểm tra nó khi cô xoay người bước về phía bục giảng. Cô chỉ đi ba bước trước khu dừng lại và ném cho tôi một cái nhìn qua vai.

Cái nhìn kéo dài khoảng hai giây, nhưng chừng ấy thời gian cũng đủ truyền tải được vẻ thất vọng, nghi ngờ và tức giận của cô. Và tôi muốn hét lên rằng, Vì tôi đã bỏ lỡ một tháng, đó là lý do tại sao! Bởi vì tôi suýt chết, đó là lý do! Bởi vì tất cả mọi thứ tôi làm giờ đây đều rất khó khăn, đó là lý do!

Thay vào đó, cảm tôi run run và tôi quay đi.

Rosa đưa cho tôi mảnh giấy. Em có thể giúp chị sau khi tan học.

Mẹ sẽ đón chị ngay khi tan học. Tôi trả lời

Mặc dù trong lòng, tôi biết đó chỉ là một cái cớ.

Sự thật là, tôi muốn Fiona giúp mình hơn.

Tôi có thể hiểu Fiona. Cô ấy là bạn của tôi. Cô ấy...rất dễ chịu.

Rosa viết, Hãy gọi cho em nếu muốn, và viết nhanh số điện thoại của cô ấy.

Tôi mỉm cười và gật đầu, rồi nhét tờ giấy vào chỗ an toàn, sau đó hướng sự chú ý lên bảng khi cô Rucker bắt đầu bài giảng.

Mặc dù thật khó để tập trung.

Tôi đã đến lớp với tinh thần hứng khởi và đầy hi vọng, nhưng bây giờ, tôi lại đang ở đây.

Một lần nữa lại vấp phải những trở ngại...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 4+5

Đêm đó, tôi vui đầu vào đồng bài tập, nhưng trước khi đi ngủ, tôi vẫn cảm giác như lượng bài tập chẳng hề giảm chút nào. Có quá nhiều thứ cần hoàn thành. Đặc biệt là môn Ngôn ngữ và Lịch sử. Nhưng môn khiến tôi lo nhất là môn Toán.

Tôi thử gọi cho Fiona, nhưng không được. Đầu tiên cô ấy đang ở sân tập, sau đó cô ấy ra ngoài với mẹ, rồi bận rộn với những việc khác. Lúc 10 giờ 30, tôi bỏ cuộc và tự nhủ sẽ đề nghị cô ấy giúp mình vào sáng hôm sau.

Nhưng đến sáng, Fiona gọi lại và nói rằng cô ấy ngủ quên, khi mẹ đưa tôi đến trường cũng vừa lúc vào lớp. Fiona hoàn toàn không có cơ hội để giúp tôi với các môn buổi sáng, rồi bữa trưa, cô ấy lại vội vã đến vào cuộc hẹn.

"Này!", tôi gọi với theo cô ấy. "Tớ thực sự cần cậu giúp tớ học môn Toán đây!"

"Tớ xin lỗi!", cô ấy trả lời. "Nếu xong việc, tớ sẽ giúp cậu!"

Rồi Fiona rời đi, còn tôi bị bỏ lại; tôi đứng tựa vào chiếc nạng mà thậm chí không biết nơi quan trọng mà cô ấy đến là nơi nào.

"Lạy Chúa!", tôi càu nhàu, và cảm thấy rất thất vọng khi đi khắp khiêng về sân để ăn bữa trưa được mẹ chuẩn bị. Tôi ghét môn Toán, ghét cô Rucker... Tôi thậm chí còn không biết mình sẽ ăn ở đâu, hoặc sẽ ngồi

cùng ai. Đã rất lâu rồi tôi mới ăn trưa ở sân, và khi khoảng cách đến đó càng hẹp, tôi càng muốn dừng bước. Đặc biệt là khi không có Fiona.

Tôi cũng cảm thấy mình thực sự ngu ngốc trước Rosa.

Tại sao đêm qua tôi lại không gọi cho cô ấy chứ?

Vì vậy, tôi nổi giận với cô Rucker, rồi với cả chính bản thân mình. Và tôi đang tập tễnh bước tới trước Khu 400 khi chợt nhớ ra Rosa ăn trưa ở phòng 402.

Tôi dừng lại một giây, sau đó rẽ vào Khu 400 để tìm căn phòng. Và khi nhìn trộm qua khe cửa, tôi thấy Rosa đang ngồi trên xe lăn, cười âm ỉ cùng với hai nữ sinh khác cũng ngồi xe lăn.

Ngoài ra còn có hai nam sinh và một giáo viên ở đó. Các nam sinh đang ghép một căn nhà lớn đầy ấn tượng từ bánh quy cây. Còn người giáo viên đang đọc sách.

"Xin chào!", Rosa gọi, nở một nụ cười rạng rỡ với tôi.

Tôi đi cà nhắc vào trong và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô ấy. "Chị đang gặp vấn đề với môn Toán."

"Em sẽ giúp chị!", cô ấy nói. Giọng cô ấy nghe có chút gì đó giống âm thanh khi bạn cố nói chuyện dưới nước, nhưng bây giờ nó lại là bản nhạc vang bên tai tôi.

"Ồ, cảm ơn em", tôi vừa nói vừa lôi đồng bài tập ra.

Đầu tiên, Rosa giới thiệu tôi với các bạn của mình. "Đây là Leesha và Panny... Hai chàng kia là Illy và Twent."

Theo những gì tôi luận được thì tên họ là Alisha và Penny, Billy và Trent, nhưng tôi không hoàn toàn chắc chắn.

"Còn cô là Wahl", người giáo viên vừa nói vừa vẫy tay một cách đầy thân thiện. "Chắc em là Jessica."

Tôi gật đầu và mỉm cười, nhưng tôi cảm thấy có chút khó chịu khi cô biết tôi là ai.

Rosa chỉ cho tôi rất cẩn kẽ. Cô ấy cho tôi xem vở bài tập của cô ấy và giải thích cho tôi từng bước để giải quyết vấn đề nào đó. "Được rồi. Để tìm ba phép lặp đầu tiên của hàm này, đây là những gì chị cần làm..."

Tôi cố hiểu Rosa, đặc biệt là khi cô ấy giảng về môn Toán - một môn học mà tôi đang gặp khó khăn. Nhưng tham khảo cách giải của cô ấy thực sự hữu ích, và sau khi kết thúc mỗi vấn đề, cô ấy đều bắt tôi hiểu cẩn kẽ bằng cách yêu cầu tôi tự tìm ra đáp án theo cách riêng mà không nhìn vào vở của cô ấy.

Rosa rất kiên nhẫn và luôn khích lệ tôi, mỗi lần tôi giải quyết được một vấn đề, cô ấy lại nói, "Thấy chưa? Chị hiểu bài rồi đấy!". Và khi tôi bắt đầu tự mình tìm được đáp án, cô ấy lại mỉm cười, "Thấy không? Dễ thôi mà!".

Và với sự giúp đỡ của Rosa, mọi thứ đúng là đang trở nên như vậy.

Chà, dù sao đi nữa, cũng gần như dễ dàng.

Rồi chuông vào giờ vang lên, trong lúc tôi thu dọn đồ đạc thì Rosa nói, "Em có thể giúp chị bất cứ lúc nào".

"Cảm ơn em", tôi đáp, và lần này tôi biết rằng mình sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của cô ấy.

"Em cũng có thể ghé qua nhà chị", cô ấy nói.

Tôi do dự, tự hỏi làm thế nào điều đó lại diễn ra, hay làm thế nào cô ấy thậm chí có thể đề nghị như vậy. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho tôi rất nhiều khi đến nhà cô ấy... nhưng một lần nữa, tâm trí tôi lại mặc định sẽ dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Fiona.

Sau đó, Rosa khiến tôi vô cùng ngạc nhiên khi nói, "Em rất muốn gặp chú chó của chị. Nó có vẻ rất... vui tính".

Tôi chớp mắt nhìn cô ấy. "Làm sao em biết nó?" Tôi thấy rất lạ và hoàn toàn không hiểu. Rồi một ý nghĩ chợt lóe lên trong tâm trí khi tôi nhớ ra mình từng bị một cô gái ngồi xe lăn lén dõi theo.

Cô ấy bật cười trước biểu cảm của tôi. "Chị từng chạy qua nhà em. Em ở Marigold. Căn nhà có đài phun nước tiên cá."

Không biết vì lý do gì, Rosa đang trở nên dễ hiểu hơn. Tôi hầu như không phải cố giải đoán nữa. "Chị biết ngôi nhà đó! Em ở cách chị khoảng nửa dặm. Chị ở Harken."

"Thấy không?", cô ấy vừa nói vừa nở một nụ cười rộng đến mang tai khi lăn chiếc xe về phía cửa. "Chúng ta là hàng xóm."

Cô Wahl gọi to, "Tạm biệt, các cô gái!" khi chúng tôi rời đi, và thêm vào, "Hãy quay lại đây bất cứ lúc nào, Jessica. Em luôn được chào đón!".

"Cảm ơn cô", tôi đáp lại.

Sau đó, tôi bước tập tễnh ra khỏi căn phòng...

Chương 5

Đêm đó, tôi mơ thấy mình chạy. Khi tỉnh giấc, tôi bật khóc như tôi vẫn luôn thế, nhưng những giọt nước mắt bị gián đoạn bởi ký ức về một điều mới mẻ.

Một đài phun nước tiên cá.

Một đài phun nước tiên cá và Rosa vẫy tay từ chái hiên khi tôi chạy qua.

Trong giấc mơ, tôi không thực sự thấy cô ấy. Tôi không quay đầu lại và quan sát. Cô ấy là một cái bóng trên chái hiên, một ảo ảnh mờ mịt ở đâu đó bên phải tôi.

Nhưng tôi biết Rosa ở đó.

Tôi biết đó là cô ấy.

Tôi tự hỏi về sự xuất hiện của cô ấy. Giấc mơ kéo dài rất lâu, và chiều hướng mới mẻ này khiến tôi có cảm giác... nó bị xâm phạm. Đây là giấc mơ của tôi. Tôi đang trốn đến nơi mà tôi yêu nhất trên thế giới. Những con đường, dòng sông, cây cối, chiếc cầu...

Sherlock huých tôi với vẻ đầy hi vọng và khẽ rên lên.

"Xin lỗi, cậu bé", tôi nói với nó. "Sau giờ học, chúng ta sẽ ném bóng nhé, được không?"

Nó không từ bỏ thói quen cũ của chúng tôi, nhưng có vẻ cũng thích thú với cái mới. Tôi ôm và cưng nựng nó, rồi một ý nghĩ lướt qua tâm trí tôi, đó là tôi có thể cùng nó ghé thăm Rosa sau khi tôi được lắp chân giả.

Ý tưởng đó, tuy nhỏ nhưng đã tạo ra một khác biệt rất lớn, vì nó khiến tôi cảm thấy tốt hơn...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Có gì đó rất khác lạ ở Fiona. Rất rạn rờ. Cô ấy phủ nhận, nhưng tôi không tin. "Cậu đang yêu à?", cuối cùng tôi hỏi khi chúng tôi ở lớp Khoa học.

Cô ấy quả quyết nói với tôi là không.

"Thế thì có chuyện gì với cậu vậy?", tôi thì thầm. "Và đừng có nói với tớ là không đấy!"

Cuối cùng cô ấy nhượng bộ, nhưng chỉ một chút. "Rồi cậu sẽ thấy!"

"Thấy gì?", tôi gắng hỏi, nhưng cô ấy không chịu nói thêm gì nữa.

Vì vậy, bây giờ tôi đang ngờ rằng chuyện này không hoàn toàn về cô ấy, mà là về tôi.

Nhưng đó có thể là gì chứ?

Nhiều cupcake hơn ư?

Cô ấy dẫn tôi đến phòng của thầy Kyro vào giờ ăn trưa. "Tại sao?" Tôi muốn biết. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Cô ấy vô cùng phấn khích. "Thầy Kyro có vài điều kinh ngạc muốn dành cho cậu!"

"Là gì?", tôi gắng hỏi.

"Đừng hỏi nữa! Đây là điều bất ngờ của thầy ấy."

Tôi chuẩn bị sẵn tư tưởng rằng mình sẽ bước vào một căn phòng có rất nhiều người, nhưng lại chỉ có mỗi thầy Kyro.

Và chiếc máy tính xách tay của thầy.

Thầy Kyro đang mài đánh máy khi Fiona và tôi đến. "Jessica!", thầy nói và nở một nụ cười, sau đó gõ vài phím và quay sang Fiona. "Em đã nói với em ấy những gì rồi?"

"Em không nói gì hết!"

Thầy cười toe toét. "Thầy rất ấn tượng đấy."

"Thầy nên làm thế!" Cô ấy cười đáp lại.

"Liệu một trong hai em có thể vui lòng cho thầy biết đoạn video này nói về cái gì không?"

Thầy ra hiệu cho tôi. "Em ngồi đi."

Vì vậy, tôi ngồi xuống và nhìn vào màn hình máy tính khi thầy mở một video trên Youtube.

Đó là cảnh quay một đường đua. Một cuộc thi. Một sự kiện lớn.

Bình luận viên đang nói bằng thứ tiếng tôi không biết. Tiếng Ý sao?

"Đây là gì ạ?", tôi hỏi.

"Suýt", thầy Kyro nói. "Cứ xem đi!"

Giờ trên màn hình là cảnh quay gần thứ gì đó mà tôi không nhận ra. Một lớp đệm cao su gắn những chiếc đinh nhỏ, và lớp đệm lại được gắn dưới một miếng kim loại cong dài màu đen.

Sau đó, camera hướng ra xa và tôi thấy hai miếng kim loại cong có lớp đệm gai nhọn đó được gắn vào... hai chân.

Đó là một vận động viên điền kinh ư?

Đúng vậy.

Một vận động viên điền kinh với bàn chân kim loại.

"Đây là Oscar Pistorius", thầy Kyro nhẹ nhàng nói. "Anh ta là một vận động viên chạy nước rút 400 mét, và có hai chân bị liệt dưới gối. Đó là chân giả dùng để chạy."

"Anh ta chạy bằng chân giả sao ạ?" Tôi thở hỗn hển, bởi vì đó là điều dường như không thể. Chân anh ta là những chiếc liềm. Lưỡi hái. Tôi không hiểu làm thế nào anh ta thậm chí có thể đứng lên chúng, và tự chạy.

Vậy nhưng anh ta đang đi dọc đường đua, sau đó... cúi xuống để xỏ chân vào bàn đạp xuất phát.

Tôi nín thở, không tin vào mắt mình.

Thầy Kyro cúi người và chỉ vào những vận động viên khác. "Hãy nhìn xem anh ta đang cạnh tranh với ai."

Các vận động viên đang cho chân vào bàn đạp xuất phát đều lạnh lặn.

Có đủ hai chân, bằng xương bằng thịt.

Họ vào vị trí và tiếng súng lệnh vang lên, người đàn ông với đôi chân lưỡi hái cũng vọt khỏi bàn đạp xuất phát giống như các vận động viên còn

lại.

Tôi quan sát, tim không ngừng đập thình thịch.

Anh ta có thể chạy!

Anh ta có thể chạy.

Và không chỉ chạy được, anh ta còn chạy rất nhanh. Trong khi các vận động viên khác gồng sức vượt qua Điểm Liệt, anh ta đã về sát nút và hoàn thành cuộc đua ở vị trí thứ hai.

Tôi há hốc miệng khi màn hình hiển thị thời gian chạy của anh ta. "46,09 giây?" Tôi thở hỗn hển.

Thầy Kyro cười toe toét. "Thật ấn tượng, ngay cả với những người có đôi chân lành lặn."

Thầy Kyro cho tôi xem thêm hai video nữa - một là về người phụ nữ tên Amy có một chân bị cụt dưới gối giống tôi thi chạy marathon, và một vận động viên khuyết tật khác bằng tuổi tôi chạy đua cho đội của cô ấy.

Sai khi xem xong, thầy Kyro gấp máy tính lại và nhìn thẳng vào tôi. "Em nghĩ sao?"

"Em nghĩ sao ư?" Có rất nhiều suy nghĩ đang chạy đua trong đầu tôi.

Thật kinh ngạc.

Không thể tin được.

Và kì cục.

Những con người này giống như người máy trong tiểu thuyết vậy.

Kể từ khi bị mất một chân, tôi luôn muốn che giấu. Giấu đi cái mà tôi đang thiếu. Muốn người khác quên đi điều khác biệt về tôi.

Nhưng không gì có thể che giấu được.

Liệu việc chạy có đáng để biến mình thành một người máy không?

Thầy Kyro nhẹ nhàng khuyến khích tôi đưa ra một câu trả lời. "Những gì thầy đang hỏi là em có muốn như vậy không?"

Tim tôi đập thành thịch khi nghĩ đến việc mình có thể chạy lại, và cảm giác nghi ngờ trong chốc lát liền biến mất.

"Có ạ!"

Thầy gật đầu. "Được rồi, tình hình là thế này: Lắp chân chạy rất tốn kém. Chúng ta đang gặp rất nhiều rắc rối với các công ti bảo hiểm chịu trách nhiệm với việc chữa trị cơ bản của em, nhưng ngay cả nếu không có chuyện này, việc yêu cầu họ phải chi trả cho một trong số đó gần như chắc chắn là chuyện không thể. Vì vậy hôm qua, thầy và mọi người đã tổ chức một cuộc họp và thành lập chiến dịch Giúp Jessica Chạy. Mỗi người tình nguyện làm cho ít nhất một trong bốn ban: Bán bánh nướng, Bán vé số, Rửa xe và Quyên góp từ thiện." Thầy hít một hơi thật sâu. "Mục tiêu của mọi người là mua cho em một chiếc chân chạy để em có thể trở lại đường đua và thi đấu cùng đội khi em lên lớp Mười hai."

Tôi hết nhìn thầy Kyro rồi đến nhìn Fiona và ngược lại.

Tôi muốn nói điều gì đó, nhưng tôi phải nói gì đây?

Tôi không thể thốt nên lời vào khoảnh khắc này.

Và tôi gần như sợ hãi để tin rằng mình thực sự có thể chạy lại...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen
www.dtv-ebook.com

Chương 7+8: 9

Khi về đến nhà, tôi vẫn thấy khó có thể tin đó là sự thật.

Tôi có thể chạy lại ư?

Tôi xem đi xem lại các video trên Youtube, và dần dần bị cuốn theo chúng.

Tôi có thể chạy lại!

Tôi nói mẹ xem chúng.

Bà rất kinh ngạc. "Mẹ chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ điều gì như thế!"

Tôi cũng đề nghị cả em gái cùng xem.

Kaylee... thẳng thắn. "Chuyện này thật kì lạ", con bé nói sau khi xem clip.

"Thật kì diệu", tôi nói với Kaylee, và khẽ huých khuỷu tay trêu con bé.

Con bé muốn xem lại các đoạn video, và liền hỏi sau khi xem xong, "Chị thực sự sẽ lắp một cái chân như vậy à?".

"Đội của chị đang gây một quỹ rất lớn để mua cho chị một cái! Họ bán bánh nướng, quay xổ số và rửa xe..."

"Ngghiêm túc đấy à?", Kaylee hỏi.

"Nghiêm túc."

Tuy nhiên cha tôi lại không hề bị thuyết phục. Tôi nghe thấy tiếng ông nói chuyện với mẹ trong nhà bếp. "Làm thế nào họ có thể quyên góp được hai mươi ngàn đô từ việc bán bánh quy và vé số đây?"

Tôi nín thở, nghe trộm từ góc khuất.

Hai mươi ngàn đô ư?!

Cho một miếng kim loại sao?

Đội của tôi sẽ không bao giờ có thể kiếm được số tiền lớn đến vậy!

"Đừng để con bé nghi ngờ", mẹ tôi nghiêm nghị thì thầm. "Con bé đang rất vui mừng. Rất hi vọng. Nó cần điều này."

Giọng cha khàn khàn khi ông thì thầm, "Nhưng nếu đó là một giấc mơ hão huyền, thì thật độc ác! Vậy còn các hóa đơn bệnh viện và hai mươi ngàn đô cho chiếc chân giả chính thức của con bé thì sao? Liệu ông ta có biết chúng ta đang phải làm những gì để trang trải cho các hóa đơn đó hay không?".

Tôi nín thở đầy khó khăn.

Hai mươi ngàn đô?

Hai mươi ngàn đô ư?

Đầu óc tôi quay cuồng.

Nếu chi phí cho một bên chân giả nhiều đến vậy, thì tiền viện phí là bao nhiêu đây? Thêm vào đó là chi phí để cưa chân nữa?

"Nhìn em này", mẹ tôi thì thầm. Chúng ta hãy thuê luật sư và tạo sức ép. Nhưng chúng ta đừng nói bất cứ điều gì tiêu cực về kế hoạch quyên góp tiền của đội. Họ chỉ đang cố gắng giúp đỡ thôi."

"Luật sư muốn một nửa số tiền thanh toán của chúng ta nhận được, và việc này có thể mất nhiều năm!"

"Vậy chúng ta hãy tìm một luật sư khác. Và nếu họ nói với anh điều tương tự, chà, một nửa thứ trong số đó cũng tốt hơn một nửa những gì chúng ta có bây giờ."

Cha tôi thở dài, và tôi có thể cảm thấy nỗi mệt mỏi của ông dường như bao trùm khắp nơi. "Tại sao họ không thể hành động đúng với trách nhiệm của họ? Lẽ nào chúng ta chưa đủ khổ sở hay sao?"

Căn bếp rơi vào im lặng, và dường như thật khó để có thể nhảy lò cò mà không gây tiếng động, tôi vẫn gắng hết sức để vội vã rời đi mà không để ai phát hiện.

Và dù đã ra khỏi đó, tôi vẫn không thể thoát khỏi cảm giác tội lỗi.

Có lẽ tiền của đội nên dùng để chi trả cho các đơn thuốc của tôi.

Hoặc trả cho bên chân giả chính thức.

Có lẽ đó thực sự là những điều quan trọng hơn chạy.

Tôi cảm thấy mình giống như một gánh nặng.

Liệu hi vọng có phải điều đúng đắn không?

Chương 8

Fiona đón tôi đến trường vào sáng hôm sau, và cô ấy không ngừng huyền thuyên, điều đó khiến tôi thấy mệt mỏi. Đặc biệt là sau khi tôi gần

như không chớp mắt cả đêm qua. "Chi phí cho chúng là hai mươi ngàn đô!" Cuối cùng tôi thốt ra. "Hai mươi ngàn đô đấy!"

Cô ấy lái xe vào bãi đỗ dành cho học sinh. "Cho cái gì?"

"Những cái chân chạy. Tớ đã tìm hiểu trên mạng."

Cô ấy nhún vai. "Vậy thì chúng ta sẽ quyên góp hai mươi ngàn đô."

Tôi chớp mắt nhìn cô ấy suốt một phút, sau đó lắc đầu và buông thõng vai trên ghế. "Cậu đang nằm mơ đấy."

Cô ấy chỉ mỉm cười với tôi và bắt đầu nói về những chuyện khác.

Tiết một và hai dường như dài vô tận, trong giờ giải lao, tôi nghiêm túc cân nhắc về việc xin nghỉ "ốm" để về nhà.

Nhưng tôi đã bỏ lỡ quá nhiều kiến thức, vì vậy tôi quyết tâm đối diện với chuyện này, thuyết phục với chính mình rằng ở lại là điều quan trọng.

Vào bữa trưa, Fiona quyết định chúng tôi nên ăn ở sân. "Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp để ăn ngoài trời! Ai lại muốn ở trong nhà cơ chứ?" Cô ấy để lại tôi ngồi trên ghế băng gần một cây đu khăng khiêu, nơi tôi cảm thấy mình vô hình một cách lạ lùng để chờ cô ấy đi lấy hai suất salad gà quýt. Dường như ai cũng đều có một nơi để đến, có một người để gặp. Chẳng có ai cần phải cố không nhìn vào tôi khi họ còn đang tập trung vào việc của riêng mình. Tôi cảm thấy như mình đang đóng một bộ phim mà tất cả mọi người đều có vai diễn, có nhiệm vụ và mục đích, còn tôi là một kẻ đóng vai phụ không lời thoại, được trả công chỉ để ngồi đó và chỉ có họ mới là một phần của hoạt cảnh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi Fiona quay về. "Tớ xin lỗi vì đi lâu quá!", cô ấy vừa nói vừa đưa cho tôi món salad. Cô ấy nhìn tôi chăm chú. "Cậu ổn chứ?"

Tôi nhún vai. "Tớ không biết. Hôm qua tớ không ngủ được, nhưng tớ chắc chắn hôm nay mình đã bình thường trở lại rồi." Tôi mở nắp hộp salad và thở dài. "Mọi người trong đội thật tốt bụng khi muốn giúp tớ, nhưng liệu các cậu có nhớ chúng ta từng phải mất bao lâu mới quyên góp được hai ngàn đô để mua một cái khung lưới mới cho môn ném đĩa không? Gần hai năm đấy! Làm thế nào chúng ta có thể quyên được hai mươi ngàn đô chứ?"

"Hãy nhìn xem", cô ấy vừa nói vừa rưới nước sốt lên món salad. "Cậu không phải là một cái khung lưới. Cậu là một con người bằng xương bằng thịt đang gặp phải chuyện không may. Mọi người sẽ đều muốn giúp cậu." Cô ấy mỉm cười với tôi. "Hãy cho họ một cơ hội."

Đáng lẽ điều này nên khiến tôi cảm thấy tốt hơn, nhưng không phải. Một đám mây u ám đã ngăn cách giữa tôi và giấc mơ được chạy lại.

Đám mây u ám đó mang tên hiện thực.

Chương 9

Tôi được lắp ổ chứa mỗm cụt theo lịch trình tại phòng khám của Hank sau giờ học.

Không khí bên ngoài phòng khám Chính hình và Lắp chân tay giả không giúp ích gì trong việc giúp tôi cải thiện tâm trạng, nhưng ngay khi chúng tôi vào trong, chắc chắn là Chloe đã làm được điều đó.

"Jessica!", cô ấy gọi từ phía sau quầy. "Chắc em đang rất phấn khích nhỉ?"

Tôi không thể không mỉm cười, bởi vì chắc chắn cô ấy cũng vậy. "Em cho là thế", tôi đáp.

"Chà, đi thôi. Ông ấy đang chờ em đấy."

Mẹ và tôi nhìn nhau khi chúng tôi theo sau Chloe... lần này chúng tôi không phải chờ ông Benson nữa.

Chloe dẫn tôi với mẹ vào căn phòng mà chúng tôi đã tới lần trước, và Hank xuất hiện, cầm theo một chiếc khuôn bằng nhựa trong mà ông đã làm vào thứ Ba. Tên tôi và ngày tháng được viết bên trên bằng bút mực đen, đặt sau khuôn là hai con vít cố định phần nhựa.

Hank chào chúng tôi, sau đó đề nghị tôi xắn ống quần và tháo tất đàn hồi trong khi ông lấy một cuộn thun ra khỏi tủ. Sau khi gỡ cuộn thun, ông giơ chiếc khuôn nhựa ra và nói, "Đây là ổ chứa móm cụt thử nghiệm. Những gì chúng ta cần làm hôm nay là kiểm tra các điểm ấn, khả năng truyền lực và độ vừa vặn. Nếu thấy đau ở bất cứ chỗ nào, hãy cho bác biết. Nó sẽ khiến cháu thấy gò bó, và áp lực, nhưng khi làm quen với nó rồi, cháu sẽ không đau nữa." Ông mỉm cười với tôi. "Cháu sẵn sàng chứ?"

Thấy tôi gật đầu, ông liền ngồi quỳ gối và luồn ổ chứa vào móm cụt của tôi.

Tôi thấy mình giống như Cô bé Lọ Lem trong buổi vụ hội đang mang một chiếc giày thủy tinh kì lạ, nhưng hình ảnh đó biến mất khi tôi nhận ra rằng ổ chứa mang lại cảm giác... dễ chịu.

"Cháu thấy sao?", ông hỏi.

"Thoải mái đến bất ngờ", tôi đáp.

Ông đẩy phần ổ chứa lên cao. "Thế nào?"

"Ồn ả", tôi nói với ông.

Ông đẩy mạnh hơn. "Có đau không?"

Tôi lắc đầu.

"Chỗ hở ở đây", tôi vừa nói vừa chỉ vào phần mép ổ chứa, "giúp cháu không cảm thấy đau nữa khi đứng trên chiếc chân đã hoàn thiện, nhưng quan trọng hơn, chỗ hở tạo ra một khoảng trống giúp phần chi còn lại có thể cân bằng chất lỏng". Ông gật đầu. "Bác nghĩ là chúng ta đã có một ổ chứa vừa vặn."

Tiếp theo, Hank yêu cầu tôi gấp gối, và kiểm tra thật cẩn thận, đặc biệt là phần khuỷu. Xương bánh chè bị kích nên ổ chứa được cắt bớt để tôi có thể gấp gối, nhưng phía sau gối vẫn hơi chặt một chút.

"Chỗ này cần hạ xuống một chút phải không?", ông hỏi.

"Cháu nghĩ vậy."

Ông tiếp tục kiểm tra ổ chứa ở mọi góc, đánh những dấu nhỏ trên lớp nhựa khi chúng tôi kiểm tra các điểm ấn.

Sau đó, ông đề nghị tôi đứng dậy và chống móm cụt lên một tảng gỗ lớn.

Đây là lần đầu tiên tôi đứng bằng cả hai chân kể từ sau tai nạn.

"Cháu thấy thế nào?"

"Rất kì lạ", tôi nói với ông.

"Nhưng có đau không? Có bị gò bó quá không? Hãy nhắm mắt lại và cảm nhận xem."

"Có một chút ở đây", tôi vừa nói vừa chỉ vào một điểm phía trong đầu gối.

Ông đánh dấu nó, và khi đã chắc chắn không còn những điểm khác, ông yêu cầu tôi ngồi xuống rồi tháo ổ chứa ra.

"Bác nghĩ chúng ta cần thống nhất một chút. Bác sẽ lắp chân cho cháu trong một tuần nữa tính từ hôm nay. Đó sẽ là một chiếc chân tạm, Jessica, vì chân của cháu vẫn đang có những thay đổi. Nhưng sau khi cháu được hướng dẫn về việc dùng chân tạm và phần chi còn lại có vài tháng để ổn định, chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra lại, tuy nhiên chỉ là với các phần cần thiết để thay đổi để phù hợp hơn với cách sinh hoạt của cháu thôi."

"Là sao ạ?"

Ông nhìn tôi. "Cháu là một cô bé năng động. Chúng ta muốn giúp cháu được lắp một chiếc chân phù hợp với nhu cầu của cháu. Nhưng ưu tiên hàng đầu là giúp cháu có thể đi bộ."

Tôi định hỏi ông có biết về những chiếc chân chạy không, nhưng trước khi tôi có thể làm thế, mẹ tôi đã lên tiếng, "Tôi có thể hỏi ông đôi điều về... một số vấn đề hành chính không?".

Ông hướng ánh nhìn từ mẹ sang tôi sau đó tập trung vào mẹ tôi. "Chắc chắn rồi. Tại sao chúng ta không nói chuyện trong văn phòng của tôi nhỉ?"

Vì vậy, họ rời khỏi phòng trong khi tôi xỏ lại chiếc tất đàn hồi và xắn quần.

Tôi cố hết sức không nghĩ về "các vấn đề hành chính", bởi vì đó rõ ràng là về chuyện tiền bạc.

Tôi cố gạt ý nghĩ về việc chạy ra khỏi tâm trí.

Tôi cố gắng tập trung vào việc đi bộ.

Một tuần nữa tôi sẽ được lắp chân.

Một tuần nữa tôi sẽ học cách đi bộ.

Một tuần nữa thôi...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 10+11: 12

Một tuần trôi qua thật lâu.

Không phải vì tôi không thể đợi đến lúc được lắp chân. Tôi mong chờ nó, nhưng cũng có chút sợ hãi. Nếu đó là thứ khủng khiếp thì sao? Sẽ thế nào nếu tôi không thể điều khiển được nó? Sẽ thế nào nếu nó bị tuột khi tôi đang đi học?

Không, đó là một tuần thật dài vì đội chạy chính thức mời tôi đến cuộc đua vào thứ Năm, và tôi rất sợ điều đó.

Làm sao tôi có thể không sợ cơ chứ?

Công việc bán bánh nướng và xổ số đã được triển khai. Thứ Bảy sẽ là buổi rửa xe đầu tiên của chiến dịch Giúp Jessica Chạy.

Ngoài mặt, tôi tỏ ra rất thoải mái và vui vẻ, nhưng trong lòng tôi biết đó là một mục tiêu bất khả thi.

Họ sẽ không bao giờ quyên góp được hai mươi ngàn đô.

Ai cũng nói với tôi rằng tôi vẫn là một phần của đội. Tất cả đều rất hào hứng muốn mua cho tôi một chiếc chân chạy. Họ rất tốt bụng. Rất lạc quan.

Đường như họ không biết đây là một giấc mơ hảo huyền thế nào.

Khi thứ Năm đến, tôi vẫn chưa sẵn sàng. Nhưng đây là cuộc đấu giữa đội Liberty với Langston - đối thủ chính của chúng tôi, và chúng tôi là đội chủ nhà. Không có xe buýt để đến đó. Tất cả những gì tôi phải làm là đi cà nhắc trên đường đua.

Quá dễ dàng.

Nhưng cũng quá khó khăn.

Người ta không hiểu lý do tại sao chúng tôi chạy. Có vẻ như đối với họ, chạy là môn thể thao không cần động não. Tất cả những gì bạn cần làm là chạy quanh đường đua.

Đó lại chính là điều thú vị song cũng là điều gây hiểu lầm của bộ môn này. Nó có vẻ đơn giản, nhưng lại thực sự cần sức mạnh tinh thần rất lớn. Nếu lí trí không mạnh mẽ, cơ thể sẽ làm việc trì trệ, thậm chí ngừng hoạt động. Nếu lí trí nói trời quá lạnh, quá mưa hay quá gió để chạy, cơ thể sẽ sẵn sàng buông xuôi. Nếu lí trí nói nghỉ ngơi, hồi phục hoặc ngừng luyện tập sẽ tốt hơn, cơ thể sẽ rất hào hứng nghe theo.

Mẹ nói rằng tôi sinh ra đã có niềm đam mê với điền kinh; cuộc sống của tôi là đứng dậy và chạy. Kaylee, ngược lại, lại luôn ghét chạy. Không phải vì tôi thích nó, mà đơn giản là vì con bé ghét nó. Con bé đã thử tập chạy mấy mùa hè trước, nhưng sau một tuần đi bộ cùng tôi, thì những gì con bé hỏi là, "Khi nào thì chị ngừng việc đếm những bước chân của mình thế?".

Tôi không biết trả lời thế nào.

Tôi chưa bao giờ đếm bước chân trong cuộc đời mình.

Có thể bẩm sinh bạn đã có khả năng nào đó. Hoặc cũng có thể là do lựa chọn. Tôi chỉ biết rằng đối với tôi, chạy cũng giống như việc ăn uống và hít thở, là điều tôi luôn làm, và không có nó, tôi cảm thấy khổ sở.

Ngột ngạt.

Việc mất một chân giống như phải học cách hít thở không khí qua các lỗ chân lông vậy.

Chẳng hiểu sao tôi đã sống sót qua chuyện đó, nhưng mỗi hơi thở đều rất đau đớn.

Và rồi thầy Kyro đã cho tôi xem các đoạn băng về những người tàn tật đang chạy.

Chạy rất nhanh.

Không khí dường như lấp đầy phổi tôi lần nữa. Tôi đã rất phấn khích, rất hạnh phúc và tôi có thể cảm giác được tương lai của chính mình là tôi có thể chạy.

Tôi muốn duy trì điều đó.

Tôi muốn tin tưởng.

Nhưng hai mươi ngàn đô ở hiện thực đã nhấn chìm tất cả, và hai lá phổi tôi lại như ngừng hoạt động. Tôi cảm thấy như mình đang bị mắc kẹt dưới một lớp băng, cổ ít thở chút không khí ít ỏi, rồi chết đuối dưới lớp băng lạnh ngắt, thô cứng, thứ đã ngăn tôi bám víu vào điều gì đó để cứu sống bản thân...

Chương 11

Sau giờ học, Shandall Norwood gặp tôi đang đi loạng choạng gần sân tennis. "Này, cô gái!", cô ấy gọi, và vội vã chạy tới. "Sao chị lại đứng đây?"

Tôi nhún vai. "Chị định tới cuộc đua để cổ vũ cho các em, nhưng..."

Giọng tôi nhỏ dần, vì thế cô ấy kết thúc thay tôi. "Nhưng chị không chắc mình có thể làm được hay không ư?" Những lời đó thốt ra thật nhẹ nhàng. Như thể cô ấy hoàn toàn thấu hiểu.

Cổ họng tôi nghẹn lại và hai mắt nhòe đi.

"Ôi", cô ấy vừa nói vừa vòng tay ôm tôi. "Chúng em sẽ giúp chị chạy lại, chị biết điều đó mà."

Tôi nhún vai.

"Nhìn em này, nếu chị không thể tới được cuộc đua, thì đừng đến. Mọi người sẽ hiểu mà."

"Nhưng đối thủ là trường Langston."

Shandall cũng hiểu điều này. Langston là một ngôi trường đạt chuẩn vô cùng hiện đại. Từ bàn đạp xuất phát, cơ sở vật chất phục vụ môn nhảy đến hệ thống tiếp đất, khung lưới cho môn ném đĩa, rào chạy và các khán đài, trang thiết bị của họ hoàn toàn khiến trường Liberty phải hổ thẹn.

Mặc dù đường đua ở đó mới là thứ khiến tất cả chúng tôi ghen tị.

Đường đua ở trường chúng tôi rất bụi.

Còn trường họ có đường băng Tartan(1)

(1): Đường băng ra đời ở Mỹ đầu những năm 1960. Tartan là một loại chất dẻo tổng hợp được láng lên bề mặt cứng tạo thành đường chạy. Đường chạy Tartan có nhiều ưu điểm, nhờ cấu trúc đặc biệt và có tính ổn định cao nên giúp cho vận động viên tăng tốc dễ dàng hơn.

Đó là đường đua tuyệt vời nhất mà tôi từng chạy. Nó sạch sẽ, bằng phẳng, giúp vận động viên chạy nhanh hơn, và có màu xanh hoàng gia

hoành tráng. Bất cứ khi nào thi chạy tại Langston, tôi đều hình dung mình đang chạy băng qua mặt nước. Đó là một cảm giác vô cùng lạ thường.

Vì vậy, Langston là đối thủ lớn của chúng tôi trong giải đấu, và mặc dù họ có tất cả những thứ mà chúng tôi khao khát, chúng tôi cũng có một thứ mà người ta không thể mua được.

Chính là tinh thần.

Có thể là một mối liên kết được hình thành từ nhiều năm thi đấu. Có thể là vì thầy Kyro gọi chúng tôi là gia đình của mình và hi vọng chúng tôi cư xử với nhau theo cách như vậy. Có thể đó chỉ là cuộc chiến của những kẻ thua thiệt. Dù là bất cứ điều gì, chúng tôi vẫn còn nó, còn Langston thì không.Ồ, họ hành động như thể họ cũng có, nhưng bạn có thể nhận ra đó đơn giản chỉ là diễn.

Shandall quan sát tôi rồi tinh nghịch nói, "Này, Vanessa Steele sẽ góp mặt ở tất cả mọi nơi như thể cô ta là kẻ không thể bị đánh bại hay đại loại thế. Như thể chị thậm chí chưa hề tồn tại".

Các mạch máu trong cơ thể tôi đập dồn dập.

Vanessa Steele.

Cô ta nhất định không chịu bắt tay tôi sau khi tôi đánh bại cô ta tại cuộc thi đấu theo lời mời ở Westfield.

Có thể cô ta đã an tâm rằng tôi đã bị loại ra khỏi cuộc thi.

Tôi nắm chặt chiếc nạng và bắt đầu hướng về phía đường đua. "Chúng ta đi thôi", tôi nói với Shandall.

"Phải thế chứ, cô gái", cô ấy vừa nói vừa bước bên cạnh tôi.

Chúng tôi trò chuyện về các môn thi của Shandall, và nói vui về khả năng ném đĩa của cô ấy. Sau đó, khi chúng tôi đã gần tới đường đua, tôi liền dừng lại một lúc và chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt. Người ra lệnh xuất phát trông nổi bật trong chiếc mũ cùng áo khoác đã có mặt, các đội tuyển của trường Langston đang chậm rãi chạy khởi động. Đội của chúng tôi thì chia nhau khởi động thành nhóm, giúp thầy Kyro phân phát đồ cho các thành viên và các trọng tài của chúng tôi. Các nữ sinh và nam sinh trong đội dự bị và chính thức của mỗi trường đều rất hào hứng phối hợp.

"Đây chính là", Shandall tỏ ra tôn kính một cách giấu cợt. "Đường đua của Nỗi đau."

Tôi phá lên cười và nói với cô ấy, "Đi nào. Em nên khởi động, tập dần cơ, và mang về năm điểm!".

"Em không chắc", cô ấy nói, "nhưng nếu em đạt vị trí thứ ba và chúng ta thắng một điểm, em là người có công trong suốt trận đấu đó!".

"Em làm được mà!" Tôi bật cười.

Cô ấy rời đi, và tôi nhảy lò cò về phía đường đua.

Tôi muốn chúc đội tuyển của mình may mắn.

Tôi muốn đứng cùng họ và bằng cách nào đó, tin rằng đây vẫn là nơi tôi thuộc về...

Chương 12

Khi các cô gái trong đội chính thức xếp hàng chuẩn bị cho cuộc thi chạy 1.600 mét, tôi xông thẳng tới nơi các thí sinh sẽ phải đối mặt với Điểm Liệt và hét to tên Fiona mỗi lần cô ấy chạy qua. Cô ấy dẫn trước ở mốc 800 mét, nhưng tôi có thể nhận thấy vẻ lo lắng của cô ấy ở vòng thứ

ba. Fiona sẽ cố duy trì miễn là cô ấy có thể, nhưng ở mốc 1.400 mét, cô ấy bị soán mất vị trí đầu tiên và phải chiến đấu hết mình ở vị trí thứ hai.

Mặc dù về ở vị trí thứ hai, giúp đội ghi thêm ba điểm, nhưng Fiona không hề thấy vui. "Chậm hơn sáu giây so với kỷ lục cá nhân của tớ", cô ấy vừa nói vừa thở hổn hển khi chúng tôi gặp nhau. "Vòng chạy thứ ba đã giết tớ. Tớ sẽ chẳng bao giờ bình phục được đâu."

Tôi động viên và ôm cô ấy, sau đó khi đã ổn định nhịp thở, Fiona vừa lẩm bẩm, "Giờ là lúc để chơi đẹp với những Kẻ mảnh khỏe" vừa lang thang đến khu vực nhảy cao.

Tôi không đi cùng cô ấy. Tôi thấy mệt, và thực sự không có tâm trạng để giả vờ tán gẫu với Merryl Abrams. Đặc biệt là khi không quá khó khăn để nhận ra Gavin đang ở đó với cô ta. Vì vậy, khi thầy Kyro và một số phụ huynh tình nguyện giúp đỡ bắt đầu dựng hàng rào, tôi tranh thủ cơ hội chống nạng băng qua đường đua tới khán đài.

Khi đi cà nhắc qua đường đua, tôi có cảm giác những người đang ngồi trên khán đài đang nhìn mình chăm chăm. Tôi có thể nghe thấy các phụ huynh thì thầm với nhau về mình.

Hoặc có lẽ chỉ là tưởng tượng thôi.

Có thể họ hoàn toàn không để ý gì đến tôi.

Tôi bước lên bậc thang ở lối vào khán đài, chọn một chỗ ngồi ở băng ghế cuối, bỏ nạng xuống, và tháo ba lô ra. Rồi tôi ngồi đó cho đến khi cuộc chạy vượt rào 100 mét nữ và 110 mét nam kết thúc.

Có rất nhiều chân, chân ở khắp mọi nơi.

Tôi quan sát chúng di chuyển rất dễ dàng.

Từng đôi chân xinh đẹp nổi gót theo nhịp điệu hoàn hảo.

Sao trước đây tôi lại chưa bao giờ nhận ra chúng tuyệt vời đến thế nhỉ?

Giữa các cuộc đua, tôi quan sát khu nhảy cao ở phía xa.

Gavin vẫn còn ở đó.

Tôi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn trong lồng ngực. Tôi cố gắng bình tĩnh, nhưng nó càng đập điên cuồng. Không lâu sau, hơi thở của tôi trở nên nông, và nỗi lo lắng quen thuộc cuộn lên.

Điều này không liên quan gì đến Gavin Vance.

Mà liên quan đến các hàng rào đang được chinh phục.

Cuộc thi 400 mét đang cận kề.

Các nữ sinh trong đội chính thức đã xỏ chân vào bàn đạp xuất phát sau khi hoàn thành bài tập khởi động và vào vị trí.

Tôi bám chặt vào tay vịn trước mặt khi người ra lệnh xuất phát hô to, "Vào vị trí! Sẵn sàng!" Sau đó, tiếng súng lệnh vang lên và tim tôi đập điên cuồng.

Tôi muốn cố vũ cho họ. Tôi muốn lao vào đường chạy và cố vũ họ vượt qua Điểm Liệt. Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là bám chặt vào tay vịn và cố nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng.

Đây không phải nhiệt huyết của tôi, nhưng đây là cuộc đua của tôi.

Cuộc đua của tôi.

Một giọng nhẹ nhàng vang lên bên cạnh tôi. "Jessica?"

Tôi quay lại và nhìn thấy một phụ nữ lạ đang ngồi bên cạnh mình.

Ồ, đời đã. Trông bà khá quen.

Tâm trí tôi cố nhớ lại. Bà không phải phụ huynh của các thành viên trong đội tuyển chúng tôi. Bà thực sự quá chín chu so với họ. Bà có mái tóc dài bóng mượt với highlight nhẹ. Hai bàn tay được cắt sửa móng tỉ mỉ. Nhưng chủ yếu là bộ cánh thời trang của bà không hề có chút gì giống với những bộ đồ nỉ.

Bà là ai?

"Bác là Claudia Steele", bà nhẹ nhàng nói. "Mẹ của Vanessa."

Bà chìa tay ra, và chúng tôi bắt tay, nhưng tôi cảm thấy choáng váng.

"Bác chỉ muốn nói rằng bác thật sự rất tiếc", bà mở lời.

Tôi định rút tay về, nhưng bị bà giữ chặt lại.

"Bác không biết nói sao cho phù hợp", bà tiếp tục. "Bác cũng không biết làm thế này có đúng đắn không."

Tôi nhìn thấy... vẻ chân thành trong mắt bà.

Tôi không rút tay về nữa.

"Cảm ơn bác", tôi nói với bà, và trong khoảnh khắc, tôi quên mất rằng có một cuộc đua đang diễn ra.

"Chuyện này hẳn phải rất khó khăn đối với cháu", bà Steele nói.

Tôi vẫn dán chặt mắt vào các vận động viên. Làm ơn, tôi nghĩ, chỉ cần rời đi thôi. Nhưng rồi thốt ra, "Đây là lần đầu tiên cháu quay lại".

Tôi lập tức hối hận khi đã làm thế.

Tại sao tôi lại nói chuyện với mẹ Vanessa khi tôi đang muốn bà đi khỏi đây chứ?

Tiếng súng xuất phát vang lên và Vanessa lao ra khỏi bàn đạp. Cô ta vận hết tốc lực và chạy những sải dài. Cô ta có đôi chân rất dài.

Linh hoạt.

Tuyệt đẹp.

Tôi nhắm mắt lại và cố ngăn không cho cảm mình run rẩy.

Điều gì đã khiến tôi nghĩ rằng mình có thể làm được điều này cơ chứ?

Vanessa thắng một cách dễ dàng và mang về cho đội Langston năm điểm. Nhưng chúng tôi cũng ghi ba điểm cho vị trí thứ hai và một điểm cho vị trí thứ ba, vì vậy đội Langston chỉ dẫn trước một điểm.

Tuy nhiên, thật khó để vui mừng.

Đặc biệt là khi mẹ của đối thủ đang ngồi bên cạnh tôi.

Tôi nghĩ đến một cái cớ để rời đi, vì mẹ của Vanessa không làm thế, khi Vanessa giậm mạnh chân bước lên các bậc thang. Cô ta vẫn đang đeo chiếc kính thể thao của mình. "Đường đua này là một trò cười", cô ta hét to. "Toàn bộ nơi này là một trò cười! Đây là quãng thời gian khủng khiếp với con!"

Tôi có thôi thúc muốn đánh cô ta.

Cô ta cũng khiến mẹ của mình khó chịu. Và tôi có thể nhận ra bà Steele muốn nói điều gì đó với con gái mình, nhưng trước khi bà có thể làm thế, Vanessa đã chìa một tay ra. "Con có thể xem điện thoại của mình không?"

Bà lôi chiếc điện thoại từ trong ví ra, và sau khi đưa nó cho Vanessa, bà liền hỏi, "Con không nhận ra Jessica Carlisle sao?".

"Ồ, xin chào", cô ta vừa nói với tôi vừa kiểm tra tin nhắn. Sau đó cô ta đưa điện thoại cho mẹ và xoay người bỏ đi.

"Vanessa!", mẹ cô ta gọi to, nhưng Vanessa chỉ nói, "Con cần làm khô người trước cuộc thi chạy vượt rào!".

"Vanessa!" Mẹ cô ta cáu kỉnh, nhưng lần này cô ta thậm chí còn không nhận ra.

"Thay mặt con bé xin lỗi cháu", một lúc sau bà Steele nói. Hai tay bà đang run rẩy khi kéo khóa chiếc ví, khi nó đã được khóa kín, bà nhìn thẳng vào tôi và nói, "Không, xin lỗi vì bác đã nuôi dạy một đứa con ích kỉ đến thế".

Sau đó, bà đứng dậy và rời đi, để lại tôi với cảm giác hết như lúc bà mới xuất hiện.

Choáng váng...

~~~~~  
~~~~~

From Chii: Merry christmas, guys.... <3

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen
www.dtv-ebook.com

Chương 13+14

Sau khi định thần lại, tôi chỉ có thể nghĩ đến một việc.

Đó là kế cho Fiona!

Tôi đợi cho đến khi cuộc đua tiếp theo kết thúc, sau đó chống nạng băng qua đường đua và hướng thẳng về phía khu vực nhảy cao.

Trước khi tôi có thể đến đó, Gavin đã chặn tôi lại. "Rất vui khi gặp cậu ở đây!", cậu ấy nói.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào Gavin trong bất cứ cuộc gặp nào, vì vậy tôi đáp, "Tớ cũng rất vui khi gặp cậu", nhưng với vẻ không mấy nhiệt tình. Tôi gật đầu với Merryl, người đang đứng cách đó vài mét, trong chiếc quần ni. "Cậu ấy thế nào?"

Gavin liếc nhìn qua vai về phía cô ta. "Cậu ấy đã cố hết sức."

Tôi cố nín cười, bởi vì dường như Gavin thực sự có ý đó. Thành tích tốt nhất của Merryl là khoảng 1,37 mét với rất nhiều kịch tính. Và vì nhảy cao là môn thi duy nhất của Merryl, cô ta luôn viện cớ để dời đi sau khi bị loại. "Vậy các cậu đang định đi à?", tôi hỏi.

"Cậu đùa à? Đây là Langston đấy! Chúng ta là đội yếu! Chúng ta cần phải thắng cuộc thi này!"

Tôi ném cho cậu ta một cái nhìn tò mò. "Trời, Gavin. Tớ không biết cậu lại thích thể thao như vậy đấy."

Cậu ta phá lên cười. "Đó là một sở thích dễ lây lan, phải không?" Có nét dịu dàng lướt qua hai gò má đang ửng hồng của cậu ấy khiến tôi phải cố lờ đi.

"Cậu có bao giờ nghĩ đến việc chạy không?"

Cậu ta nhún vai. "Tớ từng chạy rất nhanh khi còn tiểu học... Nhưng đó là chuyện cách đây rất lâu rồi. Và chính xác thì tớ không xuất thân từ một gia đình có truyền thống thể thao."

Tôi nhìn cậu ta. "Cậu có thể vừa làm một nhà chính trị vừa chạy, cậu biết đấy. Và ý tớ không phải 'chạy đua' chức vụ đâu nhé."

Cậu ấy lại bật cười, sau đó xoa bộ râu dê trên cằm với vẻ trầm ngâm. "Đó là một kiểu mẫu hoàn toàn mới, phải không?"

Merryl đột nhiên ngắt lời chúng tôi. "Xin chào, Jess", cô ta nói, sau đó quay sang Gavin. "Đầu tớ đang đau như búa bổ. Tớ thực sự cần về nhà."

Điều này khiến chúng tôi lúng túng một lúc, vì vậy tôi nói với cả hai, "Hẹn gặp lại", và rời đi đúng lúc đến lượt thi của Fiona. Thanh xà đang ở vạch 1,47 mét, và cô ấy bật qua một cách dễ dàng.

"Tuyệt lắm!", tôi nói với Fiona khi cô ấy trở lại. Họ phải đi vòng qua tất cả các vận động viên còn lại trước khi thực hiện lượt tiếp theo, vì vậy tôi có thời gian kể với cô ấy về những gì đã xảy ra. "Đoán xem ai ngồi cạnh tớ trong suốt cuộc đua 400 mét."

"Ai vậy?"

"Mẹ của Vanessa Steele."

"Không!" Cô ấy chớp mắt với tôi. "Bác ấy định làm gì vậy?"

Vậy là tôi kể cho Fiona đầu đuôi câu chuyện, và khi nghe xong, cô ấy liền thờ hồn hển, "Không thể tin được! Toàn bộ chuyện này thật không thể tin được!".

"Bartlett", trọng tài gọi to. "Bartlett, đến lượt em!"

"Tớ phải đi đây", Fiona nói. Cô ấy vào vị trí, chuẩn bị sẵn sàng, giậm nhảy đến gần thanh xà và bật qua lần nữa.

Cô ấy trở lại chỗ tôi, thở gấp. "Bây giờ tớ đang rất phấn khích đây!", cô ấy bật cười. "Mọi người cũng sẽ như vậy khi họ nghe chuyện này thôi!"

Tôi nắm lấy cánh tay cô ấy. "Chờ đã! Không! Cậu không thể kể với người khác!"

"Sao lại không?", cô ấy hỏi với vẻ hoài nghi.

"Bởi vì..." Tôi cố gắng sắp xếp mọi thứ trong đầu thật nhanh, nhưng tôi thực sự không biết lý do tại sao. Tôi chỉ cảm thấy đó là một sai lầm. "Bởi vì mẹ cô ta thực sự rất tốt."

"Vậy thì sao?"

"Vậy thì... tớ nghĩ đó là... cậu biết đấy... nghiệp chương."

Cô ấy nheo mắt nhìn tôi. "Nghiệp chương ư? Vanessa Steele là nghiệp chương!"

"Nhìn tớ này, chỉ cần cậu đừng nói ra thôi, được không?"

Cô ấy thở dài, "Tùy cậu." Sau đó, cô ấy lấy lại vẻ sôi nổi. "Nhưng tớ sẽ hét thật to để cổ vũ cho Annie và Giszelda trong cuộc chạy vượt rào 300 mét."

"Tớ sẽ hét cùng cậu!", tôi nói và nở một nụ cười, vì chúng tôi luôn cố vũ cho họ. Annie và Giszelda rất tinh nghịch, hài hước, và là những vận động viên rất cừ.

Họ chỉ không xuất sắc bằng Vanessa mà thôi...

Chương 14

Đến lượt thi của hai nữ sinh trong đội tuyển chính thức - Fiona và một vận động viên của trường Langston tên Yassi - khi các hàng rào được dựng cho cuộc chạy đua 300 mét. Vạch đích ở rất gần khu vực nhảy cao, điều này khá thuận tiện cho chúng tôi, nhưng chẳng thể giúp Fiona tập trung. Cô ấy đã nhảy hỏng một lượt ở mức 1,57 mét khi các nữ sinh trong đội dự bị đang chạy vượt rào, và khi chúng tôi nhìn thấy đội tuyển chính thức đã vào hàng, cô ấy quyết định không muốn mạo hiểm để thất bại lần nữa.

"Em sẽ quay lại trong một phút nữa!", cô ấy nói với trọng tài trong khi Yassi nhảy hỏng lần thứ hai.

"Đội đã!", trọng tài nói. "Em không thể hoàn thành phần nhảy của mình trước à?"

"Hãy cho em hai phút!", cô ấy nài nỉ, và khi ông gật đầu, chúng tôi vội vã hướng về phía mốc 200 mét nhanh hết sức có thể.

Khi chúng tôi băng qua đường đua, Vanessa đang chuẩn bị xỏ bàn đạp xuất phát và bắt đầu thói quen đánh đòn tâm lý của mình.

Tôi thử niệm câu thần chú cho Annie và Giszelda.

Nhịp nhàng, mạnh mẽ, tốc độ. Nhịp nhàng, mạnh mẽ, tốc độ.

Tôi cho rằng thật khó để cố tránh được đòn tâm lý của Vanessa.

Tiếng súng xuất phát vang lên và các cô gái lao về phía trước, định hình độ dài bước chạy, nhảy qua hàng rào đầu tiên, duy trì độ dài bước chạy, nhảy qua hàng rào thứ hai.

Chẳng có ý nghĩa gì khi cố vũ từ khoảng cách quá xa, vì vậy thay vào đó, Fiona càu nhàu, "Cô ta nghĩ mình là ai chứ, lúc nào cũng đeo cặp kính đó!".

"Cố lên, Annie", tôi bắt đầu hét to. Annie vẫn còn ở quá xa để có thể nghe thấy, nhưng tôi không thể ngăn mình lại. "Cố lên, Annie!"

Họ vòng đến khúc cua, và vị trí dẫn đầu rõ ràng đang thuộc về Vanessa. Cô ta đang ở làn hai, Annie ở làn bên phải và Giszelda ở bên trái.

"Đuổi kịp cậu ta đi, Annie! Cậu làm được mà!", tôi hét to, và tôi thấy mình đang nhún nhảy.

Tiếng bước chân của họ ngày càng to hơn.

Giống như một vụ giẫm đạp.

"CỐ LÊN, ANNIE!", tôi hét lên. "CẬU CÓ THỂ ĐUỔI KỊP CẬU TA!"

Và rồi, khi họ chỉ còn cách chúng tôi vài mét, một điều không thể tưởng tượng đã xảy ra.

Chân Vanessa vướng vào hàng rào.

Đột nhiên cô ta vung vẩy trong không trung.

Hàng rào đổ về phía trước, và mặc dù nó suýt va vào Annie, bằng cách nào đó cô ấy đã tránh được và ở đúng làn của mình. Giszelda suýt nữa chạy chệch làn để tránh Vanessa, nhưng cũng xoay xở để giữ đúng vị trí.

Trong khoảnh khắc nghẹt thở, cuộc đua kết thúc, và tất cả mọi người đều sốc, trường Liberty đã giành chiến thắng trong sự kiện này.

Vanessa đứng lên và vô cùng phấn nộ.

"Chà, tớ đoán cô ta không sao", Fiona nói với một tiếng khịt mũi. "Mọi người, hãy nghe xem cô ta nói gì!"

"Tớ sẽ không muốn cô ta nổi giận với mình đâu", tôi bật cười, rồi chúng tôi cùng với các cô gái vừa chiến thắng cùng nhảy nhót.

"Bartlett!", trọng tài hò.

Fiona quay trở lại với phần thi và vượt qua được mức xà 1,6 mét. Cô ấy rất phấn khích khi nâng thanh chắn lên mức 1,63 mét và lập một kỷ lục cá nhân mới.

Sau đó thầy Kyro đến, và mặc dù thầy vẫn gửi lời chúc mừng đến Fiona, tôi có thể nhận ra có điều gì đó không ổn.

"Có chuyện gì vậy ạ?", tôi hỏi ông.

Môi thầy khề mím lại một lúc, sau đó thầy nói, "Đội Langston đã phàn nàn với người ra lệnh xuất phát. Vanessa Steels cho rằng em được gài vào khu vực ngoài đường biên để khiến em ấy bị phân tâm".

Tôi mất một phút để cố tiếp thu điều này.

"Sao cơ ạ?", tôi hỏi.

"Sao cơ?", Fiona hỏi.

"Sao cơ?" Tất cả mọi người xung quanh chúng tôi cùng gặng hỏi.

Thầy Kyro buông tiếng thở dài nặng nề. "Thầy biết. Nhưng thầy cần phải hỏi em đã nói gì khi ngồi ở đó?"

"Em đã nói gì sao?" Tôi ném một cái nhìn hoài nghi. "Em không biết nữa. 'Cố lên, Annie!' Vài điều đại loại thế?"

"Em không la hét với em ấy chứ?", thầy hỏi.

"Không ạ!" Tôi nhìn sang Fiona để cầu cứu, và cô ấy xen ngang, "Tuyệt đối không ạ! Bạn ấy chỉ cố vũ cho Annie thôi".

Thầy Kyro hít một hơi thật sâu. "Được rồi. Ông ấy đã xem đó là một lời buộc tội lỗi bịch, nhưng dù thế nào, thầy vẫn muốn đính chính lại. Thầy sẽ nói chuyện với ông ấy và huấn luyện viên."

"Thầy có muốn em đi cùng không?", tôi hỏi.

"Thầy ngập ngừng, rồi đáp, "Em biết đấy, có thể đó là một ý kiến hay".

Vì vậy, tôi chống nạng băng qua đường đua. Và khi gặp người ra lệnh xuất phát cùng huấn luyện viên của trường Langston, tôi đã giải thích với họ rằng mình chỉ cố vũ cho đội của tôi giống như người khác vẫn làm.

Trong khi nói chuyện, tôi có thể nhìn thấy Vanessa đang đi đi lại lại ở gần đấy. Mẹ Vanessa đang cố trò chuyện với cô ta, nhưng Vanessa rõ ràng thích quan sát chúng tôi hơn là lắng nghe những gì mẹ cô ta nói.

Cuối cùng tôi nói, "Thầy có thể gọi Vanessa vào đây được không ạ? Em xin lỗi, mặc dù em thực sự không nghĩ việc bạn ấy va vào hàng rào là lỗi của em".

Huấn luyện viên trường Langston vẫy Vanessa vào trong, và mẹ cô ta khẽ huých khuỷu tay để giục cô ta vào gặp chúng tôi. Cô ta vẫn còn đeo

chiếc kính mát thể thao, vì vậy thật khó để giao tiếp bằng mắt với cô ta, nhưng tôi vẫn nhìn vào lens kính và nói, "Này, Vanessa. Tôi chỉ cố vũ cho đội tuyển của mình. Nhưng tôi xin lỗi nếu đã khiến cậu bị phân tâm".

Cô ta không đáp.

Tôi khẽ nhún vai và cười khúc khích, sau đó nhẹ nhàng nói, "Tôi nghĩ mình có thể khiến tất cả mọi người bị phân tâm, cậu thấy đúng không?".

Một khoảnh khắc trôi qua.

Đó là tất cả.

Sau đó, cô ta quay sang người ra hiệu lệnh và nói, "Vậy tại sao cô ta lại ở đây? Nếu cô ta biết mình khiến tất cả mọi người phân tâm, vậy tại sao cô ta lại ở đây?".

Tôi thấy khắp người nóng bừng.

Thầy Kyro bước lên phía trước. "Bởi vì em ấy vẫn là một phần trong đội chúng tôi, đó là lý do."

Rõ ràng là Vanessa đang nghĩ, Oh, đúng rồi, và đó là khi tôi hiểu ra.

Tôi không thực sự là một phần của đội.

Không còn nữa.

Hai mắt tôi nhòe đi khi tôi vội vàng rời khỏi đó.

Đó là một tưởng tượng tốt đẹp, nhưng tất cả chỉ có vậy...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 15+16

Tôi vẫn còn vô cùng sợ hãi vào ngày hôm sau, và không có tâm trạng quan tâm đến thái độ lạnh lùng của cô Rucker.

"Jessica", cô nói sau khi chuông trống giờ vang lên, "Khi nào thì em định trở lại chỗ ngồi cũ vậy?"

Thật ra tôi đang di chuyển bằng nạng thành thạo hơn nhiều so với trước đây.

Thật ra lý do cô bảo tôi ngồi cạnh Rosa là vì khi đó tôi phải dùng xe lăn.

Thật ra những người phải chống nạng khác vẫn ngồi đúng vị trí thường ngày của họ.

Và tôi sẽ được lắp chân giả ngày hôm nay.

Nhưng vài ngày trước, tôi đã quyết định mình sẽ ngồi cùng bàn với Rosa. Thậm chí khi có thể đi lại được, tôi cũng sẽ không đổi về chỗ ngồi cũ.

"Em sẽ không quay lại", tôi nói với cô ấy, và ngạc nhiên với âm giọng của chính mình.

Tự tin.

Và cũng đầy thách thức.

Cô Rucker nhìn tôi chăm chăm. "Cô nghĩ rằng có thể sẽ tốt hơn cho Rosa nếu em ngồi vào chỗ đã được chỉ định."

"Không ạ!", Rosa nói, và tất cả mọi người quay lại nhìn cô ấy. "Em thích chị ấy ở đây", Rosa nói bằng giọng nghèn nghẹt. "Làm ơn."

Cô Rucker cau mày, hết nhìn tôi rồi đến Rosa và ngược lại. "Thế thì việc viết giấy cho nhau phải chấm dứt."

Tôi nhìn Rosa.

Rosa cũng nhìn tôi.

Nét mặt của cả hai đều như đang nói, Lạy Chúa!

"Vâng ạ", tôi nói với cô Rucker. "Nhưng em ấy chỉ giúp em theo kịp kiến thức thôi. Rosa là một thiên tài toán học, cô biết đấy."

Cô Rucker nhìn tôi. "Phải, cô biết", cô nói, và quyết định không tranh luận với tôi về nội dung trong những mảnh giấy, mặc dù cô biết tôi đang nói dối. Phòng thí nghiệm Toán sẽ là một lựa chọn mang tính xây dựng hơn", cô vừa nói vừa nhướn một bên lông mày. Sau đó, cô bắt đầu viết bảng.

Rosa lập tức đưa cho tôi mảnh giấy.

Cảm ơn chị.

Tôi mỉm cười với cô ấy. Và lần đầu tiên kể từ sau cuộc thi, tôi cười một cách vui vẻ...

Chương 16

Mẹ để ý thấy tôi trầm lặng khi đưa tôi đến phòng khám của Hank. "Con ổn chứ?"

Tôi gật đầu nhưng lại đáp, "Con không hiểu cái chân giả sẽ hoạt động thế nào. Nếu con không thể điều khiển nó được thì sao?".

"Con sẽ làm được, con yêu. Con nhớ Chloe chứ? Chúng ta đã rất ngạc nhiên còn gì."

Điều mẹ nói đã phát huy tác dụng. Và sự nhiệt tình của Chloe khi gặp chúng tôi cũng vậy. "Đến lúc rồi!", cô ấy nói khi chúng tôi tới nơi. "Em có mang quần short và giày bên phải không?"

Tôi gật đầu và giơ chúng ra. "Em có thể thay đồ không? Mẹ và em vừa từ trường đến thẳng đây."

Chloe dẫn tôi đến một phòng tắm nhỏ, và trên đường tới đó, cô ấy nói, "Ban đầu em sẽ có cảm giác khác thường, nhưng đừng nản lòng. Chị biết em sẽ làm quen nhanh thôi, và một khi làm được điều đó, em sẽ có thể đi khắp mọi nơi!". Cô ấy khẽ nói. Đây bí ẩn. Như thể đang chia sẻ một bí mật.

Giống như chúng tôi là bạn.

Cô ấy cầm chiếc giày bên phải của tôi. "Em chắc chắn sẽ phải dùng gậy hoặc nạng lúc đầu, nhưng sẽ không lâu đâu."

"Cảm ơn chị", tôi nói với cô ấy, và tôi rất biết ơn khi được nghe điều này từ một người biết rõ về nó.

Một người nào đó tôi tin tưởng.

Sau khi thay xong quần short, Chloe ra hiệu cho tôi đi xuống một căn phòng có tường bằng gương và có các thanh song song. Các thanh song song cao đến hông và cách nhau gần một mét. Từ xa, trông nơi này như

một phòng tập khiêu vũ, chỉ khác ở chỗ thay vì váy xòe là các bộ phận giả la liệt khắp nơi, còn các "vũ công" duy nhất là Hank và mẹ tôi.

Họ lập tức ngừng trò chuyện khi tôi bước vào. Hank nhắc một chiếc chân giả đang để dựa vào tường và mỉm cười với tôi. "Đã đến lúc để cháu đi bình thường rồi!"

Trông bàn chân giống như một ma-nơ-canh được gắn vào ống nối kim loại. Đoạn ống dài khoảng 20 phân, đường kính 3,8 phân, với hai treo gắn bằng kim loại - một treo gắn bàn chân, và một treo gắn giữa đoạn ống với ổ chứa môm cụt. Các treo gắn có lỗ và dấu lõm bên trong, trông giống những khớp nối ống nước kỳ lạ mà cha tôi vẫn thường lắp dưới bồn rửa.

Trên cùng là ổ chứa. Nó có màu da và có hốc phía trên đầu gối, hết như một bàn đạp.

Hank mỉm cười khi tôi hoàn toàn bị nó thu hút. "Chà, có chút giống với công trình Hankenstein, nhưng..."

Tôi chuyển sự tập trung sang mẹ. "Mẹ đã nói với bác ấy sao?"

Trông bà rất thất vọng, nhưng Hank lại nói, "Bác đã không nhận được cười, Jessica. Bác thậm chí có thể đổi tên phòng khám của mình thành Hankenstein, nhưng thật không may, hầu hết khách hàng của bác đều không có tâm trạng cho những điều hài hước như vậy". Ông nhìn thẳng vào tôi. "Đó thực sự là một dấu hiệu tốt cho cháu đấy."

Dù cảm thấy xấu hổ, nhưng tôi vẫn gật đầu và nói, "Vậy cháu nên làm gì?".

Ông yêu cầu tôi cởi bên giày trái và ngồi xuống một chiếc ghế gần các thanh song song. Sau đó, ông đưa cho tôi một tấm ni lông hình ống để luồn vào phần môm cụt, và đề nghị tôi xỏ một "chiếc tất môm cụt" ra bên ngoài

- giống một chiếc tất thông thường, chỉ là không có gót chân hay đường may. Nó cũng mềm và co giãn hơn so với tất thường.

"Giờ đến lượt lớp lót", ông vừa nói vừa lấy một thứ giống như bột trắng ra khỏi ổ chứa mỏm cụt của chiếc chân giả. Ông luồn lớp lót vào chân tôi và nói, "Chỉ cần xỏ cái này và cho bác biết cháu cảm thấy thế nào".

"Có cần ôm chặt không ạ?", tôi hỏi. "Cháu thấy hơi lỏng một chút."

Ông tháo lớp lót ra và đề nghị tôi xỏ một chiếc tất dày hơn, sau đó luồn lớp lót vào lần nữa.

Lần này có vẻ khít hơn, vì vậy ông chỉnh chiếc chân giả để thành ổ chứa khớp với phần mỏm cụt của tôi và nói, "Chỉ cần cho chân vào bên trong thôi."

Tôi làm theo, và có cảm giác thật vừa vặn, thoải mái. Nhưng tôi có cảm giác lạ lẫm khi nhìn xuống và thấy một cẳng chân cùng bàn chân giả gắn vào cơ thể mình. "Nó hoạt động thế nào ạ?", tôi hỏi, bởi vì có vẻ tôi thực sự không thể đi lại với chiếc chân này.

"Chúng ta sẽ thử trong một phút nữa. Trước tiên bác muốn kiểm tra độ vừa vặn đã." Ông đẩy và xoay ổ chứa, và khi chắc chắn nó đã hoạt động tốt, ông kéo chiếc chân ra và nói, "Chúng ta sẽ sử dụng một treo bám để giữ chiếc chân cố định." Ông đặt một treo bám bằng cao su và bắt đầu gắn nó vào bên ngoài ổ chứa. "Đây là loại vật liệu cao su tổng hợp, giống như chất liệu của những bộ đồ lặn. Treo bám sẽ tạo ra một lớp chân không với phần chân giả giúp giữ chắc nó." Ông đột ngột vặn ngược treo bám trên ổ chứa để tháo chiếc chân giả ra. "Cháu có thể luồn chân vào không?"

Tôi làm như được bảo, sau đó ông đề nghị tôi kéo phần treo bám đã bị lật ngược lên. Nó giống như một chiếc tất cao su to bản dài đến đùi giữa và dường như hút chặt chiếc chân giả.

"Cháu sẵn sàng để đứng dậy rồi chứ?", ông hỏi.

"Cháu cho là vậy", tôi trả lời, nhưng sau đó tôi chỉ ngồi đó, đông cứng tại chỗ.

"Bám vào thanh xà nếu cháu muốn. Chỉ cần đứng lên theo đúng những gì cháu còn nhớ trước đây thôi."

Thật kì lạ. Dường như đầu óc tôi không nhớ nổi mình từng làm gì. Tôi đã phải nhảy lò cò và chống nạng quá lâu, tập lên xuống... Tôi gần như sợ phải thử.

Vì vậy, tôi bám vào các thanh xà và dồn trọng lượng lên chân trái.

"Dồn trọng lượng sang chân giả đi", ông khuyến khích. "Không đau đâu."

Nhưng tôi không sợ đau đớn bằng nỗi sợ mình sẽ không thể điều khiển được chiếc chân giả này.

Tôi vô cùng hoảng loạn, làm thế nào để nó hoạt động đây?

Làm sao tôi có thể đi trên thứ này chứ?

Tôi từ từ dồn trọng lượng sang chân phải. Phải mất một phút để chân tôi có thể trụ vững, và khi đó, tôi cảm thấy người mình bị nghiêng sang một bên. Như thế chiếc chân giả quá dài.

"Cháu phân chia trọng lượng đồng đều rồi chứ?", Hank hỏi. Khi tôi gật đầu, ông nói, "Bác sẽ kiểm tra chiều cao ngay bây giờ", rồi đặt hai ngón cái vào các điểm trên xương chậu của tôi.

"Cháu có cảm giác chiếc chân quá dài", tôi nói.

Ông gật đầu vẻ thấu hiểu. "Điều đó hoàn toàn bình thường. Bên chân phải của cháu đã không phải chống đỡ hay chịu áp lực trong một thời gian khá lâu, vì vậy ngay cả khi nó vừa vận, bệnh nhân vẫn định ninh nó bị dài." Ông mỉm cười với tôi. "Nhưng trong trường hợp này thì đúng là thế đấy."

Ông lấy ra một thanh gỗ mỏng và nhét nó xuống dưới bên chân lành lặn của tôi, sau đó kiểm tra phần xương chậu lần nữa. "Bằng cách nâng bên trái cao lên", ông nói, "bác sẽ biết cháu phải cắt ngắn chân tạm đi bao nhiêu." Sau một phút đánh giá, ông lấy một tảng gỗ khác, mỏng hơn và nhét nó lên trên tảng ban đầu.

"Tốt lắm", ông nói sau khi kiểm tra lần nữa. "Khối ban đầu dày 1/2 inch, khối thứ hai dày 1/4 inch... có nghĩa chúng ta phải cắt ngắn chân tạm đi 3/4 inch."

Ông đề nghị tôi ngồi xuống và dùng một cái cờ lê Allen để nới lỏng treo gần phía trên. Sau đó, ông tháo đoạn ống nối ra khỏi ổ chứa môm cụt. Bàn chân vẫn còn gắn vào phần đáy ống, và tôi cảm thấy thật kỳ lạ khi quan sát ông làm điều này. Giống như tôi là một loại búp bê có các bộ phận có thể tháo lắp.

Ông mang đoạn ống và bàn chân rời khỏi phòng, và rất lâu sau mới trở lại. "Hãy thử xem sao", ông vừa nói vừa gắn lại đoạn ống vào ổ chứa.

Tôi đứng lên một lần nữa, và mặc dù vẫn còn cảm thấy bên chân giả bị dài, Hank đã kiểm tra và nói, "Hoàn hảo".

"Bác có chắc không ạ?", tôi hỏi.

"Chắc chắn. Đừng lo lắng. Cảm giác đó sẽ biến mất thôi." Sau đó, ông nói, "Bây giờ bác muốn cháu bám vào các thanh xà và đá lăng một chân, sau đó đổi chân".

Tôi làm theo, và điều kỳ lạ là tôi có thể cảm thấy bàn chân mình. Nó không ở đó, tôi biết nó không ở đó, nhưng khi vung chân, tâm trí tôi dường như đang nhẹ nhõm.

Ồ, nó ở đây!

"Cháu thấy thế nào?", Hank hỏi.

"Có phải sẽ có cảm giác như cháu vẫn còn chân đúng không ạ?", tôi khẽ hỏi.

"Cháu thấy thế sao?", ông hỏi lại.

Tôi gật đầu, sau đó nhìn ông.

Ông mỉm cười. "Đây chắc chắn không phải là trường hợp xảy ra với mọi người. Nhưng bác phát hiện ra rằng các bệnh nhân có cảm giác này sẽ thích ứng nhanh hơn nhiều so với những người không có."

"Nhưng tại sao lại có cảm giác như vậy ạ?"

"Não bộ của cháu vẫn hoạt động theo bản năng khi có một chân." Ông nhún vai. "Các dây thần kinh truyền tín hiệu đi, não bộ thích nghi hoặc phản ứng lại. Đó có thể là một cơn đau chi ma hay chỉ đơn giản là cảm giác như tay chân vẫn còn. Nó không hoàn toàn dễ hiểu, nhưng nếu não bộ nghĩ chiếc chân giả của cháu là chân thật, đó là một tín hiệu rất tốt."

Tôi liếc nhìn mẹ, và trông bà có chút căng thẳng, nhưng cũng... rất hài lòng.

"Được rồi", Hank nói. "Bây giờ bác muốn cháu vươn chân trái ra trước rồi thu về. Làm tương tự với chân phải. Không cần đi đâu cả, chỉ cần làm giống như trò Hokey-Pokey(1) thôi."

(1): Một trò chơi phổ biến cho trẻ em, người chơi nghe một bài hát có tên Hokey-Pokey và vừa nhảy vừa kết hợp với động tác tay chân theo đúng lời bài hát.

Vì vậy, tôi làm như được bảo, và mỗi lần giơ chân phải ra rồi thu lại, tôi cảm thấy tự nhiên hơn một chút.

"Hãy đi vài bước", ông nói khi tôi đã thực hiện xong yêu cầu. "Bám vào tay vịn và di chuyển về phía trước. Trở ngại lớn nhất là nỗi sợ hãi, và cháu không có lý do gì để cảm thấy như vậy cả. Cứ làm như những gì cơ thể cháu còn nhớ."

Và rồi tôi đi bước đầu tiên.

Bước thứ hai.

Rồi thứ ba.

Chiếc chân giả có cảm giác thoải mái.

Vững vàng.

Tôi không thể xoay cổ chân như với bên chân lành lặn, nhưng tôi đã tiến về phía trước từng bước cho đến khi thấy mình đã đứng ở cuối các thanh xà.

Tôi nhìn lên và thấy hình phản chiếu của mình trong gương.

Chiếc chân mới của tôi không phải là một thứ đẹp đẽ, nhưng nó không khiến tôi chán nản.

Tôi xoay người lại, mẹ và Hank đang đứng ở góc đối diện.

Trên khuôn mặt mẹ mang vẻ gì thật khó xác định. Hi vọng. Phấn khích. Lo âu... Tôi cảm thấy mình giống như một đứa trẻ, đang chập chững

tập đi những bước đầu đời.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó nới lỏng bàn tay đang bám trên các thanh xà.

Tiến hai bước về phía trước, tay tôi để hờ trên thanh xà.

Thêm hai bước nữa.

Và hai bước nữa.

Những giọt lệ khiến khóe mắt tôi cay cay.

Tôi đang đi...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 17+18: 19

Mất thêm gần một giờ cho các điều chỉnh, kiểm tra và cảnh báo về việc không vận động quá sức, theo dõi các điểm nhạy cảm, và tránh cho môm cụt bị phồng rộp bằng mọi giá trước khi tôi được phép ra về.

Nhưng tôi đã rời khỏi đó bằng cách đi bộ.

Hank đưa cho tôi một cây gậy, vì vậy tôi dùng nó để giữ thăng bằng, và mặc dù không hoàn toàn tự tin, tôi vẫn muốn đi bộ; Hank nói với tôi rằng chín mươi phần trăm đó là dấu hiệu của chiến thắng.

Trên đường về, mẹ tôi nảy ra một ý tưởng hay ho là tôi cần vài chiếc quần thể thao có khóa kéo dọc hai chân. Vì vậy, chúng tôi lái xe tới cửa hàng bán đồ thể thao Sports Stop trong thị trấn, và vì tôi vẫn đang mặc quần short, mẹ đành để tôi ở lại và vào trong một mình.

Bà trở lại cùng hai chiếc quần: một chiếc mang màu đặc trưng của trường Liberty: xanh và vàng hoàng gia, chiếc còn lại màu đen viền trắng. "Chúng thật hoàn hảo!", tôi nói với mẹ, và bà có vẻ rất hạnh phúc.

Thực sự hạnh phúc.

Cha cũng rất vui khi nhìn thấy tôi đi bằng hai chân, nhưng ông cũng vô cùng kinh ngạc. Ông muốn biết về độ vừa vặn, các điều chỉnh cũng như cách hệ thống treo bám hoạt động. Và sau khi nắm vững thông tin, ông đã đề nghị tôi đi quanh nhà bếp khoảng sáu lần.

Tôi nghĩ rằng đây là lần đầu tiên ông thấy hi vọng trong suốt một thời gian dài.

Kaylee cũng vậy. "Chà, chị sẽ có một Halloween rất tuyệt đấy!" và tôi khẽ huých tay trêu con bé. Khi nghe tin tôi đã về nhà và có thể đi lại, Fiona đã bỏ hết mọi việc để chạy đến nhà tôi.

"Chị sẽ mở cửa!", tôi nói to khi chuông cửa reo. Tôi đã mặc chiếc quần thể thao mới, vì vậy khi Fiona theo tôi vào nhà, tất cả những gì cô ấy nhìn thấy là tôi trong chiếc quần Nikes.

Hệt như tôi thường mặc trước đây.

Tôi bước lùi lại và nói, "Cậu vào nhà đi".

Tôi cố hết sức để điều chỉnh dáng đi ngay cả khi chúng tôi xuống hành lang. Hank nói dáng đi đã để lộ khiếm khuyết của cháu, nhưng bằng cách chú ý và quan sát chính mình trong gương, cháu có thể sửa được.

Không có gương ở đây, vì vậy tôi không thể quan sát chính mình, nhưng Fiona đã đưa ra ý kiến xác định. "Thật đáng kinh ngạc", cô ấy nói khi theo tôi vào bếp.

"Con bé đang cố khoe khoang đấy", mẹ tôi mắng. "Nó vẫn phải dùng gậy."

"Trời!" Fiona vừa nói vừa nhìn sang tôi. "Tuyệt, tuyệt, tuyệt!"

Sau đó, khi tôi ngồi xuống và kéo khóa ở ống quần xuống, mặt cô ấy liền xì ra.

"Nó chỉ là một đoạn ống sao? Họ không làm giống một cái chân thật được à?"

Tôi nhún vai. "Đây chỉ là chân tạm thôi, và tớ phải tới phòng khám hàng tuần để điều chỉnh, do đó, mang một thứ như thế này sẽ thiết thực hơn rất nhiều."

"Vậy khi nào cậu được lắp chân giả chính thức?"

"Còn tùy. Hank nghĩ rằng tớ sẽ sẵn sàng trong hai hoặc ba tháng nữa. Họ muốn chắc chắn rằng chân tớ không còn thay đổi nữa." Tôi kéo khóa lại và mỉm cười với cô ấy. "Trong lúc đó, sẽ rất tốt để tập đi bộ loanh quanh."

"Này!", cô ấy nói, trở nên vô cùng hào hứng. "Cậu phải tới buổi rửa xe ngày mai đây, đi bộ nhé! Thầy Kyro sẽ rất bất ngờ! Và mọi thứ sẽ rất tuyệt cho xem. Thầy đã yêu cầu bọn tớ treo một tấm băng rôn màu xanh-vàng khổng lồ có dòng chữ GIÚP JESSICA CHẠY! Và ban rửa xe đã bình chọn mặc đồng phục thi đấu, vì vậy chúng ta sẽ kết hợp với biển hiệu!"

Tôi bật cười. "Cậu muốn kết hợp với biển hiệu sao?"

Cô ấy cúi kính với tôi. "Nó sẽ làm cho chúng ta nổi bật hơn và thể hiện rằng chúng ta là một đội làm việc có mục đích."

"Chờ đã. Tớ nghĩ cậu ở ban bánh nướng chứ."

Cô ấy cười toe toét. "Thôi nào. Tớ ở tất cả các ban đây!"

Tôi cười to. "Bó tay."

"Vậy cậu sẽ đến chứ?"

Làm sao tôi có thể từ chối cơ chứ?

Tôi ôm Fiona và nói với cô ấy tôi sẽ tới.

Chương 18

Thật ngạc nhiên khi một bộ quần áo mỏng manh lại có thể lưu giữ những kí ức sâu sắc đến vậy. Tiếng cười, nỗi đau, chiến thắng, thất bại, tình bạn, sự mệt mỏi, niềm hứng khởi... tất cả đều hội tụ ở đó, nhưng chỉ với người đang mặc đồng phục. Với phần còn lại của thế giới, nó đơn giản là một chiếc quần short và áo tank top.

Fiona đề nghị tôi mặc chúng đến chỗ ban rửa xe, nhưng lúc này, khi cầm chiếc quần short vàng và áo sát nách của trường Liberty trong tay, tôi cảm thấy mình như một kẻ mạo danh.

Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn hít một hơi thật sâu và mặc chúng.

Lớp vải mát và mềm cọ vào da tôi.

Những kí ức ủa về.

Tôi ngồi trên giường suốt một lúc lâu, chống chọi với những giọt nước mắt. Tại sao tôi lại mặc một bộ đồng phục này? Tôi đang nghĩ gì thế? Mỗi bước chân của ngày hôm qua đều thận trọng, chính xác, tỉnh táo. Tôi không thể nhìn thấy ở chúng có bất cứ điều gì không tốt.

Song đó chỉ là đi bộ.

Rồi tôi nhớ đến Chloe.

Và các vận động viên trên kênh YouTube.

Họ di chuyển và chạy một cách rất tự nhiên.

Rất dễ dàng.

Tại sao họ làm được như thế?

Cuối cùng tôi đổi sang chiếc quần nỉ màu vàng-xanh có khóa. Tôi cảm thấy mình nên mặc kín đáo sẽ tốt hơn. Và bớt giống một kẻ mạo danh hơn.

Tôi tìm thấy cha và mẹ ở trong bếp. "Vậy ai muốn đưa con đến buổi rửa xe nào?", tôi hỏi, trưng ra vẻ mặt can đảm. "Hoặc con có thể tự lái xe được không?"

Tôi đang đùa, nhưng cha tôi lại rất nghiêm túc. "Cha sẽ đưa con đi", ông đáp rất nhanh, và chẳng bao lâu, chúng tôi đã trên đường đến trạm xăng nằm giữa phố Grand và phố Highland.

Thứ đầu tiên tôi thấy là tấm băng rôn.

GIÚP JESSICA CHẠY!

Tấm băng rôn có màu sắc tươi sáng và to hơn so với những gì tôi hình dung. Và thật lạ khi thấy tên tôi trên đó.

Cứ như đó là một Jessica khác, mà không phải tôi.

Những quả bóng bay màu xanh và vàng đang đung đưa trong gió, hai chiếc bàn bánh nướng được phủ khăn trải màu xanh-vàng, và có khoảng hai trăm, ba mươi người trong đồng phục thể thao đồng màu. Một trong số họ đang rửa xe, một số đang sắp xếp bàn bán bánh, và một số khác đang cầm những tấm biển dán poster và hét về phía những chiếc xe đi ra từ góc phố.

"Chà", cha tôi nói khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

"Con thật may mắn, phải không ạ?"

Ông trao cho tôi một cái nhìn tò mò nhưng sau đó gật đầu khi rẽ vào bãi đậu xe. "May mắn hơn cha biết."

Ông đỗ xe và hỏi, "Ổn cả chứ?..

"Tuyệt ạ!"

"Con cần cha giúp không?"

Tôi mở cửa xe và thận trọng bước xuống. "Không ạ!", tôi đáp khi đã ra ngoài. Rồi tôi chống gậy và gửi cho cha một nụ hôn gió, sau đó đóng cửa lại.

Chương 19

Các đồng đội đổ xô đến chỗ tôi, và tất nhiên họ đều muốn xem chân của tôi.

Cho đến khi đã toại nguyện.

Các cô gái cố gắng không tỏ ra sợ hãi, nhưng rõ ràng họ đã rất sợ.

"Ôi Chúa ơi, nó chỉ là một đoạn ống."

"Họ không làm cho nó trông giống thật được sao?"

Mặc dù các chàng trai nghĩ rằng nó rất ấn tượng.

"Nó rất chặt, Chúa ơi!"

"Yaz! Dude! Đến đây! Xem chân của Jessica này!"

Trời, thật điên rồ... Nó giống như Kẻ hủy diệt(*) vậy!"

(*): Nguyên văn là "Terminator": tên một nhân vật trong loạt phim khoa học viễn tưởng Kẻ hủy diệt xoay quanh cuộc chiến giữa các người máy sát thủ, được tạo ra bởi một siêu máy tính (Skynet) trong tương lai nhằm tận diệt loài người, và quân kháng chiến do John Connor lãnh đạo.

Tôi tự nhủ rằng việc các chàng trai trở nên phấn khích và các cô gái trở nên mất kiểm soát sẽ tốt hơn so với cách khác, nhưng họ đang có chút thái quá.

Thầy Kyro chen ngang, "Này, mọi người. Quay lại với nhiệm vụ của mình đi! Chúng ta đang cố kiếm tiền ở đây đây!". Khi mọi người trừ Fiona bắt đầu tản đi, thầy Kyro liền mỉm cười với tôi và nói, "Thật tuyệt khi gặp em ở đây. Và rất vui khi thấy em mặc đồng phục".

"Ý tưởng của bạn ấy đấy ạ", tôi vừa nói vừa chỉ sang Fiona.

"Chà, đó là một ý tưởng hay ho."

Tôi kéo lại khóa ở ống quần và nói, "Em biết nó không đẹp, nhưng nó rất hữu ích vì đã giúp em có thể đi lại được".

"Chắc chắn rồi", thầy nói và nở một nụ cười. "Và đó là bước đầu tiên để có thể chạy lại." Thầy quan sát xung quanh. "Mọi người đều rất tốt bụng, nhỉ?"

Tôi gật đầu.

Ngay cả Merryl cũng có mặt và đứng ở bàn bán bánh nướng.

Nhưng sau đó một lúc, mọi thứ trở nên rõ ràng rằng những người có mặt chủ yếu là thành viên trong đội và cha mẹ họ.

Tôi giúp một tay tại các bàn khác nhau và trò chuyện với mọi người, nhưng sau khi ở đó gần một giờ, tôi nhận ra rằng không có nhiều việc để làm. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng gọi, "Xin chào, Jessica!".

"Chào?", tôi đáp.

"Qua đây đi!"

Đó là Graham DeBlau và Mario Reed. Graham của đội nhảy sào, còn Mario ở đội chạy nước rút. Họ đang vẫy tay, ra dấu cho tôi đến gần vỉa hè.

Vì vậy, Fiona và tôi bắt đầu tới chỗ họ.

"Bạn đang mặc cả quần short phải không?", Graham hỏi.

Tôi gật đầu.

"Vậy hãy cởi chiếc quần nỉ này ra và đứng đây với chúng tớ."

Mario thêm vào, "Rất nhiều người sẽ dừng lại".

Tôi chớp mắt nhìn họ. "Không đời nào! Làm thế cứ giống... một show diễn kì dị vậy!"

"Hãy nhìn xem", Graham nói. "Làm thế nào mọi người hiểu những gì chúng ta đang làm. Làm thế nào họ biết được Jessica là ai chứ?"

"Phải đấy", Mario hùa theo. "Có lẽ vụ tai nạn được đăng trên tờ tin tức, nhưng người ta đã quên rồi."

Tôi nhìn sang Fiona để cầu cứu, nhưng cô ấy chỉ nhún vai và nói, "Tớ rất hiểu tại sao cậu không muốn làm thế, nhưng chắc chắn cách này sẽ giải thích được nhiều điều hơn bất kì tấm biển nào".

Có hai thành viên khác cũng đã nghe được câu chuyện, Colin Johnson và Melanie Matta. Colin nói, "Bạn cũng nên cầm một biển hiệu ghi TÔI LÀ JESSICA".

"Không đâu!" Tôi cáu kỉnh.

"Một biển hiệu ghi GIÚP TÔI CHẠY thì thế nào", Melanie gợi ý.

Tôi co rúm người lại. "Tớ cảm thấy mình như một kẻ ăn xin vậy."

"Hãy nhìn xem", Graham nói. "Bạn cần phải giúp chúng ta thoát khỏi đây."

Những gì họ đang nói là sự thật. Tôi biết thế. Nhưng đứng trên đường với chiếc chân băng ống và một tấm biển ư? Sẽ rất lúng túng. Rất... ủy mị.

Nhưng mọi người đang làm điều này vì tôi. Chẳng lẽ tôi lại không thể góp sức hay sao?

"Một tấm biển ghi TÔI MUỐN CHẠY LẠI thì sao", Fiona khẽ hỏi. "Đó không phải là ăn xin. Nó chỉ nêu ra một thực tế đơn giản thôi."

Tôi nhìn những khuôn mặt háo hức của họ. Tôi muốn chạy lại. Tôi muốn được giúp đỡ.

Tôi hít một hơi thật sâu. "Thôi được. Ai đó hãy làm giúp tớ một tấm biển nhé!"

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 20+21: 22-23-24

Việc tôi đứng trên vỉa hè đã phát huy hiệu quả.

Nó cũng suýt gây ra vài vụ quệt xe. Tôi cho là việc mình cầm một tấm biển sẽ cho mọi người cái quyền nhìn tôi chăm chăm với vẻ kinh ngạc và đầy tò mò.

Mặc dù không có tai nạn thật sự nào, nhưng chúng tôi cũng đã lôi kéo được khá nhiều sự chú ý. Rất nhiều người trong số họ không quá quan tâm đến việc yêu cầu rửa xe khi viết hóa đơn. Tôi thấy họ nói chuyện với thầy Kyro rồi liếc nhìn tôi, sau đó lắc đầu và rút ví ra. Vài người thậm chí còn đến gặp tôi và kể cho tôi nghe những câu chuyện về bậc cha chú hay bạn bè của họ từng phục vụ cho quân Iraq. Họ cư xử với tôi như thể họ hiểu rõ cuộc sống của tôi. Tôi cho là họ đang cố gắng giúp tôi cảm thấy tốt hơn.

Hoặc không cô độc chẳng?

Rồi Gavin Vance xuất hiện.

Tôi bất ngờ và vô cùng bối rối. Tôi muốn mặc lại chiếc quần nỉ của mình. Muốn che giấu. Tôi cố gắng tập trung vào việc cầm tấm biển, nhưng cũng không thể ngăn mình lén nhìn cậu ấy.

Cậu ấy đang ôm Meryll, cô ta đang nhìn cậu ấy đắm đuối. Họ bật cười. Nắm tay nhau. Cô ta đút bánh hạnh nhân cho cậu ấy.

Tôi buộc mình phải ngừng nhìn họ, nhưng dường như không thể từ bỏ việc tự hỏi liệu có anh chàng nào đó - Gavin hoặc người khác - nhìn tôi hay không.

Có bao giờ họ muốn bên tôi hay không.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghĩ tới điều này, nhưng nhìn thấy Gavin và Merryl ở bên nhau khiến những suy nghĩ đó càng trở nên... khó kiểm soát.

Tôi liếc nhìn qua vai một lần nữa và thấy Gavin đang nói chuyện với thầy Kyro.

Một phút sau, cậu ấy vẫn chưa ngừng nói.

Fiona cũng đang quan sát họ, và khi Gavin bắt đầu rời đi, cô ấy lẩm bẩm, "Cậu ấy thậm chí không thể đi qua và nói xin chào được hay sao?".

Nhưng Gavin không quay trở lại chỗ xe của mình mà lao qua đường trong lúc các phương tiện đang dừng đèn đỏ.

"Cậu ấy làm gì vậy nhỉ?", Fiona hỏi.

"Chạy sao?", tôi nói với vẻ mỉa mai.

Khi đến dải phân cách, cậu ấy quay lại đối mặt với chúng tôi, sau đó lấy một chiếc máy ảnh ra và ra hiệu cho chúng tôi giơ tấm biển lên cao hơn.

"Ồ", Fiona nói. "Để đăng báo."

Giờ thì tôi thực sự thất vọng. "Tớ không muốn bị nhìn thấy trong tình trạng thế này trên tập san của trường!"

"Bài báo sẽ thu hút được những nhà hảo tâm", Fiona vừa nói vừa đẩy cánh tay tôi. "Chỉ cần giơ cao tấm biển thôi."

Trước khi tôi thậm chí có thể nghĩ đến việc hét lên, Này! Cậu cần sự cho phép của tớ mới được làm chuyện này đấy! thì Gavin đã chụp xong và chạy trở lại. Rồi trong nháy mắt, cậu ấy đã vào xe và lái đi.

Tôi không nói lời nào, nhưng lại nổi giận với Fiona.

Và tôi thực sự phát điên với Gavin.

Ít nhất cậu ấy cũng nên hỏi ý kiến của tôi chứ!

Vì vậy, tôi quyết định sáng thứ Hai sẽ tìm Gavin và bắt cậu ấy không được sử dụng những bức ảnh đó.

Chương 21

Sự kiện rửa xe bất ngờ thu được một khoản khá lớn - 876,50 đô. Tôi rất ngạc nhiên, thầy Kyro thì hết sức hài lòng, cả đội đều vui mừng, còn cha tôi thì vô cùng ấn tượng. "Tám trăm bảy mươi sáu đô sao?", ông hỏi trên đường về nhà.

"Và năm mươi xu", tôi thêm vào. "Ai đó đã nướng thêm một chiếc bánh hạnh nhân, cha biết đấy. Nó được tính."

Ông mỉm cười và gật đầu. "Chúng ta sẽ không quên năm mươi xu đó."

Nhưng sau khi về nhà được một lúc, tôi bắt đầu thấm mệt. Và đau đớn.

Tôi không thể đi đều chân, cả người tôi đau nhức, chỗ móm cụt nhói buốt... Tôi cần duỗi thẳng và cho chân nghỉ ngơi. Trước khi đi ngủ, tôi nhận ra mình đã hoạt động quá sức.

Tôi dễ dàng chìm vào giấc ngủ, nhưng tôi không ngủ sâu. Mỗi khi trở mình lại rất đau đớn. Cơ thể tôi lúc nóng lúc lạnh. Sau đó tôi lại mơ thấy mình chạy lần nữa.

Chỉ là lần này tôi không thực sự chạy.

Tôi giậm chân.

Sherlock sửa để giục tôi tăng tốc. Nó chạy về phía trước, rẽ rồi sửa vang; cứ thế... Tôi biết nó đang nói gì: Cố lên, chúng ta đi nào. Đi nào.

Nhưng tôi không thể. Mặc cho cố gắng hết sức, tất cả những gì tôi có thể làm là giậm chân.

Thịch, thịch, thịch.

Tôi nhìn xuống và thấy chân mình.

Nó chỉ là một đoạn ống bằng thép lớn.

Không có bàn chân, không có giày.

Thịch, thịch, thịch.

Gâu, gâu, gâu!

Thịch, thịch, thịch.

Gâu, gâu, gâu!

Thịch, thịch... Tôi choàng tỉnh và ngỡ ngàng khi thấy mẹ ngồi bên mép giường. Mẹ đang nghe điện thoại và cầm tờ báo Chủ nhật vẫn còn bọc trong chiếc túi chống nước. "Xin lỗi vì đã đánh thức con", bà thì thầm.

"Không sao ạ", tôi lẩm bẩm, mừng thầm vì đã thoát khỏi giấc mơ.

Mẹ gác máy. "Là Fiona. Con bé nói thứ này rất quan trọng, và mẹ nên đưa nó cho con." Bà đặt tờ báo bên cạnh tôi.

"Xin chào?", tôi nói vào điện thoại.

"Cậu đọc báo rồi chứ?", cô ấy hỏi.

"Chưa", tôi lẩm bẩm. "Tớ vẫn đang ngủ." Tôi nhìn đồng hồ. Còn chưa tới 7 giờ.

"Chà, dậy đi! Bài về cậu ở trang đầu mục Cộng đồng đấy!"

"Tớ ư?", tôi hỏi, vẫn còn ngái ngủ. "Sao nào?"

"Gavin đã viết bài báo. Thật tuyệt!"

Bây giờ tôi mới tỉnh. "Gavin sao?"

"Đúng vậy! Và có một bức ảnh rất to chụp cậu. Mở... báo... ra đi!"

Mẹ trao cho tôi một cái nhìn tò mò, vì vậy tôi nói với bà, "Mẹ có thể mở tờ báo được không? Tìm mục Cộng đồng".

"Mục Cộng đồng", Fiona nói to.

Nhưng mẹ đã tìm thấy phần đó mà không cần thêm bất kì sự trợ giúp nào. Bà mở báo, và cả hai chúng tôi cùng thở hỗn hển.

Có một bức ảnh rất lớn chụp tôi - chỉ mình tôi đang cầm tấm biển.

TÔI MUỐN CHẠY LẠI!

Mặc cho tôi ngăn không cho cậu ấy sử dụng bức ảnh đó.

Nhưng thật kì lạ, tôi không nổi giận.

Mà choáng váng.

Fiona có thể nhận ra chúng tôi đã tìm thấy bài viết. "Gọi lại cho tớ khi cậu đọc xong nhé", cô ấy vừa nói vừa cười, sau đó gác máy.

Tiêu đề là "Trở lại Đường đua."

Dòng ghi tên người viết là "Gavin R. Vance."

Hai tay mẹ đang run rẩy, vì vậy tôi cầm tờ báo và giữ chắc nó để cả hai chúng tôi có thể đọc.

Jessica Carlisle là một vận động viên điền kinh đẳng cấp thế giới. Hay, theo lời huấn luyện viên của cô ấy, Leonard "Kyro" Kyrkowski, cô ấy đang trên đà đạt được mục tiêu đó. "Cô ấy đã lập kỷ lục thi đấu mới trong cuộc thi chạy 400 mét chỉ vài giờ trước khi gặp tai nạn. Cô ấy là một người có kỷ luật và quyết tâm. Cô ấy sở hữu tiềm năng đáng kinh ngạc."

Vụ tai nạn mà thầy Kyrkowski đề cập có liên quan đến một chiếc xe buýt chở đội tuyển của trường Trung học Liberty và một người chở rác không có bảo hiểm tên là Jack Lowe...

"Ngay cả khi không biết con là ai", mẹ tôi thì thầm, "mẹ vẫn sẽ đọc bài báo này. Nó giúp con thấy lạc quan hơn đấy!".

"Suýt", tôi nói với mẹ, và chúng tôi tiếp tục đọc toàn bộ tin tức về vụ tai nạn lẫn hành trình mua cho tôi chiếc chân chạy của đội. Có một bức ảnh nhỏ hơn chụp cả đội đang rửa xe, và một thanh nội dung có tiêu đề "Giúp Jessica Chạy" cùng thông tin liên lạc của nhà trường cho những ai muốn quyên góp tiền. Toàn bộ trang có bố cục rất hợp lý, nhưng phần kết của bài viết thực sự dành cho tôi.

Jessica Carlisle có thể bị mất một chân, nhưng tinh thần của cô ấy thì không. Thứ Năm tuần trước, cô ấy đã trở lại trường đua, cổ vũ từ băng ghế dự bị khi các đồng đội chiến đấu với trường Langston trong một giải đấu tay đôi.

Năm tới, cô ấy muốn được trở lại trường đua.

Được chạy.

"Đây là một bài viết tuyệt vời", mẹ tôi vừa khịt mũi vừa lau những giọt nước mắt. Bà chỉ vào dòng ghi tên tác giả. "Con có biết người viết không?"

Tôi do dự.

Tôi có biết cậu ấy không?

Cậu ấy là người có những bài phát biểu đáng kinh ngạc, từng viết những bài báo và bây giờ là những bản tin rất đặc biệt, là người dẫn đầu những buổi lái xe cộng đồng ấm áp... và hẹn hò với một cô nàng lập dị.

Mẹ nhắc, "Con đã nói, 'Gavin sao?' với Fiona đấy".

Tôi thừa nhận bằng cái gật đầu rất khẽ. "Cậu ấy học cùng lớp với bọn con, nhưng con thực sự không biết rõ về cậu ấy."

"Được rồi", mẹ vừa nói vừa nhẹ nhàng lấy lại tờ báo từ tay tôi. "Mẹ đảm bảo thầy Kyro sẽ có số của Gavin. Con nên gọi cho cậu ấy. Chắc chắn cậu ấy xứng đáng được nhận một lời cảm ơn vì điều này."

Mẹ ra khỏi phòng, không nghi ngờ gì là để khoe với cha về bài báo. Và tôi biết mình nên gọi lại cho Fiona, nhưng tôi chỉ ngồi ở đó thật lâu, cố gắng để sắp xếp lại những cảm xúc đang mâu thuẫn trong lòng về Gavin Vance...

Chương 22

Tôi cố gắng gọi cho Gavin, nhưng có vẻ thứ duy nhất ở nhà là chiếc máy tin nhắn thoại. Tôi cúp máy hai lần, nhưng đến lần thứ ba thì để lại tin nhắn. Tôi nói khá ấp úng. Thực sự là thiếu mạch lạc. Và trước khi gác máy, tôi để lại số điện thoại, sau đó lập tức ước gì mình đã không làm thế.

Cậu ấy gọi cho tôi làm gì chứ?

Để bảo tôi phải học cách để lại lời nhắn sao?

Tôi thậm chí còn không muốn cậu ấy gọi lại. Tôi đã nói lời cảm ơn cậu ấy, vậy còn gì để nói nữa chứ?

Tuy nhiên, mỗi lần điện thoại đổ chuông, tôi vẫn bị giật mình. Và mỗi lần tôi nhận ra là một người khác, tôi lại thầm mắng bản thân.

Nhưng vào sáng thứ Hai, khi Gavin nhìn thấy tôi và bỏ mặc Merryl để chạy đến nói chuyện với tôi, tôi lại cảm thấy hai má mình đỏ bừng. Tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh và thản nhiên khi chúng tôi nói chuyện, nhưng chúng tôi đã cười rất nhiều, rồi khi cậu ấy quay lại với Merryl, tôi nhận ra mình đang vô cùng rạng rỡ, còn hai má rất mỏi vì cười quá nhiều.

Đột nhiên, tôi muốn òa khóc. Thật ngu ngốc làm sao!

Tôi rời khỏi sân, và suốt những ngày còn lại trong tuần, tôi tránh mặt cậu ấy. Tôi tránh xa những nơi mọi người thường tụ tập, trốn trong lớp của thầy Kyro hoặc kéo Fiona vào phòng 402 trong giờ ăn trưa, và chỉ tập trung vào những thứ quan trọng như học và đi bộ.

Đặc biệt là đi bộ.

Tôi chăm chỉ luyện dáng đi. Xuống thang. Và chủ động khi di chuyển trên các đoạn dốc.

Vào thứ Năm, tôi đã đủ tự tin để bỏ gậy ở nhà, tôi cảm thấy đó là một bước tiến lớn, và những người lạ chỉ tình cờ gặp tôi thậm chí còn nói với tôi rằng thật tuyệt khi thấy tôi đi bộ.

Nhưng sau đó lại là một bước thụt lùi khổng lồ.

Vào giờ ăn trưa, thầy Kyro tuyên bố với Fiona và tôi rằng bài báo của Gavin chỉ quyền được bốn mươi đô. "Thầy không hiểu", thầy vừa nói vừa cào những ngón tay dài lên tóc. "Thầy cứ định ninh sẽ có rất nhiều lòng hảo tâm."

"Có thể nó vẫn còn tiếp tục thì sao ạ?", Fiona nói.

Thầy thở dài. "Hãy hi vọng là thế. Thật không may là những ý định tốt đẹp và hành động cụ thể thường có khoảng cách rất lớn. Và thật bất công khi mà sau một vài ngày, bất kì câu chuyện nào cũng trở thành tin cũ." Thầy nhìn tôi. "Thật đáng thất vọng, nhưng em đừng lo lắng. Chúng ta sẽ tiếp tục quyền tiền."

Thế nhưng tôi không thể ngăn mình không chán nản, và Rosa đã nhận ra tâm trạng của tôi vào giờ Toán.

Có chuyện gì vậy? Cô ấy viết vào mảnh giấy.

Chiếc chân chạy là một ước mơ viễn vông.

Cô ấy nhận mảnh giấy.

Việc đi bộ cũng vậy.

Cô Rucker đang quan sát tôi, vì vậy tôi giấu mảnh giấy đi và tập trung lên bảng. Cho đến khi Rosa đưa một mảnh giấy khác về phía tôi.

Đừng nghĩ quá xa xôi về tương lai.

Tôi nhét mảnh giấy vào ba lô và thấy tâm trạng càng tệ hơn nữa. Nghĩ về tương lai là những gì đem lại cho tôi hi vọng. Tôi muốn tin rằng bằng cách nào đó chúng tôi có thể thu được hai mươi ngàn đô. Tôi muốn tin rằng mình sẽ được chạy lại.

Nhưng giờ đây hi vọng đó trở nên thật mong manh.

Quá mong manh để có thể chạm đến...

Chương 23

Sau giờ học, tôi thấy các đội tuyển đang bước lên một chiếc xe buýt.

Tôi đứng ở đằng xa và quan sát, cảm thấy lạnh và run rẩy.

Làm thế nào họ thậm chí có thể đi xe buýt cơ chứ?

Tôi nhắc nhở bản thân mình rằng đó không phải cuộc thi đầu tiên mà họ phải đi xa kể từ vụ tai nạn. Có hai cuộc thi nữa, cùng với giải Chạy tiếp sức Glenwood.

Với họ, ký ức đó hẳn đã phai mờ.

Nhưng đối với tôi, nó như chỉ mới hôm qua.

Và tận những ngày sau, tôi vẫn nhớ về nó...

Chương 24

Khi tôi đến gặp Hank vào thứ Sáu, ông đã rất ấn tượng.

"Thật ngạc nhiên", ông nhắc đi nhắc lại. "Nó đang được cải thiện."

Mẹ tôi và tôi nhìn nhau, và tôi có thể khẳng định bà đang nghĩ đến điều gì: Hank có vẻ rất khác. Như thể ông trở nên phấn khích vì con quái vật mà mình tạo ra đã hồi sinh.

Ông tiến hành rất nhiều điều chỉnh nhỏ bằng chiếc cờ lê Allen của mình, vặn bên trong các lỗ nhỏ của treo gắn hình ống khi ông nói những từ như khép và giạng, gấp lòng bàn chân và gấp mu bàn chân, vặn trong và vặn ngoài(*). Ông đề nghị tôi thử đi bộ rồi tiếp tục điều chỉnh, liên tục như vậy... và khi cuối cùng cũng xong việc, ông mỉm cười với tôi. "Bác đã đọc

bài báo. Tuyệt lắm! Và nếu tuần này, chân cháu không còn thay đổi gì nữa, bác đảm bảo cháu sẽ chạy lại được sớm thôi."

(*): Những thuật ngữ trong giải phẫu học.

"Cảm ơn bác", tôi nói với Hank, và thật tốt khi thấy ông nhiệt tình đến vậy. Tuy nhiên, vấn đề là sự nhiệt tình của ông không giúp được gì cho tôi. Đó là một tuần dài và khó khăn, dường như tất cả những gì tôi thấy là mình vẫn đang gặp khó khăn với việc đi lại...

~~~~~  
~~~~~

From Chii: Happy New Year, guys! Having a healthy and successful new year! Love!

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Phần IV: Thích Nghi

Ngoài trời vẫn còn tối. Ánh sáng từ những ngọn đèn đường hắt qua rèm cửa, khẽ rọi vào chỗ Sherlock đang say ngủ trên giường của tôi. Nó cuộn tròn bên cạnh Lucas ở gần bực lên xuống, lưng tựa vào tường, cầm gác lên ga trải giường và quay mặt vào tôi. Ngay cả trong giấc ngủ, nó vẫn canh chừng cho tôi.

Tôi muốn hôn Sherlock và nói với nó rằng nó là cậu bé vô cùng ngọt ngào.

Và rồi tôi hiểu ra một cảm giác. Thứ mà tôi đã chôn vùi quá lâu. Tôi phải tỉnh dậy. Ra ngoài.

Đi bộ.

Có lẽ tôi có thể làm được điều đó, tôi tự nhủ. Không nhanh, không mạnh mẽ... nhưng có lẽ tôi có thể chạy.

"Sherlock!" Đó chỉ là tiếng thì thầm, nhưng hai mắt nó đã choàng mở. "Mày muốn..." Tôi ngăn mình lại. "Ra ngoài không?"

Nó ngẩng đầu lên, không hoàn toàn chắc chắn liệu những gì nó nghĩ có phải là điều tôi đang thực sự hỏi hay không.

Nếu là tôi thì tôi cũng không biết.

"Lấy chiếc đĩa đồ chơi của mày đi", tôi bảo nó.

Nó nhảy khỏi giường và lao xuống cầu thang, nhưng nó biết sẽ phải mất một lúc tôi mới có thể xuống đến nơi.

Tôi trùm tấm ni lông ngoài mòm cụt, sau đó xỏ tất. Và lồng thêm chiếc tất khác nữa.

Chân tôi vẫn còn tiếp tục co lại, vì vậy tôi cần thêm lớp đệm để phần mòm cụt vừa vặn với ố chứa.

Sau đó, tôi kéo lớp lót cho phần mòm cụt rồi lắp bên chân bằng ống, và kéo lớp bọc ngoài lên.

Cảm giác thật vững chắc, nhưng vẫn... xa lạ.

Giống như chúng tôi vẫn còn cần tìm hiểu thêm về nhau.

Tôi ngồi trên mép giường và thay đồ, mặc chiếc quần nỉ có khóa hai bên chân, xỏ bên giày trái và kéo khóa chiếc áo nỉ.

Việc di chuyển cầu thang đã dễ dàng hơn, nhưng tôi vẫn rất thận trọng.

Lên luôn dễ dàng hơn xuống.

Sherlock kiên nhẫn đợi tôi bên dưới, ngoáy tí đuôi và đã để sẵn chiếc nĩa nhựa dưới chân. "Cậu bé ngoan", tôi thì thầm, sau đó để lại một ghi chú nhanh và nhẹ nhàng ra khỏi cửa trước.

Không khí mát mẻ và còn ẩm hơi sương - thời tiết hoàn hảo cho việc chạy. Tôi hít thở thật sâu và nhắm mắt lại. Có gì đó trong tâm trí không hề biết tôi không thể chạy. Có gì đó trong tôi tin rằng tôi sẽ làm được.

Sherlock đặt chiếc đĩa nhựa xuống và ngược nhìn tôi. Nó nín thở. Hi vọng.

Tôi nhặt chiếc đĩa lên và nói, "Bám sát tao nhé!".

Nó ngoan ngoãn nghe lời và đi bên trái tôi khi chúng tôi xuống đoạn đường đi bộ, nhưng nó tỏ ra rất phấn khích, chờ đợi điều gì đó lớn lao xảy ra.

Khi đến vỉa hè, tôi rẽ trái thay vì rẽ phải như bình thường.

Tôi cảm nhận được vẻ bối rối.

Nỗi thất vọng của nó.

"Tìm đi!", tôi nói với nó, và quăng chiếc đĩa thẳng về phía trước, cách một khoảng khá xa xuống vỉa hè.

Nó lao theo, và khi nó đi rồi, tôi bắt đầu chạy bộ vài bước.

Điều này đủ để tôi biết rằng mình không thể chạy.

Sherlock đã quay lại.

Tôi tiếp tục ném chiếc đĩa.

Tôi cố gắng chạy lại.

Lần này là mười bước.

Rồi hai mươi bước.

Nhưng tôi cảm thấy không đúng. Những gì tôi đang làm không giống như đang chạy, chẳng giống với bất cứ điều gì ngoài một việc vô cùng khó khăn.

Tôi nghĩ đến Kaylee, đếm từng bước.

Tôi thử lại lần nữa, cố không đếm.

Tôi cảm thấy mình như một cỗ máy vô tri vô giác đang tiến về phía trước.

Tôi dừng lại ở một lối rẽ, thấy thất vọng hơn là mệt mỏi. Tuy nhiên Sherlock vẫn đang hết sức thích thú với trò tìm đĩa nhựa, vì vậy chúng tôi rời khỏi lối rẽ và đi tiếp. Tôi cố chạy bộ thêm vài lần, nhưng cuối cùng tôi từ bỏ và đi bộ. Tôi tự nhủ rằng mình nên vui với việc đi bộ.

Việc tôi có thể đi bộ trở lại đã là một phép màu.

Tôi đi tiếp, và rồi qua màn sương, tôi nghe thấy tên mình.

Nó nhẹ nhàng vọng đến chỗ tôi từ bên trái.

"Jessica!"

Tôi xoay người lại, và giống như đang lạc vào một giấc mơ, nơi có đài phun nước tiên cá ở giữa sân, xa xa là một cô gái đang ngồi dưới chái hiên, đắp tấm chăn màu trắng.

"Rosa?", tôi hỏi.

"Jessica!", cô ấy gọi lại.

Tôi phải mất một lúc để định hình ra không phải mình đang mơ. Sau đó tôi vỗ tay hai lần để gọi Sherlock quay lại cùng mình, và cả hai chúng tôi bước đến chỗ đường đi bộ. Có một đoạn dốc dẫn lên mé bậc thang nơi chái hiên, giống ở nhà tôi. "Chị không thể tin em lại dậy sớm như vậy", tôi vừa nói vừa nở một nụ cười.

"Chị cũng thế mà", cô ấy đáp.

"Nhưng... tại sao em lại ngồi đây?"

"Em thích không khí buổi sáng", cô ấy nói. "Rất yên bình." Cô ấy hướng ánh nhìn về phía Sherlock. "Nó đáng yêu, thật đấy!"

"Sherlock, đây là Rosa", tôi giới thiệu. "Nói xin chào đi."

"Gâu, gâu!", Sherlock vừa sủa ầm ỹ vừa vẫy đuôi.

Rosa vươn tay để vuốt ve nó.

"Nó rất thân thiện", tôi vừa nói vừa ngồi xuống một chiếc ghế gần xe lăn của Rosa. "Đừng lo lắng." Chẳng bao lâu cô ấy đã ôm cổ Sherlock, cười khúc khích và hôn nó.

"Chị đang đưa nó đi dạo à?", cô ấy hỏi khi Sherlock đã quen hơn.

Tôi nhún vai. "Chị thực sự muốn xem mình có thể chạy được không." Tôi nhìn cô ấy và thêm vào, "Nhưng chị không thể".

"Chị sẽ làm được", cô ấy vừa nói vừa nở một nụ cười méo mó. "Em đã dán bài báo đó trên tường phòng ngủ của mình."

"Thật sao?"

Cô ấy gật đầu. "Thật tuyệt." Sau đó nói thêm, "Kể cho em nghe về môn chạy đi. Tại sao chị lại thích nó?".

Từ trước đến giờ chưa từng có ai trực tiếp hỏi tôi về điều này. Họ hoặc thích chạy hoặc không. Hoặc hiểu nó hoặc không. Và nếu không hiểu, họ chỉ nghĩ những người thích nó thật điên rồ.

Tốt thôi. Điều đó chẳng khiến chúng tôi bận tâm.

Nhưng giờ đây khi phải giải thích tại sao tôi thích nó, tôi không chắc mình nên bắt đầu từ đâu. "Ừm... chạy, hay đua?"

Cô ấy suy nghĩ, sau đó nói, "Chạy, giống như sáng nay".

"Ừm." Tôi cố tìm ra lý do. "Bởi vì nó có cảm giác tự do chẳng?"

Cô ấy gật đầu với vẻ trầm tư.

"Và tâm trí em được lang thang đến những nơi rất mới mẻ..."

"Hả?"

"Giống như giấc mơ giữa đời thực?" Tôi bật cười. "Đừng bận tâm. Nó có vẻ điên rồ."

Rosa cũng bật cười, vì vậy tôi nói điều tiếp theo nảy ra trong tâm trí. "Chị thích cảm giác không khí buổi sáng mơn man trên mặt - đó là một trong những điều tuyệt vời nhất khi chạy. Cả cơ thể em ấm áp, nhưng khuôn mặt thì mát rượi." Tôi lại bật cười. "Chị hiểu lý do tại sao lũ chó cứ muốn thò đầu ra khỏi cửa sổ xe. Chạy cũng giống thế nhưng hít phải ít bụi hơn."

Cô ấy lại phá lên cười, sau đó thở dài và nói, "Em ước gì mình cũng được trải qua cảm giác đó".

"Gì cơ?" Tôi đùa. "Mẹ em sẽ không cho phép em thò đầu ra khỏi cửa trong khi bà đang lái xe đâu? Mẹ em dễ tính không?"

"Rất tuyệt!" Sau đó, cô ấy nói, "Bây giờ đến chạy đua".

"Hả? Ờ... chị thích gì ở những cuộc đua à?"

Rosa gật đầu, vì vậy tôi suy nghĩ về điều đó và cuối cùng nói với cô ấy, "Nó giống như luồng điện vậy. Từ lúc bước vào làn chạy cho đến khi em băng qua vạch đích... mỗi tế bào của cơ thể em đều tích đầy năng lượng".

"Vượt qua vạch đích hẳn là cảm giác rất tuyệt."

Tôi bật cười. "Đặc biệt nếu em là người đầu tiên ở đó".

"Nhưng... nó cũng có nghĩa là chị đã hoàn thành mục tiêu. Chị đã thực hiện được nó cho dù chị có không giành huy chương đi nữa."

Tôi nhìn cô ấy. "Em triết lý về vạch đích quá đấy."

Cô ấy gật đầu với vẻ trầm tư. "Đó chỉ là thứ tượng trưng." Tôi cũng gật đầu, bởi vì tôi chắc chắn mình biết Rosa có ý gì, nhưng sau đó cô ấy nói thêm, "Bởi vì nó cũng chính là vạch xuất phát".

Vì một vài lý do, ý nghĩ đó khiến tôi giật mình. Và tôi nhớ về tất cả các cuộc đua khi điều đó là sự thật - 400 mét, 800 mét, 1.600 mét, các cuộc chạy tiếp sức, và tôi choáng váng khi nhận ra mình chưa bao giờ nhìn nó theo cách này.

Có lẽ là vì những vạch xuất phát được kẻ so le.

Có lẽ vì xuất phát có cảm giác rất khác biệt so với kết thúc. Tại vạch xuất phát, bạn hăng hái, quyết tâm và tràn đầy năng lượng. Tại vạch đích, bạn hoàn toàn kiệt sức.

Vì vậy, ý nghĩ rằng chúng chỉ là một vạch khiến tôi có cảm giác kì lạ.

Một cảm giác không hề thoải mái.

Giống như phát hiện một người rất gần gũi với bạn còn có một cuộc sống khác, hoàn toàn bí mật...

Chương 2

Trong giờ Toán ngày thứ Hai, Rosa đưa cho tôi một mảnh giấy:

Chạy hay đua, chị chọn cái nào?

Cô ấy gửi cho tôi rất nhiều những câu hỏi như thế.

Hoặc những tuyên bố.

Hoặc kết hợp.

Những bước tiến nhỏ là điều tốt đẹp.

Cơn gió đầy bí ẩn. Nó thổi về đâu?

Đôi khi chúng có vẻ rất bất thường, nhưng chúng luôn làm tôi phải suy nghĩ. Lần này tôi cân nhắc câu hỏi, nhưng tôi cũng nghĩ về Rosa và việc chạy. Tại sao cô ấy lại dành nhiều thời gian nghĩ về những thứ mình sẽ không bao giờ làm được cơ chứ? Tại sao cô ấy lại để tâm đến nó? Tại sao cô ấy lại có thể triết lí về vạch đích?

Tôi viết lại, Chạy.

Tôi lập tức biết rằng đó là những gì tôi sẽ chọn.

Dù đây là lần đầu tiên tôi thực sự nghĩ tới chuyện này...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 3+4

Vào thứ Ba, chúng tôi từ bỏ hi vọng sẽ quyền được nhiều tiền hơn từ bài báo của Gavin.

Đã hơn một tuần, và vẫn không có gì mới.

Sáng thứ Tư, bàn bán bánh nướng đang dần bị mọi người bỏ qua, và vào bữa trưa chỉ có duy nhất một thành viên phụ trách ở đó. Thêm vào đấy, tất cả các "món nướng" đều là đồ mua sẵn ngoài hàng, vì vậy không có ai mua nữa.

Sau đó vào sáng thứ Năm, trên bảng thông báo có ghi một lời nhắn: Tất cả các thành viên của hội có mặt tại lớp của huấn luyện viên Kyro vào giờ ăn trưa. Hãy nhanh chóng. Không có ngoại lệ.

"Có vẻ đáng ngại", Fiona lẩm bẩm.

"Có lẽ chỉ để bàn về cuộc thi hôm nay thôi, phải không?"

Cô ấy lắc đầu. "Chúng tớ đã bàn trong buổi tập hôm qua rồi."

Trước bữa trưa, tôi tin chắc cuộc họp là để quở trách đội vì đã bỏ bê việc quyền tiền mua chân giả cho tôi, và tôi tới phòng của thầy Kyro trong cảm giác đầy lo sợ.

Tại sao đội của tôi lại phải kì vọng sẽ kiếm được hai mươi ngàn đô cơ chứ?

Thật điên rồ.

Điều tệ hơn là tôi không muốn họ bức bối với tôi. Hay cảm thấy thất bại vì họ không thể làm được những điều bất khả thi.

Trong vòng năm phút đầu của giờ ăn trưa, hơn chín mươi người đã có mặt ở phòng của thầy Kyro. Cả Merryl cũng tới.

"Các em!", thầy Kyro lên tiếng, giơ cao một tay. "Thầy sẽ nói nhanh thôi."

Mọi người đều rơi vào im lặng.

"Thứ nhất!", thầy nói. "Thầy nhận thấy thái độ ngày càng chán nản của các em."

Tôi nhắm mắt lại và nghĩ,Ồ, bắt đầu nào.

Thầy nhìn một lượt khắp căn phòng. "Chuyện này không được kéo dài nữa. Chúng ta mới gây quỹ được hai tuần mà các em đã bỏ cuộc sao?"

Không ai nhúc nhích, nhưng tôi có thể cảm thấy mọi người đang thu mình lại để tránh tôi.

"Tinh thần của các em đâu rồi?", thầy hỏi. "Sự quyết tâm của các em đâu rồi? Các em chỉ vấp phải một chút trở ngại mà đã để bị lấn át sao? Việc ở trong đội không dạy cho các em hiểu rằng sau mỗi trở ngại là thành công hay sao?"

Chúng tôi chỉ nhìn thầy.

"Thứ hai!", thầy nói. "Văn phòng đã giao thứ này cho thầy vào ngày hôm nay." Thầy giơ một xấp phong bì ra. "Vì những người giúp việc ở phòng tiếp đón không biết ai gửi vào hộp thư của 'Jessica' nên họ đã cất chúng trong một chiếc hộp." Thầy mỉm cười với chúng tôi. "Đây chính là

thành quả của chúng ta. Các tờ séc có mệnh giá từ năm đến hai trăm năm mươi đô, và tổng cộng chúng ta có bốn ngàn bảy trăm sáu mươi đô!"

Tiếng hú vang lên khắp căn phòng.

"Thứ ba!", thầy hô to, và tất cả chúng tôi rơi vào im lặng. "Chúng ta có một nhà từ thiện giấu tên. Người này đã cam kết rằng cứ chúng ta kiếm được một đô thì họ sẽ ủng hộ thêm một đô, số tiền lên đến mười ngàn đô."

"Chờ đã ạ", Mario Reed nói. "Thế có nghĩa là chúng ta sắp... có... chín nghìn năm trăm đô sao ạ?"

"Tuyệt!", thầy Kyro nói và nhìn khắp căn phòng. "Chúng ta sắp đi được nửa chặng đường rồi đó, mọi người!"

Niềm vui lại tràn ngập khắp nơi, và lần này, mọi người khẽ thúc vào lưng tôi, làm dấu ra hiệu ủng hộ tôi bằng cả hai tay.

Thầy Kyro để mọi người ăn mừng trong một phút trước khi giơ tay lên. "Điều cuối cùng!"

"Còn nữa sao?", mọi người thì thầm với nhau.

"Chúng ta sẽ có khách tham sự cuộc thi chiều nay. Kênh 7 đã cử đội phóng viên đưa tin tới để làm chương trình về đội và Jessica."

"Chờ đã ạ", Mario nói một lần nữa. "Chúng ta sẽ được lên ti vi sao?"

Thầy Kyro gật đầu. "Họ đã đọc bài báo và muốn nhiều người biết đến tin này." Thầy nhìn tôi. "Hôm nay em sẽ tới phải không?"

Tôi vừa cười vừa khóc.

"Em cá là như vậy", tôi nói với thầy khi gạt nước mắt.

"Em thấy thế nào khi mặc đồng phục?"

Tôi do dự. Mặc nó ở buổi rửa xe khi không biết mình sẽ lên báo đã khó, mặc nó khi biết mình sẽ được lên ti vi lại càng khó hơn.

Mario bắt đầu tuôn một tràng. "Mặc đi! Mặc đi! Mặc đi!"

Không mất nhiều thời gian để mọi người cùng hô to, "Mặc đi! Mặc đi! Mặc đi!".

Tôi nhắm chặt mắt.

Làm thế nào tôi có thể từ chối chứ?

"Được ạ", tôi bật thốt. "Em sẽ làm thế!"

"Yeah!", cả đội reo lên.

"Hãy nhớ, mọi người", thầy Kyro nói to. "Đây là cuộc thi cuối trong giải đấu. Hãy giành chiến thắng!"

Từ những tiếng hú hét, chẳng nghi ngờ gì rằng đó chính xác là những gì họ đã lên kế hoạch để thực hiện...

Chương 4

Cả đội rất hào hứng được gặp đoàn đưa tin. Họ sẽ làm một chương trình tổng hợp, đặc biệt là sự kiện về đích. Cho đến giờ họ vẫn không nói chuyện với tôi, vì vậy tôi cố quên đi việc họ thậm chí đang ở đó và không cảm thấy quá ngượng ngập khi để lộ bên chân giả của mình. Tôi gắng hết sức để động một cách bình thường, và tôi theo dõi Fiona tham gia hết sự kiện này tới sự kiện khác.

Lần duy nhất tôi thực sự quên chuyện về chiếc chân giả là khi Shandall về thứ hai trong cuộc chạy ngắn 100 mét. Tôi mừng vì điều đó,

bởi cô ấy thường về thứ tư, và vị trí tốt nhất cô ấy đạt được trong tất cả các năm là thứ ba.

"Làm tốt lắm, Shandall!", tôi hét lên khi cô ấy chạy vào khu vực sân trong.

"Cảm giác thật tuyệt", cô ấy thở hổn hển. "Cô gái, em đang bay."

"Đúng vậy!" Tôi và cô ấy cụng tay. "Bay với những ngọn lửa bắn ra từ bàn chân em!"

Shandall bật cười. "Hi vọng chị có thể nhìn thấy, vì chắc chắn em có thể cảm thấy chúng!" Cô ấy gật đầu với ai đó ở phía sau tôi và thấp giọng. "Chị có khách kìa."

Tôi quay lại và thấy đoàn đưa tin đang đứng đằng sau. "Em là Jessica?", người phụ nữ hỏi. Cô ấy quấn một chiếc khăn trên mái tóc vàng, mặc một bộ đồ nỉ thiết kế và đi đôi giày Pumas khá dễ thương - không giống với trang phục cô ấy mặc trên bản tin chút nào. "Chị là Marla Sumner. Rất vui được gặp em."

Tôi bắt tay cô ấy. Marla nhỏ nhắn hơn so với trên ti vi. Và xinh đẹp hơn.

"Đây là chuyên viên ghi hình của bên chị, Andy Richards", cô ấy vừa nói vừa chỉ người đàn ông đang đeo một túi máy ảnh lớn màu đen, chân máy, và một máy quay có ống kính lớn.

Anh ta mỉm cười, sau đó lại bận rộn với các thiết bị của mình.

"Huấn luyện viên của em nói em đã đồng ý tham gia buổi phỏng vấn này?"

Tôi gật đầu.

"Tuyệt." Cô ấy nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào một chỗ xa hơn. "Tại sao chúng ta không phỏng vấn ở trên đó. Chị muốn lấy vạch đích làm cảnh nền."

Họ không mất nhiều thời gian để thực hiện chương trình. Marla đề nghị tôi nhìn vào cô ấy, chứ không phải máy quay, và điều đầu tiên cô ấy yêu cầu tôi làm là giới thiệu tên mình. Sau đó cô ấy ngừng lại và tiếp tục với các câu hỏi. Lúc đầu tôi thấy lo lắng, nhưng vì máy quay chệch sang bên một chút nên tôi cố không nghĩ đến nó mà chỉ tập trung trả lời câu hỏi. Cô ấy nghe rất chăm chú và liên tục gật đầu, cho nên cuộc phỏng vấn nhanh chóng kết thúc. "Cảm ơn em rất nhiều, Jessica", cô ấy nói. "Đây là một bản tin quan trọng, và bọn chị muốn làm những gì có thể để giúp đỡ em."

"Em rất cảm kích", tôi khẽ đáp.

"Em thấy sao nếu bọn chị tới nhà em? Chị nghĩ nếu chúng ta nói đến cả gia đình em trong bản tin sẽ làm tăng thêm một khía cạnh phát triển cá nhân."

"Ừm, em nghĩ là không vấn đề gì. Mặc dù chị vẫn nên tham khảo ý kiến của cha mẹ em."

Vì vậy, tôi cho Marla số điện thoại nhà mình, cảm ơn cô ấy một lần nữa, và định đi tìm Fiona, vì cuộc đua 800 mét mà cô ấy tham gia đã vừa có lệnh chuẩn bị.

Thay vào đó, tôi chạy đến chỗ Gavin Vance.

"Này!", cậu ấy nói. "Tớ mới nghe được tin tốt!"

Tôi cúi xuống, bởi vì cái nhìn chăm chăm của cậu ấy khiến tôi mất tự tin. "Nhờ cậu đấy." Tôi liếc nhìn lên. "Cảm ơn cậu."

"Này, nếu đó không phải là một câu chuyện ý nghĩa, họ sẽ không có mặt ở đây đâu."

"Cảm ơn cậu", tôi nói với cậu ấy lần nữa, sau đó băng qua khu vực sân trong.

"Là cuộc đua của Fiona, phải không?", cậu ấy vừa hỏi vừa đi theo tôi. "Cậu sẽ kiểm soát được Điểm Liệt chứ?"

Tôi khẽ gật đầu. "Chà, cậu biết chú ý kỹ hơn rồi đấy. Mọi người có thể đã bắt đầu nghĩ cậu là một phần của đội."

Điều này có vẻ khiến Gavin hài lòng, và cậu ấy vẫn đi cùng tôi khi tôi đi bộ đến vạch 300 mét. "Thực sự tớ bắt đầu cảm thấy có chút thích thú với nó."

Tôi khịt mũi. "Thế à? Chà, chắc cậu đã phải liên tục tập chạy nước rút để làm quen nhỉ, anh bạn."

Cậu ấy phá lên cười, sau đó nói, "Nhưng tớ đã nghe theo lời khuyên của cậu."

"Về điều gì?"

"Chạy không chỉ có nghĩa là chạy theo chức vụ."

Tôi tiếp tục di chuyển. "Vậy cậu đã làm những gì? Tập chạy sao?"

Cậu ấy gật đầu. "Thật ra là vài lần." Rồi lại phá lên cười.

"Lần đầu tiên là một cuộc tra tấn. Nó dài đằng đẳng vậy." Chúng tôi đi bộ trong im lặng vài bước, sau đó cậu ấy nói, "Cậu giỏi lắm!".

Điều này khiến tôi mất hết cảnh giác, cho đến khi tôi nhận ra cậu ấy đang nói về thực tế là tôi đang đi bộ trên một cái chân bằng ống.

"Thầy Kyro đề nghị tớ mặc đồng phục", tôi vừa nói vừa cau mày. "Tớ không định cố trở thành một kẻ thích phô trương hay bất cứ điều gì như vậy."

"Cậu đùa à? Ai đã nghĩ thế sao?" Cậu ấy lắc đầu. "Cậu có nhận ra mình đi nhanh thế nào không?"

Tiếng súng lệnh vang lên báo hiệu cuộc đua của Fiona đã bắt đầu, vì vậy tôi càng tăng tốc.

"Không gì ngăn được cậu, đúng không?", cậu ấy vừa nói vừa cười khùng khục.

"Không, nếu nó liên quan đến Fiona", tôi đáp. "Cậu ấy là người bạn tuyệt vời nhất."

Tôi không biết là vì nhận xét của tôi về Fiona hay vì cậu ấy không muốn để tôi lại một mình khi tôi đối mặt với Điểm Liệt, nhưng Gavin vẫn ở đó với tôi. Tôi cố vũ cho Fiona trong lượt đầu tiên, và khi cán mốc 600 mét ở vòng thứ hai, cô ấy đã bám sát người dẫn đầu của trường Hartwell, nhưng không quá gần.

Khi cô ấy chạy theo đường vòng và rẽ vào khúc ngoặt, tôi có thể nhìn thấy vẻ gan góc trên khuôn mặt Fiona. Sự tập trung. Tôi hét lên, "Cậu làm được mà, Fiona... vượt cậu ấy đi!".

Gavin cố vũ cho cô ấy, và đó là điều thật đáng yêu bởi vì cậu ấy chưa bao giờ thực sự làm điều này trước đây. Từng lời thốt ra một cách rất rụt rè. Cậu ấy hét, nhưng không thực sự là vậy.

Khi Fiona tới được đoạn đường thẳng, đầu cô ấy lắc lư và cô ấy lao vọt lên, chuyển làn để vượt qua nữ sinh của trường Hartwell.

"Cố lên, Fiona! Cố lên!", tôi hô to, sau đó nín thở khi cô ấy vượt lên dẫn đầu và chiến thắng cuộc đua.

"Cậu ấy làm được rồi! Cậu ấy làm được rồi!", tôi hét. Và thấy chính mình đang nhảy và ôm - giống như tôi sẽ làm với bất cứ ai trong đội.

Chỉ có điều đây không phải họ.

Mà là Gavin Vance.

Và đây là lần đầu tôi với cậu ấy ở gần nhau đến vậy. Thậm chí tôi chưa bao giờ vô tình đụng phải, lướt qua hay chạm vào cậu ấy trước đây.

Và bây giờ tôi đang ôm cậu ấy sao?

"Xin lỗi!", tôi vừa nói vừa đẩy người ra. Sau đó, tôi cố gắng che giấu vẻ bối rối bằng cách nói, "Chỉ là... cậu không biết mức 800 mét khó khăn thế nào đâu. Không đời nào cậu có thể đề nghị tớ tham gia cuộc đua đó. Đó là hai lần chặng đua 400 mét! Vượt qua Điểm Liệt đến hai lần. Phải đối mặt với nó dù chỉ một lần cũng đã là việc rất khó khăn với tớ rồi!" Tôi bắt đầu di chuyển ra xa cậu ấy. "Chà, tớ sẽ đi chúc mừng Fiona. Cảm ơn vì đã giúp tớ cổ vũ cậu ấy."

Và tôi trốn đi.

Dù rằng sẽ chẳng có bất kì nguy hiểm nào nếu cậu ấy đuổi theo tôi.

Nếu không phải Meryll đang lao về phía cậu ấy...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 5+6: 7-8

Cả hai đội tuyển chính thức đều dẫn trước trường Hartwell, còn đội dự bị thì suýt nữa cũng giành chiến thắng.

Nhưng đó vẫn là một thành tích áp đảo, và mọi người đều rất phấn khích.

Sau đó Fiona đưa tôi về nhà, và tôi rất ngạc nhiên khi thấy xe của đoàn đưa tin kênh 7 đang đỗ ở lề đường. Khi vào trong, tôi nghe thấy cha đang nói, "Họ vẫn còn đang tranh cãi xem trách nhiệm thuộc về ai, trong lúc đó, chúng tôi phải làm gì đây? Đây là một vụ việc của trường. Nó xảy ra trên một chiếc xe buýt đến trường".

Tôi không thể tin ông đang nói với họ về chuyện này. Và người quay phim đang ghi lại toàn bộ!

"Cha!", tôi lên tiếng, ném ba lô xuống đất. "Cha đang làm gì thế? Để mọi người ở trường ghét con sao?"

Marla Sumner ra hiệu ngừng ghi hình, sau đó quay sang tôi. "Đây là một phần rất quan trọng trong bản tin, Jessica."

"Không! Chương trình nói về việc đội của em đang cố gắng làm những điều tuyệt vời và lạc quan! Bọn em không muốn quan tâm đến chuyện tiêu cực này!"

Cô ấy cân nhắc điều đó một lúc, sau đó trao đổi riêng với cha tôi trước khi mỉm cười với tôi và nói, "Mẹ em đã kể cho chị nghe về Sherlock. Bọn chị có thể ghi hình em và nó chơi ở sân trước được không?"

"Chắc chắn rồi ạ", tôi nói với cô ấy.

Bất cứ điều gì có thể thay đổi chủ đề.

Bất cứ điều gì để cô ấy tránh xa cha tôi.

Sau khi quay bên ngoài khoảng mười phút, Marla cùng người quay phim thu dọn đồ đạc và ra về. Tôi ở bên ngoài với Sherlock thêm một lúc vì tôi vẫn còn giận cha, nhưng khi trở lại bên trong, tôi phát hiện ra ông cũng đang giận tôi.

Ông đề nghị tôi ngồi xuống bàn ăn.

Mẹ lặng lẽ đứng sang một bên.

"Cha xin lỗi nếu con nghĩ rằng cha đang làm những chuyện tiêu cực", ông nói. "Cha xin lỗi nếu con không muốn cha nói về nghĩa vụ phải đáp ứng các nhu cầu y tế cơ bản cho con của nhà trường. Nhưng đây là sự thực: Trong khi các công ty bảo hiểm đang tìm cách trì hoãn, thì cha làm việc mười hai, mười bốn, mười sáu tiếng mỗi ngày để trả nợ. Trong khi họ đang quyết định ai chịu trách nhiệm cho viện phí của con, thì cha mẹ đã phải thế chấp nhà lần thứ hai. Nó sẽ không thể chi trả được toàn bộ, nhưng sẽ giúp trì hoãn các công ty thu nợ, thẻ tín dụng bị hủy hoặc vỡ nợ. Bởi vì luật sư của họ đang chơi trò mèo vờn chuột nên chúng ta đã phải thuê luật sư riêng, và ông ấy nói với cha mẹ rằng những trường hợp thế này thường phải mất nhiều năm để giải quyết. Nhưng nếu chúng ta không chiến đấu cho quyền lợi của con ngay bây giờ, con sẽ chỉ nhận được một khoản thanh toán ít ỏi không bao gồm dịch vụ chăm sóc y tế cũng như những chiếc chân giả mà con sẽ cần trong những năm tới. Con vẫn còn đang ở tuổi phát triển, Jessica, cơ thể con sẽ còn thay đổi. Và những chiếc chân giả cũng sẽ hư

hông. Cha đã tìm hiểu rồi, con sẽ cần đến cả chục chiếc chân giả trong suốt cuộc đời mình. Hai mươi ngàn đô cho một lần, đó không phải là số tiền chúng ta dễ chi trả hoặc giả vờ như không thành vấn đề. Làm cha mẹ, chúng ta cần phải chuẩn bị cho tương lai của con. Để con thua thiệt sẽ là vô trách nhiệm. Vì vậy, nếu con nghĩ rằng cha đã hành động 'tiêu cực' với đoàn đưa tin thì cha xin lỗi. Thực ra cha chỉ đơn giản là đang nghĩ cho con thôi."

"Làm thế nào con biết được chứ?", tôi gắt. "Tại sao cha không cho con biết những chuyện này từ trước?"

"Có lẽ cha mẹ nên làm thế", cha nói với vẻ mệt mỏi. "Nhưng cha mẹ nghĩ rằng con đã phải đối mặt với đủ chuyện rồi."

Tôi chỉ ngồi đó với cảm giác thật khủng khiếp.

Tôi biết cha mẹ có rất nhiều nỗi lo lắng, nhưng tôi nghĩ rằng chúng sẽ biến mất. Tôi cho là mọi thứ sẽ có cách giải quyết.

Nhưng trong khi điều tôi lo lắng mỗi ngày chỉ là việc đi lại thì cha mẹ lại phải lo toan đến những điều xa xôi hơn và suy nghĩ cho tương lai của tôi.

Trước tai nạn, "tương lai của tôi" có nghĩa là đại học. Đại học là điều tôi đã không còn nghĩ tới kể từ sau tai nạn, nhưng Fiona và tôi đã từng lên những kế hoạch cho nó.

Những kế hoạch lớn lao.

Và bây giờ, nghĩ về tương lai, tôi choáng váng với thực tế rằng theo học tại ngôi trường mà chúng tôi mơ ước không còn là lựa chọn dành cho tôi nữa.

Cha mẹ tôi không đủ khả năng để chi trả.

Giờ thì tôi sẽ không bao giờ nhận được một học bổng điền kinh.

Fiona sẽ được đến đó mà không có tôi.

Suy nghĩ ấy, cùng với những gì cha nói và số tiền mà cha mẹ phải trả, bất ngờ giáng vào tôi một đòn thật mạnh. "Con xin lỗi", tôi nghẹn ngào.

Sau đó, tôi lên phòng và òa khóc...

Chương 6

Tôi dường như có một cuộc trò chuyện rất thân mật với tất cả mọi người vào tối hôm đó.

Cha, mẹ, Fiona, Kaylee... thậm chí Sherlock, mặc dù cuộc thoại với nó khá phiếm diện. Trước khi đi ngủ, tôi vô cùng chán nản với việc phải cố gắng sắp xếp mọi thứ, và tôi nói với cha rằng ông có thể gọi đài đưa tin quay lại nếu muốn.

Ông hôn lên trán tôi và nói với tôi hàng trăm lần rằng ông ước gì mình có thể thay đổi mọi thứ. Và rồi trước khi đóng cửa, ông quay sang tôi và hỏi, "Họ của Lucy là gì?".

"Lucy ư? Sanders ạ", tôi trả lời. Nhưng khi ông đi rồi, tôi nảy ra một suy nghĩ thật kinh khủng. "Chờ đã, cha!"

Ông ngoái đầu lại.

"Cha không thể đề nghị cha mẹ bạn ấy khai báo, hành xử hay làm bất cứ điều gì cha đã nói lúc trước. Lucy chết rồi! Họ sẽ không muốn nói chuyện với luật sư đâu. Sẽ thật tệ nếu yêu cầu họ giúp chúng ta!"

Ông ném cho tôi một cái nhìn tò mò, và tôi có thể nhận thấy ông đang cố giữ bình tĩnh. "Jessica", ông khẽ nói. "Cha muốn xem mình có thể giúp được họ hay không."

Sau đó, ông khép cửa lại.

Chương 7

Vòng sơ khảo giữa các đội diễn ra vào cuối tuần. Thầy Kyro mời tôi tới nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng tự mình vượt một trăm dặm đến đó bằng xe buýt.

Thay vào đó, tôi giúp mẹ chăm sóc vườn hoa. Năm nay mẹ trồng hoa khá muộn, và đáng ra bà không nên trì hoãn. Khi một ngày chậm chạp trôi đi và các cây mới đã được vun đất, bà dường như thay đổi. Bà ngâm nga hát.

Tôi nghĩ về các mùa.

Nét tươi vui của mùa xuân.

Những ngày đông giá lạnh, khắc nghiệt và những đêm dài u ám.

Tôi tự hỏi những người già có bao giờ nhìn lại cuộc đời họ và suy nghĩ về bốn mùa không.

Mùa hạ.

Rồi mùa xuân.

Tôi tự hỏi sau này mình sẽ thấy được những gì khi nhìn lại. Còn bây giờ, tôi thấy sau mười sáu năm mùa xuân lại là tiết đông lạnh giá.

Tôi tự hỏi mùa đông sau này sẽ kéo dài bao lâu.

Tôi tự hỏi mình sẽ nhìn thấy những tia nắng hiếm hoi này bao lâu nữa.

Tôi tự hỏi liệu nó có đủ để xua hết giá lạnh, hay chỉ làm tan băng một lúc, rồi sẽ lại đông cứng.

Mẹ lay mạnh và kéo tôi ra khỏi luồng suy nghĩ. "Thật vui khi con ở ngoài này cùng mẹ." Mẹ tháo găng tay và ôm lấy khuôn mặt tôi. "Gia đình và hoa. Đó là tất cả những gì mẹ cần trên thế giới này."

Tôi mỉm cười và cố gắng níu chặt cảm giác ấm áp từ ánh mặt trời của mẹ.

Chương 8

Fiona dễ dàng đủ điều kiện vào trận chung kết cuộc đua 800 mét và nhảy cao. Tôi không nghi ngờ gì về điều đó, nhưng dù sao tôi vẫn không ngừng tán dương cô ấy. "Chúc mừng cậu!", tôi nói một thôi một hồi trên đường đến trường vào sáng thứ Hai. "Tớ muốn nghe chi tiết!"

Cô ấy rất vui vẻ chấp thuận nhưng lại bất ngờ ngừng lại sau vài phút. "Làm thế không sao chứ?"

"Tất nhiên rồi!", tôi đáp, nhưng sự thật là, tôi cảm thấy như thể mình đã chính thức mất cơ hội.

Cô ấy liếc nhìn tôi. "Tớ xin lỗi. Tớ thật ngu ngốc."

"Này, không sao đâu!" Tớ thực sự muốn biết." Tôi cố gắng thuyết phục cô ấy bằng cách hỏi, "Vậy là Vanessa đã thống trị đường đua 400 mét sao?".

Fiona cau có. "Đúng vậy. Và cuộc chạy đua vượt rào. Cậu đáng ra nên nhìn thấy thái độ vênh váo của cô ta."

"Ừ, chuyện đó có gì lạ đâu?"

Cô ấy nhìn tôi. "Mặc dù vậy cô ta đã không phá được kỷ lục của cậu, vì vậy hãy mặc xác cô ta đi."

Tôi bật cười, "Mặc xác cô ta sao?".

"Ừ", cô ấy đáp, cười toe toét. "Mặc xác... mặc xác cô ta!"

Sau đó, cô ấy nói thêm, "Ôi! Và Merryl thậm chí còn không định xuất hiện. Thầy Kyro gọi đến nhà cô ta ki xe buýt chuẩn bị lăn bánh và mẹ cô ta nói cô ta bị ốm".

"Ừ, tốt thôi. Nhưng dù sao cô ta cũng sẽ không đủ điều kiện vào vòng chung kết."

"Thế thì sao? Làm thế nào cô ta có thể nói mình là một phần của đội khi cô ta luôn trốn tránh hoặc không xuất hiện? Nó, giống như, gian lận vậy."

Cả ngày, tôi chạm trán Gavin ba lần, còn Merryl thì không hề xuất hiện. Cho nên, tôi bắt đầu tự hỏi liệu có phải tôi đã quá gay gắt với cô ta... có thể cô ta thực sự đang ốm thì sao.

Sau đó, vào giờ ăn trưa, khi Fiona và tôi đang trên đường ra sân thì chúng tôi lại tình cờ gặp Gavin. "Chào", cậu ấy nói, trông điển trai đến phát bực.

"Chào", tôi đáp. "Merryl thế nào rồi? Tớ nghe nói cậu ấy bị ốm."

"Ừ", cậu ấy nói. "Bị ốm thực sự khiến cậu ấy kiệt sức." Gavin đến gần chỗ chúng tôi. "Các cậu có ăn trưa ở sân không?"

"Ừ, không", tôi nói với cậu ấy. "Thực ra", tôi nhìn Fiona, "tớ muốn xem Rosa thế nào". Tôi làm vẻ mặt cau có. "Không hiểu sao cô Rucker nghĩ chúng tớ viết giấy cho nhau trong giờ Toán là một hành động tồi tệ, và tớ thực sự cần phải tìm cô ấy." Đó là sự thật. Tôi đã không có nhiều cơ hội nói chuyện với Rosa từ sau buổi sáng chúng tôi gặp nhau ở sau chái hiên nhà cô ấy.

Fiona nhăn mặt ra hiệu cho tôi, nhưng tôi lờ đi.

"Cậu có thể đi trước", tôi nói với cô ấy. "Tớ sẽ đuổi theo sau." Rồi bắt đầu hướng xuống lối đi dẫn đến phòng 402.

Nhưng Fiona đi theo.

Và Gavin cũng vậy.

"Đi đi", tôi nói với họ. "Các cậu không cần phải tới đó cùng tớ đâu."

"Rosa là ai?", Gavin hỏi.

"Cô ấy là học sinh lớp chín", tôi đáp.

"Cô ấy bị bại não", Fiona thì thầm.

"Cô ấy là bạn của tớ và là một thiên tài toán học", tôi nói với cả hai, và ném cho Fiona một cái nhìn quở trách. "Cô ấy đã giúp tớ vượt qua toàn bộ chuyện này." Tôi dừng lại và khoát tay với họ. "Đi đi. Tớ sẽ đuổi theo các cậu sau."

Nhưng họ không nghe.

Họ vẫn tiếp tục đi theo tôi.

Mọi người trong phòng 402 rất ngạc nhiên khi thấy chúng tôi. "Ồ", cô Wahl nói, "có rất nhiều bạn!".

Billy và Trent có vẻ có chút không thoải mái với sự xâm phạm này. Họ quay trở lại với bữa trưa của mình và tránh không nhìn vào chúng tôi. Nhưng Alisha và Penny thì không thấy phiền. Họ dường như thích thú khi Gavin ở đây.

Fiona và Gavin tiếp tục ở lại trong khi Rosa và tôi đùa với nhau một cách vui vẻ. Chúng tôi đều mang cơm trưa ở nhà đi, nhưng Gavin thì không, nên tôi hỏi cậu ấy, "Cậu không muốn ăn gì à?".

"Không", cậu ấy đáp. "Tớ không sao."

Vì vậy, tôi đưa cho cậu ấy nửa chiếc bánh sandwich. Nửa gói snack SunChips. Và nửa lát táo của tôi.

Khi bữa trưa sắp kết thúc, chúng tôi tạm biệt mọi người, và trên đường xuống đoạn dốc, Gavin thì thầm, "Cậu thực sự có thể nghe được Rosa nói sao? Tớ chỉ có thể hiểu được một ít thôi".

Tôi gật đầu. "Lúc đầu thì rất khó khăn, nhưng bây giờ tớ đã hiểu khá rõ. Nó giống như phương ngữ - phải mất một thời gian để làm quen, nhưng cuối cùng cậu sẽ hiểu thôi."

Đến cuối đường, Gavin rẽ phải về hướng sân còn chúng tôi rẽ trái sang Khu 900. "Gặp lại sau!", cậu ấy gọi to.

Và dường như cậu ấy đang mỉm cười với tôi...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 9+10

Vào tiết đầu tiên của sáng thứ Ba, cô Aloi đọc các thông báo như cô vẫn làm mỗi sáng. Hầu hết chúng tôi cũng đều gà gật như mọi khi.

Cho đến lúc cô đọc tới đoạn, "Chú ý, các học sinh lớp Mười một và Mười hai. Lễ hội đang đến rất gần! Chủ đề năm nay là Đêm hội Hollywood, và ăn mặc sang trọng là điều bắt buộc. Vé sẽ được bán vào thứ Sáu tại phòng sinh hoạt. Năm mươi lăm đô một người, hoặc một trăm đô một cặp. Sự kiện này chỉ dành cho các học sinh lớp Mười một và Mười hai!".

Fiona và tôi nhìn nhau, và tôi đảo mắt.

Liệu có ai mời tôi cùng đến lễ hội không?

Liệu tôi có thể khiêu vũ không?

Ngoài ra, một chiếc váy dạ hội và một chiếc chân giả bằng ống sẽ là sự kết hợp lý bịch.

Ngay sau tuyên bố về lễ hội, cô Aloi nói to, "Tất cả các em! Hãy chắc chắn theo dõi bản tin trên Kênh 7 vào tối nay - một chương trình rất đặc biệt về đội của chúng ta và chiến dịch Giúp Jessica Chạy sẽ được phát sóng. Hãy nói bạn bè, gia đình các em chuyển kênh vào lúc 5 giờ, 6 giờ, hoặc 11 giờ!"

Cô Aloï mỉm cười với tôi. "Cô chắc chắn sẽ làm như vậy!"

Một cơn ớn lạnh khẽ chạy dọc sống lưng tôi khi tôi nhận ra chắc chắn thầy Kyro chính là người đã đưa ra thông báo này, và có lẽ thầy cũng đã gửi e-mail tới mọi địa chỉ liên hệ trong quận mà mình có.

Thầy không biết đoàn đưa tin đã nói chuyện với cha tôi.

Fiona khuyên tôi đừng lo lắng, nhưng dường như tôi không thể tập trung vào bất cứ điều gì khác suốt cả ngày. Trong giờ Toán, Rosa viết một mảnh giấy cho tôi thông báo rằng, Em sẽ theo dõi bản tin! và không biết vì sao tôi lại viết hẳn một ghi chú rất dài và nguệch ngoạc về việc mình đang lo lắng lẫn lý do, tôi thậm chí không muốn nó được chiếu đến thế nào.

Cô ấy viết lại, Sự thật luôn luôn tốt đẹp.

Tôi đang đọc tin nhắn và suy nghĩ về những gì cô ấy viết thì nghe tiếng "Hừm...".

Khi nhìn lên, tôi thấy cô Rucker đang đứng bên cạnh, chìa tay ra.

"Em xin lỗi", tôi ấp úng nói. Tôi định cất mảnh giấy đi, nhưng cô vẫn ở đó và giữ nguyên tư thế. Vì vậy, tôi cầu xin, "Đây là chuyện riêng...".

Cô vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng tôi đưa mảnh giấy cho cô và quan sát cô vừa bước về phía bục giảng vừa chúi chiếc mũi dài vào nó...

Chương 10

Đúng 5 giờ, mẹ bật máy ghi âm để cha có thể theo dõi buổi phát sóng khi ông đi làm về. Kaylee đang ngồi bắt chéo chân trên đi văng, nhắn tin cho đám bạn của con bé, còn tôi thì đang vã mồ hôi.

"Thư giãn nào", mẹ dịu dàng nói khi ngồi xuống bên cạnh tôi. "Mọi thứ sẽ ổn thôi."

"Mẹ nói giống hệt Rosa", tôi lầm bầm.

"Rosa là ai?"

Tín hiệu của chương trình Bản tin 5 giờ trên Kênh 7 vang lên. "Con sẽ kể với mẹ sau", tôi thì thầm, và tim tôi bắt đầu đập điên cuồng trong lồng ngực.

Máy quay phóng to hình của Marla Sumner cùng một bình luận viên khác, Keith Franks. "Chào buổi tối", Keith nói. "Chủ đề hôm nay là: Quý vị sẽ làm gì nếu đồng đội của mình bị thương nặng trên đường về nhà sau một cuộc đua?" Đoạn băng về cuộc đua của chúng tôi với trường Hartwell xuất hiện trên màn hình. "Chúng tôi sẽ cho quý vị thấy những điều mà đội tuyển trường Trung học Liberty đã làm để giúp đồng đội của họ trở lại trường đua."

"Chị kìa!", Kaylee reo lên.

Hình ảnh đó biến mất trong nháy mắt, nhưng thật khó để nhầm lẫn tôi với bất cứ ai khác khi tôi đang mặc quần short.

"Nhưng trước tiên", Marla nói, sau đó đưa một tin khác.

Một mục khác. Rồi tới quảng cáo và một sự kiện khác. Tiếp đến là một chuyên mục khác. Sau đó là chương trình thời tiết. Rồi quảng cáo.

Và trước giờ nghỉ quảng cáo, họ lại chiếu một phân đoạn ngắn về đội của chúng tôi.

Và tôi.

"Họ sẽ không chiếu nó cho đến phút cuối", Kaylee cầu nài, không ngừng nhả tin suốt cả buổi.

"Sau đó, Marla Sumner bất ngờ nhìn thẳng vào máy quay và nói, "Kết thúc bản tin là câu chuyện về đội tuyển thi đấu của trường Trung học Liberty và những nỗ lực phi thường mà họ đang làm để giúp những đồng đội của mình có thể chạy lại".

"Quý vị có thể vẫn nhớ chúng tôi từng đưa tin về vụ tai nạn xe buýt thảm khốc đã cướp đi mạng sống của một vận động viên điền kinh trẻ tuổi, Lucy Sanders. Tai nạn đó cũng cướp mất một bên chân của Jessica Carlisle mười sáu tuổi."

Ti vi đang chuyển từ cảnh Marla ở trong phòng tin tức sang cảnh tôi đang đi bộ qua khu vực sân trong. Họ ghi hình từ phía sau, và thật lạ khi thấy chính mình từ góc quay đó.

Những gì tôi nhận thấy rõ nhất là dáng đi của mình vẫn còn tập tễnh.

"Vài giờ trước khi xảy ra tai nạn, Jessica đã lập kỉ lục trong cuộc thi chạy 400 mét", giọng Marla vang lên. Sau đó, máy quay chuyển sang thầy Kyro đang đứng trên sân, nói vào micro. "Em ấy rất giỏi", thầy nói. "Và là một vận động viên vô cùng tài năng. Bây giờ khi em ấy đã được lắp chân, chúng tôi muốn em ấy được trở lại đường đua."

"Đó dường như là một giấc mơ hảo huyền", giọng Marla vang lên, "nếu quý vị không được chứng kiến những tiến bộ mới nhất về những chiếc chân chạy".

Qua hình ảnh về một chiếc chân chạy, cô ấy tiếp tục miêu tả cách những người cụt một chân và hai chân thi đấu trên "những lưỡi kiếm bằng carbon graphite đẹp đẽ có thể chịu được va chạm và tích năng lượng hết như một đường gân nổi từ bắp chân xuống đến gót".

"Trời", mẹ thì thầm. "Cô ấy còn làm cả nghiên cứu nữa!"

"Nhưng giấc mơ này", Marla tiếp tục, "cũng đi liền với giá cả. Với công lắp ráp, chế tạo và điều chỉnh liên tục, một chiếc chân giả như thế này có giá lên đến khoảng hai mươi ngàn đô. Nhưng đó là số tiền mà cả bốn ban thuộc đội tuyển của trường Liberty đã quyên được".

Đột nhiên những người bạn của tôi xuất hiện trên màn hình, họ vỗ tay và ai cũng cố đứng ở vị trí được lên hình. "Bạn ấy chỉ muốn chạy lại!", họ đồng thanh hét.

Sau đó, giọng Marla lại vang lên, "Nhưng làm thế nào một đội tuyển lại quyên góp được hai mươi ngàn đô?".

Lúc này là cảnh quay Mario Reed và những người bạn. "Chúng tôi bán bánh nướng và rửa xe!", họ hét lên. Mario nhìn thẳng vào máy quay. "Nhưng chắc chắn là chúng tôi cần sự trợ giúp!"

Máy quay chuyển sang Annie và Giszelda, người được giới thiệu là "những vận động viên vượt rào rất cừ và là những người bạn tốt nhất" và trong khi họ bắt đầu hợp sức nói, máy quay chiếu cảnh tôi đang cố vũ cho Shandall khi cô ấy băng qua đường đua. "Nhìn cậu ấy mà xem", giọng Annie vang lên.

"Thật đáng kinh ngạc!"

"Liệu tớ có đủ can đảm để xuất hiện ở đó không nhỉ?"

"Trên chiếc chân bằng ống xấu xí đó sao? Không đời nào!"

"Liệu chuyện này có phải lỗi của cậu ấy không?"

"Không đâu!"

"Thầy Kyro nói chúng tôi phải luôn học cách giúp đỡ người khác, vì vậy đó là những gì chúng tôi đang làm."

"Giờ đúng là thời điểm thích hợp!"

Giọng Marla vang lên khi màn hình chiếu đến đoạn phỏng vấn tôi ở khu vực sân trong đã bị cắt tiếng. "Jessica dường như cũng đã thông suốt vấn đề này nhờ sự giúp đỡ từ huấn luyện viên Kyrokowski."

Đột nhiên giọng tôi cắt ngang. "Thầy nói với chúng tôi rằng cuộc sống không phải những gì xảy đến với bạn, mà là cách bạn hành động trước những gì xảy ra với mình." Sau đó lại là giọng Marla. "Và mặc dù Jessica đã nỗ lực hết mình để vượt lên hoàn cảnh, chạy sẽ không phải là một lựa chọn cho cô ấy nếu cô ấy không được lắp một chiếc chân có thiết kế đặc biệt."

"Gần đây, tôi đã cố chạy trên chiếc chân này", tôi nói khi máy quay hướng xuống chiếc chân bằng ống của tôi. "Chuyện này thật tệ và thực sự rất bất tiện."

Đột nhiên, những cảnh quay ngoài trời biến mất và màn hình trở lại cảnh phòng thu. Keith Franks nói, "Nếu quý vị muốn giúp Jessica chạy, chắc chắn quý vị có thể làm thế". Một dòng thông tin liên lạc xuất hiện trên màn hình khi anh ta tiếp tục, "Một quỹ dành cho cô ấy đã được tạo lập, và đó rõ ràng là một hành động tốt đẹp. Quý vị có thể dễ dàng tìm thấy thông tin ủng hộ có sẵn trên website của chúng tôi." Dòng liên hệ biến mất khi Keith nói với Marla, "Và tiếp theo là những câu chuyện bên lề".

Marla gật đầu. "Những câu chuyện xoay quanh vấn đề này. Gia đình Jessica đang gặp rất nhiều khó khăn với việc chi trả cho các đơn thuốc bởi vì cô ấy không được nhận bảo hiểm, còn các công ty bảo hiểm thì đang trì trệ trong việc quyết định công ty nào nên thanh toán hóa đơn. Gia đình Carlisle đã phải thế chấp nhà lần hai, cha cô ấy làm việc tới mười bốn giờ

mỗi ngày... và điều này chỉ đủ đáp ứng cho các nhu cầu cơ bản của cô ấy. Đó là một cơn ác mộng."

"Nhưng có vẻ như đội đua đang gắng hết sức có thể để trợ giúp."

"Họ thực sự là những đứa trẻ tuyệt vời."

"Vâng, thời lượng chương trình đã hết", Keith nói vào máy quay. "Hẹn gặp lại quý vị. Cảm ơn vì đã theo dõi!"

Mẹ tắt máy ghi âm và nói, "Không quá tệ nhỉ?".

Kaylee khịt mũi. "Mẹ đùa à? Quá tuyệt mới đúng." Con bé quay lại với việc nhắn tin, nhưng nhìn tôi vài giây. "Chị là người nổi tiếng đấy!"

"Ồ, phải rồi", tôi bật cười, nhưng chứng kiến những gì cả đội đã làm cho mình, dù chỉ ngắn gọn trong một bản tin ba phút, cũng khiến tôi cảm thấy rất ổn.

Thực sự, thực sự ổn...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 11+12

Sáng hôm sau, Fiona và tôi tình cờ gặp Annie và Giszelda ở sân. "Các cậu tuyệt lắm!", tôi nói với họ. "Thật hài hước."

"Phải", Annie nói với vẻ kiêu căng, "là 'sôi nổi' chứ".

"Đúng thế", Giszelda nói, làm bộ ngạo mạn với tôi. "Chúng tớ rất sôi nổi."

"Thật vậy", tôi nói với một nụ cười. "Và cũng hài hước nữa."

Shandall tham gia cùng chúng tôi, và tôi nói, "Bàn chân Thần tốc! Em đã được lên ti vi đấy!".

"Trông em ổn chứ?", cô ấy vừa nói vừa cười toe toét, sau đó ôm tôi. "Cô gái, em mừng cho chị. Chị sẽ sớm được lấp chân chạy thôi!"

Rồi Mario, Graham, Melanie, Colin cùng rất nhiều thành viên trong đội ra nhập hội cùng chúng tôi, và buổi tụ tập nho nhỏ của chúng tôi trở thành một buổi kỉ niệm rất hoành tráng.

Không khí đó kéo dài suốt cả ngày, thực sự rất vui.

Thực sự thú vị.

Ngay cả cô Rucker cũng nói vài điều tốt đẹp. Chà, cho dù bình thường cô có thể nào đi nữa. "Cô hi vọng cha mẹ em sẽ tìm được một luật sư giỏi."

Tình thế này thật lố bịch." Sau đó, cô trở lại với công việc, nhường một bên mày khi hướng sự chú ý vào tôi. "Nếu còn tiếp tục viết giấy thì em sẽ phải quay lại ngồi chỗ cũ đấy."

Tôi bật cười với cô. "Vâng ạ."

Khóe miệng cô khẽ cong lên trước khi cô quay đi và bước lên bục giảng.

Rosa dịch đến giữa bàn, và khi cô Rucker đã đi đủ xa, cô ấy thì thầm, "Có phải cô ấy vừa cười không?"

"Gần giống vậy", tôi thì thầm lại.

Rosa lấy tập giấy tờ của cô ấy ra khỏi chiếc túi nhỏ. "Hôm nay Gavin đã đến phòng ăn trưa của bọn em. Anh ấy tìm chị."

"Gì cơ? Cậu ấy tìm chị ư?" Tôi lúng túng trước vẻ phẫn khích trong tông giọng của mình.

"Ừm..." Cô ấy nở một nụ cười méo mó. "Anh ấy thực sự rất dễ thương."

Tôi hạ giọng, "Anh ấy có bạn gái rồi, Rosa. Một cô nàng thực sự xinh đẹp".

"Merryl. Em biết." Cô ấy nhìn tôi. "Anh ấy có thể tìm một người tốt hơn nhiều."

Chuông trống reo lên, và cô Rucker không phí thì giờ tuyên bố rằng sẽ có một bài kiểm tra vào thứ Sáu.

Tôi than thầm, bởi vì tôi chưa sẵn sàng để làm bài kiểm tra. Không phải sớm thế này. Vì vậy, tôi cố gắng để tập trung vào bài học, nhưng theo kịp những bài giảng của cô Rucker vẫn là việc khó khăn với tôi.

Rosa đưa cho tôi một mảnh giấy. Tối nay hãy qua nhà em. Em sẽ giúp chị.

Tôi gật đầu rồi cắt mảnh giấy đi, và hôm ấy, sau bữa tối, đó chính xác là những gì tôi làm.

"Con có chắc không cần mẹ đưa đi không?", mẹ tôi hỏi khi tôi đang hướng ra cửa.

"Con chắc. Chỗ đó rất gần, và Sherlock cần đi dạo."

"Họ không phiền nếu nó đi cùng con chứ?"

"Rosa rất mến Sherlock."

Bà theo tôi xuống đường đi bộ. "Hãy nói lại cho mẹ biết Rosa là ai? Và làm thế nào con bé lại biết Sherlock?"

"Mẹ! Thôi mà! Con ổn. Mọi thứ đều rất tốt. Họ của cô ấy là Brazzi. Cô ấy là một thiên tài toán học, và cô ấy sống ở phố Marigold. Con sẽ gọi cho mẹ từ nhà cô ấy, được không ạ?"

Mẹ để tôi đi, và khi cùng Sherlock chơi trò ném đĩa dọc con đường, tôi thật sự thấy rất vui vì đã không đồng ý để mẹ đưa đi. Ngoài trời mát mẻ, nhưng không hề lạnh, và ban ngày đang dần dài hơn ban đêm, ánh nắng không khí mùa xuân vẫn còn ở khắp nơi.

Mẹ tôi lo lắng bao nhiêu khi tôi rời khỏi nhà thì mẹ của Rosa lại vui mừng bấy nhiêu khi tôi đến. "Jessica!", bà gọi to sau khi Rosa dẫn tôi vào nhà. "Bác cứ có cảm giác mình đã biết rất rõ về cháu qua bài báo và bản tin vậy", bà nhìn con gái mình, "và tất nhiên Rosa đã kể cho bác nghe về cháu". Bà đề nghị tôi ra chái hiên để dẫn Sherlock vào nhà. "Chúng ta không thể bắt nó bỏ lỡ bữa tiệc đâu!"

Tôi bật cười. "Làm toán chính xác không phải một bữa tiệc đâu ạ."

Tuy nhiên, đối với hai người họ thì dường như là thế. Có rất nhiều đồ ăn nhẹ đã được bày sẵn cùng với đĩa giấy màu xanh nhạt và khăn ăn trên bàn bếp. "Thứ này sẽ giúp cháu nạp đủ năng lượng cho môn Toán", mẹ Rosa nói.

Tôi nhớ gọi về cho mẹ, và khi tôi chuẩn bị gác máy, mẹ Rosa nói bà muốn hỏi thăm mẹ tôi. Vì vậy, sau khi tôi đưa điện thoại cho bà, bà liền sang phòng khác để nói chuyện trong khi Rosa giúp tôi giải quyết môn Toán tại bàn bếp.

Trong hai giờ tiếp theo, chúng tôi hoàn toàn vui đầu vào việc tính tổng của các chuỗi cấp số nhân vô hạn, tìm các hàm lặp, và khai triển lũy thừa của các nhị thức.

Chúng tôi cũng ăn gần hết những gì có trên bàn.

Cuối cùng, Sherlock dường như cảm giác thấy tôi đã tiếp thu được hết những gì có thể trong tối nay, bởi vì nó huých tôi từ dưới gầm bàn nơi nó đang nằm cuộn tròn, và khẽ sửa "Gâu, gâu".

Rosa phá lên cười. "Em thích cách nó nói chuyện với chị."

Sherlock ngóc đầu dậy, và sau khi Rosa tranh thủ vuốt ve nó, tôi thu dọn đồ đạc rồi nói, "Được rồi, cậu bé, chúng ta đi nào".

"Nếu chị quay lại vào ngày mai", Rosa nói, "em sẽ cho chị làm một bài kiểm tra thử".

"Ý em là sao?"

"Có thể đoán được cách ra đề của cô Rucker."

"Thật à?"

"Em sẽ cho chị làm một bài kiểm tra", cô ấy nói và gật đầu. "Nó sẽ có rất nhiều điểm giống với đề bài của cô ấy. Rồi chị sẽ thấy."

Nếu Rosa sẵn sàng để làm điều đó, tôi cũng sẵn sàng để thử. "Được rồi", tôi nói với cô ấy. "Cũng bằng giờ hôm nay nhé?"

"Đồng ý", cô ấy nói và nở một nụ cười.

Tôi cảm ơn Rosa và mẹ cô ấy sau đó quay về nhà trong không khí buổi tối mát mẻ.

Ngôi nhà rất im ắng khi tôi về. Và cũng tối om, trừ chút ánh sáng hắt ra từ nhà bếp. "Mẹ?", tôi gọi. "Con về rồi."

"Ở đây", giọng mẹ vọng ra từ phòng chung của cả nhà. Tôi thấy bà đang ôm một cái gối và ngồi nghiêng trên đi văng.

Tôi bật đèn. "Mẹ không sao chứ?"

"Mẹ ổn", bà nói với một tiếng thở dài. Sau đó, bà nghiêng đầu và hỏi, "Tại sao con không cho mẹ biết Rosa bị bại não?"

Tôi ngồi xuống bên cạnh bà và hít một hơi thật sâu. "Con vốn đã định nói."

"Nhưng tại sao con không làm thế?"

Tôi thực sự không biết bắt đầu từ đâu. Nó thiên về cảm xúc hơn là lý trí, nhưng đó là sự thật. Tôi không muốn nhắc đến nó.

Tôi lắc đầu. "Rosa và con đã viết giấy cho nhau trong giờ học."

Mẹ chờ đợi. "Cho nên?"

"Cho nên... con chưa bao giờ nói chuyện với cô ấy trước khi bị mất một bên chân. Con đã không hề để ý đến cô ấy. Nhưng giờ thì..." Tôi nhắc ba lô và mở khóa chiếc túi nhỏ nhất. "Thỉnh thoảng cô ấy viết vài thứ." Tôi lôi bộ sưu tập ngày càng dày những mảnh giấy mà Rosa từng viết. Đó là những tờ giấy nhỏ, giấy xé đôi và cả những mẫu giấy. Chúng thực sự là một mớ hỗn độn, trông giống như một đồng rác nhỏ.

"Con giữ lại chúng ư?", bà hỏi.

"Con thực sự không biết giải thích thế nào." Tôi lựa những mẫu giấy. "Cô ấy có cách..." Tôi ngược nhìn mẹ. "Như thế giúp con mở mang tầm mắt vậy."

Mẹ cân nhắc điều này một lúc. "Con có thể ví dụ không?"

Tôi lục đồng giấy. "Đây", tôi vừa nói vừa lấy một mảnh giấy ra. "Cô ấy hỏi con, Nếu chị có thể thay đổi một điều, chị sẽ chọn điều gì?". Tôi ngược lên. "Không giống như một ước muốn; nó phải là một thứ có thực."

"Và con đã nói gì?"

"Rằng con có thể chạy lần nữa. Nhưng khi con hỏi cô ấy điều tương tự, cô ấy đã nói", tôi quay sang nhìn mảnh giấy, "Mọi người sẽ nhìn nhận em, chứ không phải hoàn cảnh của em."

Cả hai chúng tôi im lặng trong một phút, sau đó mẹ hỏi, "Con có cảm thấy tệ vì trước đây đã không làm như vậy không?".

Tôi suýt nữa đã nói có.

Nhưng tôi dừng lại.

Và trong khoảnh khắc ấy, tôi hiểu tại sao mình giữ lại những mảnh giấy Rosa viết.

"Không còn nữa", tôi khẽ nói. "Con cảm thấy vui vì bây giờ con đã làm được điều đó."

Chương 12

Sau khi Rosa giúp tôi theo kịp kiến thức vào tối tiếp theo, tôi cảm thấy thực sự tự tin.

"Chị sẽ được một điểm A vào ngày mai cho xem!", cô ấy nói với tôi.

Tôi khịt mũi. "Đó sẽ là lần đầu tiên đấy."

"Nhưng không phải cuối cùng!" Cô ấy mỉm cười. "Chị muốn xem lại bài vào bữa trưa không?"

"Có thể", tôi nói với cô ấy, bởi vì tôi đang kết nối việc luyện tập để phá kỷ lục giải đấu với việc hoàn thành xuất sắc một bài kiểm tra Toán.

Sự tái diễn. Nỗ lực. Đau đớn. Thành công.

Thực sự không có lỗi tắt.

Vì vậy, ngày hôm sau tôi đến phòng 402 vào bữa trưa và cố hết sức trả lời chính xác những vấn đề Rosa đưa ra khi không hề được chuẩn bị từ trước. Cô ấy đã "giăng bẫy" để tôi mắc lỗi khi đưa ra các vấn đề thuộc yếu điểm của tôi, nhưng tôi vẫn vượt qua.

Khi chuông báo vào lớp vang lên, cô ấy nói với tôi, "Chị sẽ làm tốt!", nhưng mãi cho đến khi giờ Toán kết thúc tôi mới tin điều đó.

"Thế nào?", cô ấy hỏi sau khi cô giáo đã thu bài kiểm tra.

"Chị e là mình phải nói... dễ, phải không?"

"Đúng thế!", cô ấy đáp, và khiến tôi ngạc nhiên khi khẽ đấm tôi.

Chúng tôi tụ tập và trao đổi một số vấn đề, sau đó Fiona bất ngờ thò đầu vào phòng. "Cậu xong chưa?", cô ấy hỏi.

"Ôi! Tôi quên mất!" Tôi quay sang Rosa. "Fiona sẽ đưa chị tới phòng khám của Hankenstein hôm nay. Đây hẳn là lần điều chỉnh cuối cùng trong một khoảng thời gian nữa."

"Lạc quan lên", cô ấy nói, và vẻ mặt chợt trở nên tinh nghịch.

Tôi quay lại và phát hiện ra Gavin đang đứng ở ngưỡng cửa phía sau Fiona.

"Cậu thấy sao nếu Gavin đi cùng?", Fiona hỏi, nhướn hai lông mày.

Rõ ràng cô ấy đang cố giúp tôi.

"Ừm..."

"Cậu không đồng ý cũng không sao", Gavin nói qua vai Fiona.

"Anh có thể cùng đi mà", Rosa nói với cậu ấy.

Tôi quay sang cô ấy và thì thầm, "Sao cơ?", khiến cô ấy cười khúc khích.

"Tớ... Tớ không biết", tôi nói với Gavin. Nhưng Fiona bí mật ném cho tôi một cái nhìn dữ dằn, tôi cảm thấy có chút bức bối và... kì quặc. Tất cả họ đang nhìn chăm chăm vào tôi. Vì vậy, tôi nói, "Không sao. Nếu cậu chắc chắn muốn đi cùng, thì tốt thôi". Sau đó, tôi quay sang Rosa và thì thầm, "Cuối tuần này chị sẽ nói Sherlock cho em biết tay".

Cô ấy càng cười to.

"Hẹn gặp lại, Rosa!", Fiona gọi, và Gavin cũng xen vào, "Tạm biệt, Rosa" khi chúng tôi rời khỏi lớp học.

"Tạm biệt mọi người!", cô ấy đáp.

Giọng cô ấy đầy vui vẻ, nhưng lại khiến trái tim tôi khẽ nhói lên.

Cô ấy mới là người tôi muốn đi cùng...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 13+14

Chloe rất vui khi thấy tôi đi cùng các bạn. Và sau khi tôi giới thiệu bọn họ với nhau, cô ấy tỏ ra rất thích thú khi biết Gavin chính là người đã viết bài báo. "Bài báo rất tuyệt!", Chloe nói với cậu ấy, sau đó kể cô ấy đã theo dõi bản tin trên truyền hình thế nào. "Bạn bè của chị và chị đều ủng hộ em", cô ấy vừa nói với tôi vừa nở một nụ cười ấm áp.

"Cảm ơn chị", tôi trả lời, nhưng cảm thấy có chút ích kỷ. Cô ấy rất tốt bụng và ân cần. Nó khiến mọi người dễ dàng quên rằng cô ấy cũng đã từng phải phẫu thuật cắt bỏ chân và phục hồi.

Chưa kể bệnh ung thư.

Tôi thay quần short, và khi tôi trở lại phòng chờ, Chloe liền thông báo, "Bác Hank đang chờ em đấy. Tất cả cùng vào phòng hay mình Jessica?".

Mọi người nhìn tôi.

"Các cậu có muốn vào không?", tôi hỏi.

Họ nói có, và tôi đoán là mình sẽ cảm thấy thật tệ nếu bắt họ ở lại phòng chờ, vì vậy tôi nhún vai và nói, "Được rồi".

Và mọi thứ đều ổn, ngoại trừ sau khi Hank nói với tôi về việc bản tin trên truyền hình thú vị thế nào, thì điều đầu tiên ông làm là kiểm tra độ vừa

vặn của ổ chứa môm cụt. Ông yêu cầu tôi ngồi xuống và tháo ống bọc ngoài ra, sau đó ông xoay tròn ổ chứa ở chân tôi.

"Nó bị lỏng. Chúng ta cần cho chấu dùng tất dày hơn."

Tháo chiếc chân giả và lớp lót.

Tháo tất và lớp bọc ni lông.

Đột nhiên, tôi cảm thấy vô cùng ngượng ngịu.

Không còn chân.

Fiona nhìn xuống, còn Gavin quay đi và giữ nguyên tư thế đó.

Tôi nhớ ra trông nó khủng khiếp thế nào. Nó không còn đỏ và bị phù, trông giống da thịt bình thường, nhưng cũng rất lạ lẫm.

Rất xấu xí.

Và tự nhiên tôi thấy xấu hổ.

Tại sao tôi lại để họ vào đây cơ chứ?

Fiona thì không sao, nhưng còn Gavin?

Tôi tuyệt vọng muốn chấm dứt chuyện này.

Muốn che giấu.

Muốn được ra khỏi đây.

Hank yêu cầu tôi thử những chiếc tất có độ dày khác nhau cho đến khi ông hài lòng với một ổ chứa vừa vặn. Sau đó chúng tôi bắt đầu tiến hành một loạt các điều chỉnh.

Tôi ước có tiếng nhạc.

Có tiếng trò chuyện.

Hay bất cứ âm thanh nào.

Cuối cùng Gavin là người phá vỡ sự im lặng, nhưng cậu ấy nhìn Hank, chứ không phải tôi. "Cháu từng có lần thấy một người đàn ông ở sân bay sơn nghệ thuật lên chiếc chân giả của mình. Đó là cảnh mặt trời mọc trên biển. Trông nó thật sự phong cách."

"Trời", Fiona nói, sau đó hỏi Hank, "Bác có thể làm như vậy không?".

"Bác có thể dùng vải", ông nói khi tôi bắt đầu tập bài kiểm tra đi bộ.

"Vải ư?", Fiona hỏi. "Ý bác là sao ạ?"

"Bất kì loại vải nào. Chỉ cần khoảng nửa mét thôi. Khi bác làm việc ở San Francisco, người ta dùng vải in hình đầu lâu, hình cá heo, vải nhuộm họa tiết, vải ngụy trang... tùy cháu chỉ định. Các khách hàng ở đây có xu hướng bảo thủ hơn." Khi tôi quay lại, ông liền nhìn tôi. "Chúng ta có thể làm thế với chiếc chân cố định của cháu nếu cháu muốn. Nó không mất thêm chi phí đâu. Bác chỉ việc đính vải vào trong lúc tạo ổ chứa thôi."

Fiona vô cùng hào hứng. "Chúng ta nên đến cửa hàng vải và chọn một mẫu thực sự cá tính! Bác có thể đính vải hình ngọn lửa, hoa hoặc một màu trơn, như hồng neon chẳng hạn!"

Tôi vẫn đứng im khi Hank điều chỉnh phần treo bám. "Nhưng... Thực sự cháu chỉ muốn một cái chân trông giống như bình thường. Không muốn lửa, hoa, và chắc chắn không muốn màu hồng."

Hank đáp, "Chà, chúng ta không thể yêu cầu lắp chân vĩnh viễn cho đến khi phần chi còn lại hoàn toàn ổn định, vì vậy cháu còn vài tháng để

quyết định xem mình muốn một ổ chứa bọc thảm mỹ hay để trần. Có thể cân nhắc đến nó cho chiếc chân chạy được không?".

Đột nhiên những ngọn lửa có vẻ là một ý tưởng thực sự thú vị.

Tôi cười với Fiona. "Cháu cũng đang nghĩ đến điều đó."

Trên đường ra ngoài, Gavin giữ cửa mở và chắc chắn tôi đã vào trong xe an toàn rồi mới đóng cửa và ngồi vào ghế sau.

"Chà", tôi nói khi Fiona lái xe ra khỏi bãi đỗ, "Cảm ơn đã đưa tớ đi". Tôi quay sang Gavin. "Tớ hi vọng chuyện này không làm cậu sợ."

"Không đâu", cậu ấy nói.

"Vậy bọn tớ thả cậu xuống chỗ nào?", Fiona vừa hỏi vừa nhìn vào gương chiếu hậu.

"Nhà tớ, nếu cậu không phiền", Gavin trả lời.

"Cậu ấy ở cách chỗ tớ vài khu thôi", tôi đề nghị. Tôi liếc qua chỗ tựa đầu. "Tớ từng chạy qua nhà cậu để xuống chỗ con sông."

"Tớ từng nhìn thấy cậu", cậu ấy nói. "Cậu có một chú chó rất đáng yêu."

"Sherlock!" Tôi bật cười.

Cậu ấy cũng phá lên cười. "Và chú chó đáng yêu của cậu có một cái tên cũng rất đáng yêu."

Fiona lái xe đưa tôi về nhà, và thật lạ khi tôi lại cười đùa với Gavin như thể chúng tôi là những người bạn quen nhau từ rất lâu rồi. Khi đến nơi, tôi cảm thấy thật xúc động.

Và hạnh phúc.

Tôi biết cậu ấy đã có bạn gái, nhưng cậu ấy thực sự rất tốt với tôi. Tại sao cậu ấy lại muốn đến phòng khám của Hankenstein chứ?

Đó không thể chỉ là vì trí tò mò với khoa học.

Gavin ra khỏi ghế sau trong khi tôi khéo léo ra khỏi ghế trước, và cậu ấy giữ cửa mở để tôi ra ngoài.

"Cảm ơn cậu", tôi nói với cậu ấy và nở một nụ cười.

"Chắc chắn", cậu ấy đáp. "Cảm ơn vì đã cho tớ đi cùng."

Sau đó, tôi đứng quan sát từ vỉa hè khi Gavin ngồi vào ghế hành khách phía trước.

Và rời đi với người bạn thân nhất của tôi.

Chương 15

Rồi một ý nghĩ tấn công tôi.

Gavin muốn dành thời gian với Fiona chứ không phải với tôi.

Ngay lập tức, tôi bắt đầu kết nối những sự kiện với nhau.

Gavin đã giúp ai làm tấm biển CHÀO MỪNG JESSICA TRỞ LẠI ở nhà hát có kiến trúc Hy Lạp?

Ai đã thu hút sự quan tâm của Gavin khi cậu ấy ở bên Meryll ở hồ nhảy cao?

Cậu ấy đã cố vũ cho ai khi cô ấy phải đối mặt với Diễm Liệt?

Ai đã luôn luôn có mặt khi cậu ấy đến nói chuyện với tôi?

Ai đã chăm sóc, quan tâm và làm mọi thứ, vì thích cậu ấy?

Là người bạn có đôi chân dài xinh đẹp và thân thiết nhất của tôi, Fiona.

Suốt những ngày cuối tuần, suy nghĩ của tôi càng trở nên bi quan. Vô cùng bi quan.

Tôi cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc. Tôi đã nghĩ gì chứ? Làm sao tôi có thể hi vọng Gavin sẽ thích tôi? Làm sao tôi có thể tưởng tượng, dù chỉ một phút, rằng đó có thể là chuyện "bình thường"?

Tôi cũng không thể ngăn mình nghĩ quá nhiều đến thực tế rằng trong khi tôi đang nhảy lò cò quanh nhà, thì Fiona đã tham gia giải chung kết môn điền kinh.

Lẽ ra tôi phải ở đó! Lẽ ra tôi phải có mặt trên đường đua để giành chiến thắng.

Tôi cố nghĩ tới những điều tốt đẹp, nhưng chẳng hiểu sao những suy nghĩ tiêu cực cứ chen ngang. Chúng dễ dàng bén rễ. Giống như đám cỏ dại trong một khu vườn quang đãng.

Những gì tôi cần là chạy. Chạy cật lực. Để thư thái đầu óc. Để khiến tôi cảm thấy sáng khoái trở lại.

Thay vào đó, tôi cùng Sherlock tới nhà Rosa. Cô ấy vừa trở về từ lớp CP yoga, cô ấy nói đó là một phần nằm trong chương trình liệu pháp vật lý. Tôi nói với Rosa rằng nó có vẻ thú vị hơn chương trình của tôi.

Thật tốt khi ghé thăm cô ấy và cười đùa một chút. Nhưng sau khoảng nửa giờ mà vẫn cảm thấy bồn chồn và ủ rũ, tôi liền ra về.

"Vui lên", cô ấy gọi to khi tôi đến chỗ vỉa hè. "Vạch đích đang ở rất gần chị rồi."

"Cảm ơn em", tôi đáp, và cứ nghĩ tới điều đó trên đường về.

Fiona gọi cho tôi vào chiều muộn ngày Chủ nhật, và tôi cố tỏ ra vui vẻ. "Chào! Thế nào rồi? Cậu thắng chứ?"

"Không", cô ấy nói. "Tớ đã có một ngày thất bại. Và chúng ta về thứ hai. Trường Langston đã vượt mặt chúng ta rồi."

Cô ấy thấp giọng.

Rất không giống với Fiona.

"Ồ, tớ xin lỗi", tôi nói với cô ấy.

Cô ấy im lặng một lúc, sau đó hỏi, "Nghe này, tớ có thể qua nhà cậu không?".

"Chắc chắn rồi!"

Tôi có thể khẳng định có điều gì đó không đúng, nhưng tôi không xác định được cho đến khi Fiona gác máy.

Tôi đã đứng về Gavin.

Cậu ấy có tình cảm với người bạn thân nhất của tôi.

Trong mười lăm phút Fiona cần để đến đây, tôi nhắc nhở chính mình rằng cô ấy là một người bạn tuyệt vời thế nào. Tôi tự nhủ rằng tôi mừng cho hai người họ, và tôi hứa với bản thân sẽ nói với Fiona rằng Gavin là người bạn trai hoàn hảo dành cho cô ấy, và tôi rất vui khi bi kịch của tôi đã mang họ đến với nhau.

Tôi soạn lại điều cuối cùng trong đầu, sau đó là toàn bộ những gì cần nói.

Khi chuông cửa reo, tôi mở cửa đón Fiona và ôm cô ấy, chúc mừng cô ấy đã có một mùa giải tuyệt vời và nói với cô ấy rằng tôi xin lỗi vì đã làm cô ấy buồn.

"Tớ không biết mình có thực sự thất vọng không", cô ấy nói khi theo tôi vào trong.

"Thế có chuyện gì?"

Chúng tôi ngồi xuống đi văng. Cô ấy hít một hơi thật sâu, giữ nguyên một lúc, sau đó thở ra. "Cậu thấy thế nào nếu tớ đến buổi khiêu vũ?"

Gavin mời cô ấy cùng đi tới đó sao? Không phải xem phim? Mà đến buổi khiêu vũ ư?

Và cậu ấy chia tay với Merryl khi nào vậy?

Tim tôi chùng xuống, nhưng tôi cố trấn tĩnh lại. Tôi có thể đối diện với chuyện này. Tôi đã sẵn sàng cho việc này. Ổn mà.

"Tớ thực sự mừng cho cậu!", tôi nói với vẻ nhiệt tình. Sau đó, để Fiona không cảm thấy áy náy vì phải nói ra điều khiến tôi phiền lòng, tôi hỏi, "Cậu ấy mời cậu sau khi đưa tớ về nhà vào hôm thứ Sáu à?"

"Cậu ấy...?" Cô ấy nhìn tôi với vẻ bối rối. "Ai cơ?"

"Gavin. Cậu ấy mời cậu tới buổi khiêu vũ sau khi đưa tớ về nhà vào hôm thứ Sáu phải không?"

Trông cô ấy đầy sợ hãi. "Gavin ư?"

"Fiona, rõ ràng cậu ấy thích cậu, và tớ nghĩ rằng hai người rất đẹp đôi."

"Im đi."

"Tớ thật sự nghĩ thế!"

"Cậu ấy không thích tớ! Và cậu ấy đã có bạn gái rồi! Cậu điên rồi ư?"

Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi cảm thấy vô cùng... suy sụp.

Vô cùng đau đớn.

Cô ấy nắm lấy tay tôi. "Mario mới là người mời tớ đến buổi khiêu vũ."

"Mario ư?", tôi hỏi, và cảm tôi bắt đầu run rẩy.

"Mario", cô ấy nhắc lại.

"Nhưng tớ cứ nghĩ..." Tôi lắc đầu. "Vậy còn lý do nào khác khiến Gavin muốn đi cùng chúng ta chứ?"

Cô ấy nói và ôm tôi. "Vì cậu xứng đáng được như thế, không phải sao? Hãy thôi việc tự nhủ rằng không phải như vậy đi."

Tôi chợt òa khóc. "Cảm ơn cậu", tôi thì thầm, và ôm cô ấy thật chặt...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 15+16

Thứ Hai bắt đầu với vài tin tốt lành dành cho tôi - điểm A đầu tiên cho bài kiểm tra môn của cô Rucker.

"Chín mươi ba điểm!", Rosa reo lên. "Chúc mừng chị!" Cô ấy vẫn đạt một trăm điểm như thường lệ, nhưng điều đó không khiến tôi thấy phiền chút nào.

Tôi đã đạt chín mươi điểm!

"Cảm ơn em rất nhiều!"

Tôi nghĩ Rosa cũng rất vui với số điểm của tôi hết như tôi vậy. Và tôi cho là chúng tôi đang hơi quá phấn khích, bởi vì Eric Hollander ngồi phía trước đã quay lại và nói, "Cậu được điểm A à? Ôi, tớ thì chỉ được điểm D thôi".

Tôi khịt mũi. "Tớ có thể đã nhận điểm F nếu không nhờ Rosa." Tôi choàng tay ôm cô ấy. "Cô ấy là một gia sư tuyệt vời."

Eric gãi trán. "Tớ đến phòng học Toán hai lần một tuần, và đây là những gì tớ nhận được sao?"

"Quên phòng Toán đi", tôi nói với cậu ta. "Đến phòng 402 vào giờ ăn trưa. Rosa sẽ giúp cậu cải thiện điểm số."

Cậu ta nhìn Rosa. "Thật chứ?"

"Bất cứ lúc nào cũng được." Cô ấy mỉm cười. "Em sẵn lòng."

Tôi bật cười, bởi vì "Em sẵn lòng" không phải là điều cậu ta mong đợi từ Rosa... nhưng đó là sự thực.

Cậu ta cau có nhìn bài kiểm tra của mình. "Có lẽ anh sẽ làm thế."

Tôi có thể khẳng định Eric đang có suy nghĩ giống hệt như tôi một tháng trước, cậu ta đang cho rằng có những cách khác để nhận được sự giúp đỡ. Rằng cậu ta sẽ học được những điều khác mà không cần phải giao thiệp với một cô gái ngồi xe lăn.

Vì vậy, sau khi giờ Toán kết thúc, tôi vội vàng nói chuyện với Eric bên ngoài phòng học. "Này, tớ biết lúc đầu sẽ rất khó để hiểu cô ấy", tôi nói, giữ giọng thật thấp. "Nhưng chuyện đó sẽ sớm qua thôi. Rosa thực sự rất tốt, cô ấy kiên nhẫn, và rất giỏi môn Toán. Tớ sẽ bị điểm kém nếu không có cô ấy."

Cậu ta gật đầu. "Cảm ơn cậu."

Tôi có thể khẳng định rằng Eric vẫn không bị thuyết phục, vì vậy tôi gọi với theo cậu ta, "Cậu luôn luôn có thể học lại khóa học vào năm tới đấy".

Cậu ta quay lại và trừng ra vẻ mặt khó chịu.

Tôi bật cười. "Thật đấy!" Sau đó, tôi gọi to, "Phòng 402, giờ ăn trưa!".

Sau đó, vào bữa trưa ngày thứ Năm, tôi quyết định ghé qua phòng 402, và vô cùng ngạc nhiên khi thấy Eric Hollander đang ở bên trong cùng Rosa. Tôi vẫy tay chào, sau đó rời đi với cảm giác... tôi không biết có phải là... hài lòng không?

Dù là cảm giác gì, đó cũng là điều tốt đẹp.

Trong giờ Toán, Rosa đưa cho tôi một mảnh giấy: Anh ấy bị hổng quá nhiều kiến thức.

Tôi viết lại: Em sẽ cứu cậu ấy!

Cô ấy mỉm cười với tôi, sau đó tôi thấy cô ấy đọc lại mảnh giấy lần nữa rồi mới cất nó vào túi. Tôi nghĩ đến tất cả những mảnh giấy của Rosa mà mình đã giữ lại, và tôi tự hỏi liệu cô ấy có biết mình đã giúp tôi được nhiều điều hơn chỉ là môn Toán hay không.

Thật tuyệt khi nghĩ rằng tôi cũng giúp được cô ấy. Rosa sẽ cứu Eric, và khi cô ấy làm được điều đó, cậu ta sẽ nhìn nhận cô ấy, chứ không phải hoàn cảnh của cô ấy.

Tôi muốn có thêm nhiều người cũng sẽ làm như vậy...

Chương 16

Sáng thứ Sáu, chúng tôi nhận được lời nhắn của thầy Kyro trên bảng thông báo, yêu cầu tất cả các thành viên trong đội có mặt ở phòng thầy vào giờ ăn trưa để trả lại đồng phục và hoàn tất các kế hoạch cho bữa tiệc.

Nhưng khi Fiona và tôi đến nơi, chúng tôi phát hiện ra buổi họp còn có mục đích thứ ba:

Tiền mua chân chạy.

Sau khi nhận được số tiền từ bài báo, thầy Kyro đã vẽ hình một chiếc nhiệt kế gây quỹ trên bảng, chỉ có điều đó không phải là một nhiệt kế bình thường, mà là một chiếc chân chạy, với số 0 ở ngón cái và 20.000 ở phần ổ chứa. Thầy tô chiếc chân bằng bút nhớ màu xanh lục, và bất cứ khi nào có ai thắc mắc về tiến độ gây quỹ, tất cả những gì họ phải làm là nhìn lên bảng.

Kể từ sau bản tin được phát trên truyền hình, tôi đã cố không kiểm tra nó, nhưng bây giờ tôi không thể ngăn mình nhìn chiếc chân khi nó đã được tô kín màu xanh.

Thực tế, phần được tô màu đã cao quá mép.

Thầy Kyro đề nghị mời mọi người ổn định, sau đó tuyên bố, "Việc rửa xe cuối tuần này sẽ kết thúc, và ban nướng bánh cũng có thể sớm dừng lại!". Thầy chỉ vào tấm bảng. "Tốt lắm, mọi người. Các em thành công rồi!"

Tiếng hò reo vang lên, sau đó thầy tiếp tục, "Thầy đã nói chuyện với nhà tài trợ giấu tên của chúng ta và bà ấy...".

"Bà ấy ư?", tôi hỏi. Tôi biết hỏi cũng vô ích, bởi vì tôi đã căn nhắc với thầy Kyro về chuyện này từ khi thầy tuyên bố có một nhà tài trợ giấu tên, nhưng dù sao tôi vẫn cố thêm lần nữa. "Em thực sự biết ơn bà ấy, thầy Kyro. Thầy không thể cho bọn em biết thêm về bà ấy sao?"

Thầy Kyro nhận ra mình lỡ lời, nhưng thầy lờ đi bằng một cái khoát tay. "Thầy chỉ đơn giản loại đi một nửa dân số. Đó là điều tốt nhất thầy có thể làm. Giờ thì, như thầy đã nói, nhà từ thiện giấu tên của chúng ta vẫn sẽ gửi đủ mười ngàn đô, mặc dù chúng ta đã tự nguyện góp được gần mười lăm ngàn đô rồi."

"Mười lăm ngàn?" Tôi nhìn quanh phòng. "Mọi người tuyệt lắm!"

Tiếng hò reo lại vang lên, và sau khi giải thích rằng số tiền thừa có thể giúp cha mẹ tôi chi trả các đơn thuốc, thầy Kyro nói to, "Giờ đến vấn đề thứ hai!" và chuyển sang tuyên bố các tin tức về bữa tiệc cùng việc kiểm tra đồng phục.

Trong khi đó, tôi nhận ra Fiona và Mario đang bối rối. Thật dễ thương làm sao, rõ ràng Mario thực sự thích cô ấy. Và khi mọi người bắt đầu rời khỏi phòng, Fiona dùng ánh mắt hỏi tôi rằng liệu cô ấy đi chơi với Mario

có được không, tôi liền mỉm cười và gật đầu, như thể muốn nói, Đi chơi vui về!

Chẳng bao lâu, trong phòng chỉ còn thầy Kyro và tôi.

"Gần một năm rồi đấy", thầy nói với tôi, và cả hai chúng tôi cùng phá lên cười với cách nói giảm đó.

"Em không biết phải làm gì để cảm ơn thầy?", tôi khẽ hỏi.

Thầy nở một nụ cười ân cần với tôi. "Chỉ cần gặp thầy trên đường đưa vào năm tới. Thế là đủ rồi."

Tôi gật đầu, và mặc dù không có cái bắt tay nào, nhưng thỏa thuận này sẽ phải được thực hiện.

Có nghĩa rằng ở đây không có chỗ cho những cái cố.

Và tôi sẽ phải học cách chạy lại...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 17+18

Năm học sắp kết thúc. Quãng thời gian này giống như trò hoãn binh vậy.

Trước tiên, tôi phải đợi buổi khiêu vũ đi qua. Trong suốt những tuần chuẩn bị, mọi người dường như đều có đôi. Điều duy nhất các nữ sinh muốn nói đến là họ sẽ mặc gì, làm kiểu tóc nào, cùng những kế hoạch của họ trước và sau buổi khiêu vũ.

Fiona tới đó với Mario.

Gavin đi cùng Merryl.

Còn tôi ở nhà và xem ti vi.

Tôi cố tìm cảm hứng với chuyện này nhưng không thể ngăn mình tự hỏi sẽ thế nào nếu tôi cũng hẹn hò và không đi trên một cái chân bằng ống. Tôi cố ngăn chúng lại, nhưng ý nghĩ đó ngày càng bám riết lấy tôi.

Có quá nhiều cỏ dại trong khu vườn giá trị của tôi.

Vào buổi liên hoan, cả đội tặng tôi một tấm séc để mua chiếc chân chạy, đó là một món quà vô cùng tuyệt vời và cảm động đối với tôi, nhưng khi tôi đến gặp bác sĩ Wells, ông nói với tôi rằng chỗ móm cụt của tôi vẫn đang có những thay đổi, và tôi vẫn chưa sẵn sàng để được lắp một chiếc "chân giả cố định".

Tôi phải đợi đến cuối tháng Sáu.

Hoặc có lẽ là tháng Bảy.

Năm học kết thúc với những kỳ thi và những lần chạm mặt liên tục với Gavin.

Tôi xoay xở để đạt được điểm B hoặc cao hơn trong tất cả các môn, thậm chí là môn của cô Rucker, tôi đã hoàn thành được tám mươi hai phần trăm bài kiểm tra, nhờ Rosa. Người mà tôi dường như không thể hiểu là Gavin. Cậu ấy vẫn ở bên Meryll, nhưng khi họ bên nhau, trông cậu ấy rất... lặng lẽ. Còn lúc gặp Fiona và tôi, cậu ấy lại trở nên vui vẻ, luôn tươi cười và trò chuyện về... mọi điều.

Fiona vẫn ở bên Mario, và tôi vẫn mang một chiếc chân bằng ống.

Tôi cố không định nghĩa bản thân theo cách đó, nhưng chẳng thể ngăn mình lại. Mặc dù dáng đi của tôi giờ đây đã uyển chuyển hơn và mọi người thề là họ thậm chí còn không nhận ra, tôi chưa bao giờ quên rằng dưới lớp quần của mình là một đoạn ống.

Vì vậy, khi năm học kết thúc, tôi vẫn tiếp tục phải chờ đợi.

Fiona không ngừng khích lệ tôi cố gắng. Cô ấy mua cho chúng tôi bộ tài liệu Chuẩn bị cho kỳ thi SAT vào dịp nghỉ hè, vì tôi không tham gia kỳ thi đó vào năm nay, còn cô ấy muốn thi lại vào tháng Mười một. "Thế này sẽ giúp cả hai có thêm thời gian chuẩn bị. Thực sự sẽ rất vui khi chúng ta được học cùng nhau và không phải làm bất kì bài tập về nhà nào khác!"

Tôi biết mình phải tham dự những kỳ thi đó, nhưng điều này có vẻ quá vô nghĩa.

Bạn không cần điểm kỳ thi SAT để được nhận vào một trường đại học cộng đồng tại địa phương, nơi có vẻ như tôi sẽ theo học.

Tuy nhiên làm điều gì đó cùng Fiona vẫn tốt hơn chẳng làm gì hết.

Fiona cũng cố hẹn được lịch phỏng vấn ở nhà hát Tremont cho cả hai. Đây là rạp hát duy nhất có một màn hình lỗi thời chiếu những bộ phim nước ngoài và phim kinh điển được sùng bái. Một nơi kỳ lạ được một phụ nữ người Bô-hem có tên Greta quản lý.

Tôi không nhắc đến việc mình gặp vấn đề ở chân khi phỏng vấn, Greta cũng đi tập tễnh và dường như bà không nhận ra bất cứ điều gì khác thường ở tôi. Bà chỉ nói với tôi về bông ngô và chim bồ câu, và tuyển tôi ngay lập tức.

Fiona và tôi không thực sự làm việc ở đó cho đến khi chính thức nghỉ hè, và hóa ra đó là một công việc khá thú vị. Sau khi được hướng dẫn, Greta đã rất tốt bụng khi cho chúng tôi làm cùng ca, và chúng tôi làm tất cả mọi việc - từ bán vé, làm và bán bông ngô đến quét dọn phòng chiếu và đuổi lũ bồ câu.

Và rồi vào cuối tháng Sáu, bác sĩ Wells tuyên bố chân của tôi đã ổn định và kê cho tôi một đơn thuốc để chuẩn bị lắp chân giả cố định.

Điều đó nghĩa là tôi cũng có thể lắp chân chạy.

Tôi thực hiện những lịch trình giống hệt nhau với Hank - đúc khuôn, chờ một tuần. Làm ổ chứa phù hợp, chờ một tuần. Nhưng sau đó tôi phải đợi thêm một tuần nữa để được lắp một chiếc chân vừa vặn.

Và thêm một tuần nữa.

Hank đã quyết định rằng những gì tôi cần là một bàn chân linh động với chiếc chân hằng ngày của tôi - một "bàn chân dẻo dai" sẽ cho phép tôi chạy được. "Nó không dành cho việc chạy đua", ông nói với tôi, "nhưng nó là một bàn chân rất linh động... cháu sẽ ngạc nhiên đấy".

Nhưng một bộ phận nữa bị thiếu.

Rồi lại một bộ phận nữa.

Không hiểu sao tôi suýt đã quên mất rằng mình chính là một tập hợp của các đai ốc, bu lông và carbon graphite.

Khi tháng Bảy sắp qua, cuối cùng tôi cũng được gọi tới để lắp một chiếc chân phù hợp. Và rồi, sau nhiều tuần chứng minh với mẹ rằng tôi có thể tự lái xe, bà cuối cùng cũng cho phép tôi tự tới chỗ Hank một mình. Mẹ luôn thích đến các buổi hẹn và ở lại cùng tôi, nhưng lần này bà nói với tôi là bà quá bận. "Con không sao chứ?", bà hỏi.

"Không ạ", tôi nói với bà, và đó là sự thật. Tôi thích lái xe. Phải tập thay đổi một chút để học được cách lái xe với chân giả, vì mắt cá chân của tôi không thể cử động và tôi phải kiểm soát chân ga lẫn phanh bằng đầu gối và đùi. Nhưng bây giờ tôi đã làm tốt, và thật thoải mái khi không có mẹ ngồi ở ghế hành khách, sợ hãi đến mất trí rằng tôi sắp đâm vào đâu đó.

Và tôi biết đây sẽ là một cuộc hẹn rất dài.

Chúng tôi có đến hai cái chân cần điều chỉnh!

"Con mang theo di động rồi chứ?", bà hỏi.

"Vâng." Tôi đã phải chờ đợi rất lâu mới được đổi điện thoại mới, nên tôi sẽ chẳng đi đâu mà không có nó.

Và giờ thì, tôi cảm thấy, ừm, được tự do làm điều mình muốn chẳng? Nhưng khi đến chỗ Hank, tôi lại nhận được tin là chiếc chân chạy vẫn chưa làm xong. "Một nhà sản xuất đã trì hoãn", Chloe giải thích. "Bác Hank sẽ gọi cho em ngay khi hoàn thành."

Tôi cố gắng không để cô ấy thấy mình thất vọng thế nào. Ý tưởng về việc được chạy lại đã làm tôi thao thức rất nhiều đêm trong những tuần qua. Tim tôi bắt đầu đập thành thịch và tôi dường như không thể khiến nó bình thường trở lại. Vài đêm, tôi đã trốn xuống lầu dưới để xem các clip trên Youtube, chỉ để tin chắc rằng nó không phải là một giấc mơ, và tôi thực sự sẽ có thể chạy.

Và giờ tôi lại phải chờ đợi.

Thêm lần nữa.

Nhưng khoảnh khắc được lắp chân mới, tôi đã quên chuyện về chiếc chân chạy, ít nhất là trong một lúc.

Chiếc chân mới thật đáng kinh ngạc!

Nó không khác biệt so với chiếc chân đầu tiên của tôi, và sử dụng hệ thống khoá chốt. Nó có một cái chốt kim loại dài khoảng năm phân giúp giữ chặt lớp bao với phần môm cụt. Lúc tôi cho phần môm cụt vào ổ chứa rồi đẩy chốt, một tiếng tách vang lên khi mọi thứ khớp vào nhau, và tôi được kết nối. Lớp bao bị khóa cứng vào ổ chứa - sự kết hợp này mang lại cảm giác thật ấm áp và thoải mái... như thể nó vừa khít.

Và bàn chân! Dưới các ngón chân giả bằng cao su là lớp carbon graphite màu đen trông không có gì giống với bàn chân thật, nhưng nó có thể gấp duỗi và giúp bước đi của tôi được linh hoạt.

"Cháu thích thứ này!", tôi nói sau khi Hank hoàn thành nốt những điều chỉnh sơ bộ. "Cháu không nghĩ nó sẽ tốt hơn bàn chân lúc đầu nhiều như vậy."

Nó vẫn có vẻ rất giống công trình của Hankenstein nhưng có công nghệ cao hơn. Thay vì ống nối, nó là một lõi phẳng bằng carbon graphite đen rộng năm phân.

"Bác cần cháu quay lại để làm thêm một số điều chỉnh nhỏ như những lần trước", Hank nói với tôi. "Và khi đó, chúng ta sẽ làm cho cháu một lớp vỏ thẩm mỹ." Ông mỉm cười với tôi. "Cháu sẽ có một chiếc chân rất đẹp."

Tôi dừng bước và trao cho ông một cái nhìn vui vẻ. Tôi tự hỏi làm sao tôi lại có thể ghét người đàn ông này. Hoặc ít nhất, làm sao tôi có thể tức giận với ông chứ. "Cảm ơn bác", tôi nhẹ nhàng nói với ông. "Cảm ơn vì đã giúp cháu vượt qua chuyện này."

Ông mỉm cười với tôi. "Bác biết chuyện này có vẻ mất khá nhiều thời gian, nhưng cháu đã có những tiến bộ tích cực trong thời gian rất ngắn."

Lần này, tôi cảm thấy mình xứng đáng với lời khen đó. Tôi đã cố chăm chỉ luyện dáng đi cũng như cố học cách thích nghi. Và giờ đây khi ngẩng mình trong gương, tôi nhận ra rằng bản thân cảm thấy khó khăn một phần là do những gì tôi từng phải mang. Chiếc chân cũ quá xấu xí so với chiếc chân này. Với "bàn chân dẻo dai" mới tinh này, dáng đi của tôi sẽ uyển chuyển hơn và tôi có thể sải bước tự tin hơn.

Tôi cảm thấy mình gần như... bình thường.

Khi chúng tôi đã xong việc và Hank đã cất xong xuôi các dụng cụ của mình, ông ra ngoài cùng tôi. "Thứ mà bác không thể tạo cho các khách hàng của mình chính là ở đây", ông vừa nói vừa gõ một ngón tay lên trán. "Dù chi giả có tốt đến đâu, nếu không giữ được tinh thần lạc quan, nó cũng chẳng ích gì. Nhưng với cháu, bác biết mình không phải lo lắng về điều đó." Ông mỉm cười với tôi. "Cháu sẽ làm được và trở thành bất cứ điều gì cháu muốn."

Tôi cảm ơn Hank lần nữa và vẫy tay chào Chloe một cách vui vẻ. Sau đó rời đi, lần này là khẽ nhún nhảy theo từng bước chân...

Chương 18

Khi Fiona đến đón tôi tới ca làm ở rạp phim vào tối hôm đó, tôi đã rất hào hứng cho cô ấy xem chiếc chân mới của mình.

"Trời!", cô ấy nói sau khi tôi thực hiện một màn biểu diễn đầy ấn tượng dọc hành lang. "Cậu đang đi rất uyển chuyển."

Tôi bật cười và khẽ nhún nhảy. "Thật đáng kinh ngạc!"

"Vậy cậu sẵn sàng đi rồi chứ?", cô ấy hỏi. "Có cần chào mẹ hay làm gì nữa không?"

Tôi lắc đầu. "Mẹ tớ đang ra ngoài có việc cùng Kaylee, còn cha tớ cũng đi làm rồi."

"Vậy chúng ta đi nào."

Rạp phim Tremont có một ki-ốt nhỏ ở phía trước dành làm nơi bán vé. Nó liền với sảnh chính, nhưng nhô hẳn ra ngoài, và tối nay, bà Greta đang ngồi phía sau cửa sổ.

"Trông bà ấy giống như một thầy bói người Di-gan vậy", tôi thì thầm với Fiona khi chúng tôi tới nơi.

"Chắc chắn là thế!", Fiona vừa nói vừa cười khúc khích.

Nhưng ở Greta có vẻ gì đó rất kỳ cục. Bà không bao giờ thực sự ở nguyên một chỗ. Bà liên tục đi đi lại lại và giám sát khắp nơi. "Tớ tự hỏi không biết đã có chuyện gì vì bà ấy không bao giờ ngồi ở đó."

Fiona thì thầm, "Mặc dù bà ấy nên làm thế, cậu có nghĩ vậy không? Nhìn bà ấy mà xem! Việc bà ấy có mặt sẽ rất có ích cho việc kinh doanh. Mọi người sẽ đến gần và muốn được nghe về vận mệnh của họ, và thay vào đó bà ấy có thể bán vé xem phim cho họ."

"Xin chào, các cô gái", Greta nói qua cửa sổ.

"Mọi việc ổn chứ ạ?", tôi hỏi.

"Chắc chắn rồi. Các cháu chậm chạp quá đấy nhé." Bà vẫy một bàn tay mảnh khảnh về phía cửa ra vào. "Nào, bác chắc là hai đứa có thể tìm thấy vài thứ cần dọn dẹp đấy."

Fiona giữ cửa mở để tôi bước vào trong, và rồi tôi rất bất ngờ bởi sự tĩnh lặng của nó. Vô cùng vắng vẻ. Thật lạ khi không có ai ở sau quầy, gọi đồ ăn, hay có người xuất hiện ở bất cứ nơi nào. Tôi cảm giác như mình vừa bước vào một rạp phim trống không. Hoặc một bảo tàng sáp. Hoặc...

"NGẠC NHIÊN CHƯA!"

Những cái đầu ló ra từ khắp mọi nơi, và lúc đầu tôi choáng váng, nhưng khi bắt đầu cố tìm hiểu xem ai đang ở đây, tôi nhận ra đó là đội của mình. Thầy Kyro. Cha mẹ tôi. Em gái tôi. Gavin. Hank và Chloe. Và cả Marla Sumner, cùng với người quay phim của cô ấy.

"Chà, cô gái", Greta nói từ bên cạnh tôi, "Bác xin tuyên bố lễ kỉ niệm bắt đầu".

Tôi quay sang bà. "Nhưng còn..."

Bà khịt mũi. "Các vị khách yêu quý, nơi này là của các vị."

Thầy Kyro bước về phía tôi, những người còn lại theo sau thầy. Thầy cầm trên tay một chiếc hộp hình chữ nhật lớn được gói trong lớp giấy trang trí hình lá vàng có thắt dải ruy băng màu lam.

Mẹ tôi đang sụt sùi.

Cha cũng vậy.

Những đồng đội của tôi đang nhún nhảy, họ vô cùng phấn khích khi trao cho tôi món quà này.

Hank cười với tôi, và ông nói qua hàng nước mắt, "Bác thật quá đáng!"

Thầy Kyro trao chiếc hộp cho tôi, và thầy cũng rất xúc động. "Hãy chạy thật tốt, Jessica."

Tôi đặt hộp quà xuống quầy bán bỏng ngô, và trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, tôi mở nó ra.

Tôi đã sớm biết trông chiếc chân sẽ thế nào. Hank và tôi đã tìm hiểu về nó quá nhiều lần. Nó sẽ là một tấm kim loại hình chữ J màu đen với một bàn chân trơn thay vì găng gai nhọn. Gai sẽ được thêm vào sau khi tôi đã sẵn sàng để chạy đua. Và ổ chứa mòm cụt sẽ được trám một lớp vải in hình ngọn lửa mà Fiona và tôi đã chọn.

Vì vậy, tôi biết trông nó sẽ thế nào, nhưng đó không phải là những gì tôi thấy khi mở hộp.

Phần hình chữ J thì đúng, nhưng không có gì giống với ngọn lửa ở phần ổ chứa.

Mà là lớp vải màu lam. Với những hoa văn kỳ lạ màu vàng.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, Họ đã trao nhầm cho tôi chiếc chân khác. Nhưng sau đó, tôi nhận ra các hoa văn đó là chữ.

Những chữ ký. Những bình luận. Những điều mà các đồng đội tôi đã viết.

Hãy tiếp tục chạy, Jessica!

Chúng tớ yêu cậu, Jessica!

Chạy nhanh như gió!

Cậu tuyệt lắm!

Tớ tin cậu!

Hãy đua với tớ!

Chào mừng trở lại, Jessica!

Đó là một chú chim, đó là chiếc máy bay, không... đó là Jessica Carlise!(1)

(1): Nguyên văn là "It's a bird, it's a plane, no... it's Jessica Carlise!": dựa theo tiêu đề của một vở nhạc kịch - It's a Bird... It's a Plane... It's Superman.

Tôi không thể tiếp tục đọc, bởi vì tôi đang khóc nức nở. Fiona đưa cho tôi một chiếc khăn ăn, tôi liền lau nước mắt và nghẹn ngào, "Con yêu tất cả mọi người. Con phải làm gì để xứng đáng với mọi người đây? Cảm ơn mọi người rất, rất nhiều".

Tôi đặt lại chiếc chân giả vào trong hộp và ôm họ. Từng người một. Vào khoảnh khắc đó, tôi nhận mình cảm thấy lạc quan hơn rất nhiều.

Cha và thầy Kyro đang bắt tay nhau và mỉm cười.

Một lúc sau, Hank và thầy Kyro hẹn gặp tôi ở đường đua vào hôm sau để chúng tôi có thể tìm hiểu và tiến hành những điều chỉnh cho chiếc chân, sau đó Greta mở nhạc và chúng tôi bắt đầu buổi tiệc. Chúng tôi ăn rất nhiều bắp rang bơ, uống soda, và khiêu vũ.

Tôi đã khiêu vũ, trên cả hai bàn chân, trong cảm giác hạnh phúc...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Phần V: Vạch Xuất Phát

Ngày đầu tiên lắp chiếc chân chạy, tôi hoàn toàn không thể ra ngoài và đến chỗ cây cầu Aggery.

Tôi thậm chí còn không thể đi bộ với thứ này.

Đó là một món đồ thay thế kỳ cục. Nó giống một cái cà kheo, và rất đáng sợ. Nó cũng cao hơn bên chân lành lặn của tôi, Hank nói đó là điều bắt buộc, nhưng tôi cảm thấy nó hoạt động không tốt.

Và khiến tôi mất thăng bằng.

Thầy Kyro và Hank cùng tôi đến trường đua của trường Liberty, nhưng tôi vẫn sợ phải đi trên chiếc chân đó. Nó khiến tôi luôn có cảm giác sắp ngã, hoặc vấp, hoặc đâm sầm vào đầu đó và đau đớn.

Mẹ, Kaylee, Fiona cùng một vài thành viên trong đội cũng đang có mặt, và tôi cảm thấy mọi người thực sự đang đặt ra những kỳ vọng quá cao.

Những kỳ vọng mà tôi chẳng thể đáp ứng.

Mọi người nói tôi đừng lo lắng, nhưng tôi không thể ngăn được mình. Họ đã tốn rất nhiều tiền để mua cho tôi chiếc chân này, và tôi cảm thấy thất vọng khi mình không thể kiểm soát được nó.

Hank tiến hành vài điều chỉnh, nhưng dù ông có làm gì đi nữa, tôi vẫn cảm thấy mất thăng bằng. Hai bên chân của tôi quá khác nhau, chẳng khác

gì những người xa lạ sẽ không bao giờ thực sự làm việc ăn ý với nhau. Cả hai đều nên là chân chạy hoặc đều nên là chân giả thông thường thì hơn. Mỗi bên một loại thực sự không phù hợp - tôi không thể điều khiển được nhịp chạy.

Phải mất đến ba buổi tập mọi thứ mới bắt đầu tiến triển. Đây không phải chiếc chân đi bộ, hay chạy bộ. Mà là một chiếc chân chạy. Và khi cuối cùng tôi cũng thực sự kiểm soát được nó, có gì đó trong tôi rất xốn xang.

Và vỡ òa ra.

Tôi lại giống như một đứa trẻ, lắc lư trên chiếc xe đạp. Tôi hồ hởi. Sợ hãi. Tăng tốc. Chắc chắn sẽ đâm sầm vào đâu đó.

Đó là một cảm giác đầy kích thích và điên cuồng, và một khi được nếm vị của nó, tôi trở nên mê mẩn. Tôi tới đường đua mỗi ngày. Lúc đầu, tôi lắp sắn chân khi còn trên xe, nhưng nó gò bó và cồng kềnh, nên cuối cùng tôi cũng lấy đủ can đảm để đi bộ ra khu vực sân trong trên chiếc chân "dẻo dai", sau đó, trước mặt Chúa, các vận động viên và những người chạy bộ trung tuổi, tôi lắp chiếc chân chạy vào.

Tôi cảm thấy dễ chịu khi làm thế. Việc này chỉ mất khoảng mười giây. Và tôi cảm thấy thoải mái hơn với nó cũng như với sự tò mò của mọi người.

"Thật đáng kinh ngạc", mọi người nói với tôi khi chúng tôi cùng chạy trên trường đua.

Tôi luôn đồng ý. "Đúng vậy!"

Tôi cũng phải chịu những cơn đau.

Cơ thể có lúc không được khỏe!

Nhưng như mọi vận động viên đều hiểu rõ: Có công mài sắt có ngày nên kim. Vì vậy, tôi tự khích lệ chính mình. Đôi khi tôi chạy với Fiona, đôi khi là một mình. Và thỉnh thoảng tôi có buổi tập với thầy Kyro. Thầy đề nghị tôi hình dung đến những bước chạy trơn tru, và theo một cách thần bí nào đó, cách này dường như rất hữu ích. Ngoài đường đua, tôi vẫn chưa được chạy ở nơi khác, vì mặc dù ngày nào tôi cũng tập luyện trong suốt hai tuần qua, mẹ vẫn không cho phép tôi chạy ngoài phố trong một thời gian nữa. Bà vẫn còn lo tôi sẽ bị vấp hoặc trượt chân, và đối với bà, dường như chỉ có đường đua là an toàn.

Vì vậy, tôi cũng quen với chuyện đó, và dần lấy lại sự tự tin, nhưng tôi thật sự không biết liệu mình có thể chạy đua một lần nữa hay không.

Mặc dù đó không phải điều quá quan trọng.

Quan trọng là tôi có thể chạy...

Chương 2

Tôi lại mơ thấy mình chạy.

Đó là vào rạng sáng.

Cả người Sherlock không ngừng lúc lắc khi nó nhảy xoay vòng ở cửa trước.

Chúng tôi nhẹ nhàng ra ngoài, rẽ phải khi đến đường chính, và hướng về phía dòng sông. Thế giới thật yên tĩnh. Không có xe cộ. Không có người qua lại. Không có sự hối hả và nhộn nhịp. Chỉ có tiếng bước chân nhịp nhàng của chúng tôi vang trên vỉa hè.

Sherlock mừng rỡ đi bên cạnh tôi. "Gấu!", nó sủa vàng mà không có bất cứ lý do nào. "Gâu!"

Chúng tôi đến cây cầu Aggery và tôi bắt đầu chạy nước rút qua cầu. Hai chân và phổi tôi nóng ran như lửa đốt, nhưng tôi chào đón cơn đau này.

Nó rèn cho tôi sức mạnh. Lòng quyết tâm. Niềm vui chiến thắng.

Tôi giảm tốc độ và đi dọc qua những con phố, qua những căn nhà quen thuộc, rồi trở về nhà. Lúc này mặt trời đã lên cao, không khí trở nên ấm áp hơn. Tôi bắt đầu vã mồ hôi. Những giọt mồ hôi tinh khiết, mặn mặn và dễ chịu.

Khi đã trở lại chái hiên, Sherlock dụi mõm vào tôi và thở phì phò khi tôi gãi tai nó. "Cậu bé ngoan!", tôi nói với nó. "Mày đúng là một cậu bé ngoan!"

Những người láng giềng còn ngái ngủ đã bắt đầu thức giấc, lần này tôi đang ở ngoài chái hiên cùng Sherlock và tận hưởng khoảnh khắc đó.

Lần này không còn cú sốc nào xảy ra với tôi nữa. Không tỉnh giấc trong thất vọng. Không còn nước mắt.

Lần này, giấc mơ được chạy là có thật...

Chương 3

Khi mẹ đã trả tự do cho tôi và thể trạng của tôi đã đủ tốt, Sherlock và tôi chạy một vòng 5 dặm qua cây cầu Aggery vào mỗi sáng. Mỗi lần thức giấc và thấy uể oải, tôi lại tự nhắc nhở chính mình rằng tôi đã phải chờ đợi lâu thế nào để có thể chạy lại, điều đó giúp tôi tỉnh táo. Đưa tôi lên chuyến bay giữa mơ và thực nơi dường như chỉ có chạy mới kéo được tôi ra khỏi đó.

Có vài buổi sáng tôi gặp Rosa ngồi ngoài chái hiên, và mỗi lần như vậy, tôi đều trở lại thăm cô ấy sau khi chạy xong. Đó là một bài tập phục hồi cơ cho cả Sherlock và tôi.

Chúng tôi nói chuyện về những người bạn quen qua mạng của Rosa, và các khóa học hè mà cô ấy tham gia trực tuyến, và những nơi cô ấy nhìn thấy qua mạng mà cô ấy mơ ước một ngày nào đó sẽ được đến thăm.

Tôi bắt đầu nhận ra rằng Internet là cách giúp Rosa đi đến mọi nơi; cách cô ấy hòa nhập với xã hội; cách cô ấy cảm thấy mình là một phần của thế giới này.

Đó là nơi mà mọi người nhìn nhận cô ấy chứ không phải tình cảnh của cô ấy.

Thường trên đường đi bộ về nhà, tôi sẽ cố nghĩ cách để giúp cô ấy có thể làm được điều mà cô ấy hằng mơ ước, nhưng tôi lại không biết phải làm gì.

Tôi cảm thấy thật tệ khi Rosa không được mời đến bữa tiệc bất ngờ dành cho tôi, và cũng không được ký lên chiếc chân giả. Nếu biết trước, tôi nhất định sẽ mời Rosa tới đó, nhưng ngay cả Fiona - người tốt bụng và chu đáo nhất trên đời - cũng không nghĩ đến việc mời cô ấy.

Rosa là... vô hình. Cô ấy chỉ biết về những bữa tiệc sau khi chúng kết thúc.

Lần này là từ một bản tin truyền hình.

Rosa không hờn dỗi hay cố khiến cho tôi cảm thấy tệ về điều đó, cô ấy chỉ chúc và thấy mừng thay cho tôi. Nhưng tôi lại cảm thấy mình thật tệ. Và cảm giác đó vẫn còn hiện hữu đến bây giờ. Cô ấy là người đã giúp tôi qua được môn của cô Rucker. Cô ấy đã cho tôi hi vọng. Cô ấy đã cổ vũ cho tôi và giúp tôi nhìn nhận mọi thứ theo những cách tôi chưa bao giờ thấy trước đây. Đáng lẽ ra cô ấy phải được ở đó.

Và bây giờ... bây giờ tôi đang chạy lại. Tôi biết mình sẽ không bao giờ có thể chạy quãng đường 400 mét trong 55,05 giây lần nữa. Thầy Kyro đã

tính giờ khi tôi chạy trên đường đua hôm trước, và tôi chạy mất 71,05 giây. Nhưng chẳng sao. Tôi vẫn hạnh phúc vì mình được chạy, và tôi sẽ nỗ lực để thi đấu. Có lẽ là trong một cuộc đua đường dài như 1.600 mét. Thầy nói sẽ giúp tôi tìm cuộc đua phù hợp, và tôi rất mong chờ điều đó.

Mặc dù Rosa vẫn vậy, nhưng tôi có thể nhìn thấy một sức mạnh đang kéo tôi ra khỏi cuộc sống của cô ấy. Chúng tôi có những thói quen khác nhau, chúng tôi không cùng tuổi... Sẽ chẳng khó để cô ấy chìm dần vào quá khứ của tôi.

Nhưng tôi không muốn điều đó xảy ra.

Tôi không muốn Rosa bị bỏ lại phía sau...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi nảy ra một ý tưởng trước khi cơn buồn ngủ kéo đến.

Và rồi tôi không thể chớp mắt.

Tôi thức đến nửa đêm để suy nghĩ, tính toán, hình dung về nó, tự hỏi liệu nó có phải điều khả thi không.

Dù tôi chưa bao giờ nghĩ đó là chuyện điên rồ dù chỉ một phút, nhưng tôi e là cha mẹ sẽ nghĩ như thế. Vì vậy, sáng sớm hôm sau, tôi lắp chân chạy, trốn xuống lầu dưới, và tìm thấy chiếc xe lăn của mình trong gara.

"Đi nào, cậu bé", tôi thì thầm với Sherlock, và bí mật ra khỏi gara qua cánh cửa bên.

Chiếc xe lăn nhỏ, nhẹ và rất dễ đẩy. Tôi đẩy nó đến cuối dãy phố và quay lại mà chẳng gặp khó khăn gì. Vì vậy, tôi đặt một cái bao tải to đựng đất trồng hoa lên ghế ngồi và thử đẩy lại.

Nó khó hơn. Rất nhiều.

Được rồi, tôi tự nhủ, hãy xem mày có thể làm gì.

"Đi thôi", tôi nói với Sherlock, và nó bước bên cạnh tôi khi tôi đẩy chiếc xe lăn dọc những con phố nằm trên lộ trình quen thuộc hướng về cây cầu Aggery.

Giờ đang là cuối tháng Tám, vì vậy dù mới 6 giờ, mặt trời đã lên cao, và không khí khá oi. Trước khi chạy được một dặm, tôi đã nhể nhại mồ hôi và khó thở. Cánh tay tôi căng cứng. Hai chân bỏng rát. Bất kỳ khó khăn nào, dù nhỏ thế nào đi nữa, cũng khiến tôi cảm thấy khó khăn gấp mười lần bình thường, và rõ ràng tôi sẽ không thể chạy hết 5 dặm trong khi đẩy chiếc xe này.

Xa hơn chút nữa thôi, tôi tự nhủ. Sau đó, mày có thể quay lại.

Tôi dễ dàng chính mình tiến về phía trước với những cột mốc:

Chỉ đến cuối phố.

Chỉ cần đến chỗ biển dừng chờ.

Chỉ cần đến lối rẽ tiếp theo.

Cánh tay tôi mỏi rã rời khi phải giữ chặt tay đẩy. Tôi muốn từ bỏ. Tôi muốn dừng lại.

Nhưng tôi vẫn dẫn bước.

Chỉ cần đến ngã tư tiếp theo.

Chỉ cần đến chỗ chiếc xe tải chờ hàng.

Chỉ cần đến đầu đoạn dốc.

Tôi cảm thấy chỗ móm cụt rất nóng, dấu hiệu cảnh báo mà Hank đã dặn tôi nên chú ý.

Theo như ông nói thì những chỗ phòng rộp có thể khiến tôi gặp trở ngại trong nhiều tuần.

"Jessica!"

Tôi nghe thấy tên mình, nhưng tôi không để ý.

"Jessica! Xin chào!"

Tôi chạy chậm lại, sau đó dừng bước và quay mặt về hướng phát ra âm thanh.

Một người con trai đang vẫy tay với tôi từ bên kia đường.

Anh ta có làn da rám nắng. Săn chắc. Điển trai. Anh ta mặc một chiếc quần short thể thao cùng áo phông đầm mồ hôi. Và khi anh ta băng qua đường, tôi nghĩ, Không thể là cậu ấy, nhưng rồi, chính là bộ râu dê.

"Gavin?" Tôi đột nhiên nhận ra trông mình kỳ cục thế nào khi vừa chạy vừa đẩy một chiếc xe lăn đựng bao đất.

Cậu ấy bật cười. "Cậu đang làm gì vậy?"

"Ừm..." Tôi nhìn theo ánh mắt của cậu ấy về chiếc xe lăn. "Khó nói lắm."

Cậu ấy không gặng hỏi. "Được rồi... cậu muốn có người bầu bạn không? Tớ có thể chạy cùng cậu."

"Ừm... thực ra, tớ đang chuẩn bị quay lại. Tớ luôn chạy một vòng, nhưng tớ sẽ không chạy hết 5 dặm khi đầy thứ này đâu. Tớ kiệt sức rồi."

"Vậy tớ sẽ quay lại cùng cậu."

Tôi xoay chiếc xe lăn lại. "Đừng cảm thấy cần phải bảo vệ một cô nàng điên rồ đẩy một bao đất nhé. Tớ ổn mà."

Và rồi, Gavin bất ngờ hỏi tôi, "Tớ có khiến cậu khó chịu, hay làm sao không?".

Tôi ngẩng phắt lên đối diện với cậu ấy. "Cậu đang nói gì vậy?"

"Dường như cậu luôn cố né tránh tớ."

"Tớ sao?"

"Ừ. Tớ nghĩ chúng ta đang có khoảng thời gian tốt đẹp, nhưng cậu lại xa lánh tớ."

"Trời! Tớ xin lỗi. Tớ không có ý như vậy."

"Thế thì là gì?"

Tôi bắt đầu chạy bộ, và Gavin ở ngay bên cạnh tôi, một sự im lặng nặng nề rơi xuống giữa chúng tôi. Cuối cùng tôi nói, "Nhìn xem. Cậu rất tốt bụng, và hay giúp đỡ tớ, nhưng tớ không muốn cậu làm nhiều điều cho tớ hay quan tâm đến tớ bởi vì cậu cảm thấy thương hại tớ."

Cậu ấy im lặng một phút. "Đó là những gì cậu nghĩ sao?"

"Kiểu như thế." Và tôi muốn thêm vào rằng tớ cũng nghĩ cậu yêu thầm Fiona, nhưng tôi lại cảm thấy thật tệ vì những gì mình đã nói. "Nhìn này", cuối cùng tôi nói. "Tớ xin lỗi. Tớ..."

"Tớ đã mắc sai lầm một lần rồi, đúng không? Tớ chắc chắn sẽ không lặp lại lần nữa đâu."

"Cậu mắc..." Tôi liếc cậu ấy. "Cậu đang nói về chuyện gì vậy?"

"Có phải cái tên Meryll nghe rất quen không?"

Chúng tôi chạy trong im lặng một lúc. "Cậu đang nói..."

"Chúng tớ chia tay rồi." Cậu ấy lắc đầu. "Đó chỉ là một sai lầm. Cô ấy đã rất yếu đuối trong đám tang của Lucy, và khi đó, tớ bị lòng thông cảm

với cô ấy cuốn vào. Nhưng đó là một lý do kinh khủng để bắt đầu cho mối quan hệ tình cảm với cô ấy."

"Tớ rất tiếc khi nghe chuyện đó", tôi khẽ nói, bởi vì thực sự tôi không biết phải nói gì khác.

"Và dĩ nhiên tớ thấy thương cậu, nhưng..." Cậu ấy ngừng chạy. "Cậu không đọc những gì tớ viết trên chiếc chân chạy sao? Tớ có viết Tớ thông cảm với cậu không? Không hề! Mà là, Cậu đã truyền cảm hứng cho tớ. Tớ muốn ở bên cậu bởi vì cậu đã truyền cảm hứng cho tớ! Cậu rất tuyệt. Tớ nghĩ cậu là người..."

Tôi dừng lại và nhìn cậu ấy.

Tóc cậu ấy rủ xuống trán và xòa sang hai bên. Chiếc áo phông cậu ấy đang mặc vẫn ướt đầm, và cậu ấy đang đầm đìa mồ hôi.

"... người lạ thường nhất..."

Và tôi đã đọc những gì cậu ấy viết trên chiếc chân chạy. Đọc đi đọc lại.

"... mà tớ biết."

Gavin cũng nhìn tôi, nhưng dường như không phải mái tóc của tôi, thứ chắc chắn là một mớ hỗn độn, hay nghĩ về những giọt mồ hôi.

Cậu ấy chỉ nhìn vào mắt tôi.

"Vậy cậu đang định nói gì thế?", tôi dụi dụi hỏi.

Cậu ấy nhìn tôi thêm một lúc nữa, sau đó trả lời bằng một nụ hôn thật dài, mặn vị mồ hôi...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 5+6

Sherlock sửa âm ỉ, gầm gừ, và xoay vòng tròn.

Tôi kéo người ra và bật cười, sau đó nói với Gavin, "Nó đang nói, cậu vừa hôn cô gái một chân đang đẩy chiếc xe lăn chở một bao đất!".

Cậu ấy nhìn Sherlock. "Và cô ấy đã hôn đáp lại!" Cậu ấy quay sang tôi, và mỉm cười. Thực sự mỉm cười. "VẬY... có phải điều này nghĩa là cậu không hề nghĩ rằng tớ đang làm cậu khó chịu, phải không?"

Tôi lắc đầu, và khi cả hai bắt đầu hướng về phía nhà tôi, tôi để Gavin đẩy xe lăn và nói với cậu ấy, "Tớ thực sự đã cố hết sức để không thích cậu. Tớ còn tưởng cậu có tình cảm với Fiona đấy".

"Fiona ư?" Gavin cố tiếp thu. "Không có gì ngạc nhiên khi cậu luôn luôn bỏ mặc tớ."

Rồi chúng tôi trò chuyện, rượt đuổi và thú nhận tất cả những điều ngu ngốc, sau khi cả hai đã đến khu phố nhà tôi, Gavin nói với tôi, "VẬY chiếc xe lăn này là thứ tiếp cho cậu sức mạnh phải không? Chạy với nó sẽ không hề dễ dàng".

"Không. Chà, tớ đoán vậy." Tôi khẽ lắc đầu. "Tớ nảy ra một ý tưởng, nhưng bây giờ tớ không nghĩ nó sẽ khả quan."

"Là gì?"

Và trong khoảnh khắc đó, tôi quyết định nói với Gavin. "Cậu biết Rosa, phải không?"

"Tất nhiên."

"Chà, cô ấy sống gần đây. Trên phố Marigold."

"Được rồi..."

"Kể ra thì dài lắm, nhưng đại ý là cô ấy thường ngồi dưới mái hiên vào buổi sáng và nhìn thấy tớ chạy qua. Khi chạy vòng lại, tớ sẽ nói chuyện với cô ấy... Rosa từng hỏi tớ rất nhiều điều về môn chạy. Tại sao tớ lại làm thế, nó có cảm giác thế nào... và cô ấy nói về vạch đích."

"Về vạch đích? Ý cậu là gì?"

"Tớ không biết chính xác, nhưng cô ấy rất triết lý. Tớ nghĩ rằng cô ấy xem nó như là khoảnh khắc tuyệt vời... mà cô ấy sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được trải nghiệm."

Gavin nhướng một bên mày về phía chiếc xe lăn. "Vậy là cậu... cậu muốn đưa cô ấy vượt qua vạch đích ư?"

"Tớ không biết nữa. Đầu tiên, tớ nghĩ đến việc chỉ cần đưa cô ấy đi cùng tớ một vòng... nhưng sau đó tớ muốn cô ấy cùng tham gia cuộc thi River Run với tớ vào tháng Mười một. Năm ngoái, thầy Kyro từng lập đội tình nguyện trong cuộc chạy việt dã, chúng tớ đã phát Gatorade và nước lọc tại các trạm nghỉ... Ở đó cũng có các tay đua ngồi xe lăn cùng rất nhiều người chạy cho mục đích từ thiện." Tôi nhún vai. "Tớ nghĩ rằng đó sẽ là một trải nghiệm hoàn hảo dành cho Rosa."

"Đó là cuộc đua 10 dặm đấy", cậu ấy khẽ nói.

"Tớ biết. Nhưng đó là cuộc thi duy nhất ở đây." Tôi cau mày. "Nhưng sau ngày hôm nay, tớ không nghĩ mình có thể làm được." Tôi nhìn chiếc xe lăn. "Thứ đó có lẽ nặng khoảng mười một cân nhỉ? Rosa khá nhỏ nhắn, nhưng cô ấy cũng nặng gần bốn mươi lăm cân rồi." Tôi lắc đầu. "Tớ thậm chí còn không chạy nổi 2 dặm."

"Nhưng đây là lần đầu tiên cậu thử đúng không?" Khi tôi gật đầu, Gavin nói thêm, "Và nhìn chiếc xe lăn này mà xem. Nó chỉ giống một món đồ chơi so với những chiếc xe tớ từng nhìn thấy. Có lẽ cậu nên đẩy một chiếc xe có bánh to hơn, chiếc xe được thiết kế để thi đấu thì thế nào?"

Lúc này, chúng tôi đang đứng ở lối vào nhà tôi. Tôi thích vẽ nghiêm túc trên khuôn mặt cậu ấy; cũng như cách cậu ấy đang cố gắng thế nào để tìm cách thực hiện điều này.

"Và cậu chạy lại được bao lâu rồi? Một tháng à?"

"Không đến."

"Cậu thấy không? Hãy xem đây là một cơ hội để tự rèn luyện sức khỏe thì sao?"

Tôi nghĩ về điều đó một lúc. "Vậy là đừng từ bỏ ư?"

"Hãy cho mình một cơ hội." Cậu ấy cũng ngẫm nghĩ, sau đó hỏi, "Cô ấy có biết chuyện này không?".

"Rosa ư? Không, tớ chưa nói với bất cứ ai. Tớ muốn xem nó có khả thi hay không đã."

Cậu ấy mỉm cười và chạm vào tay tôi. "Vậy cậu có muốn thử lại vào ngày mai không? Tớ sẽ gặp cậu ở đây lúc 6 giờ nhé?"

"Cậu nghiêm túc chứ?"

Cậu ấy kéo tôi lại gần. "Chắc chắn."

Tôi bật cười và nhìn vào mắt Gavin, nhận ra cái ý tưởng nhỏ bé của mình cũng đang sôi sục trong cậu ấy. Đột nhiên, tôi cảm thấy khỏe khoắn hơn.

Như thế điều này có lẽ không phải quá điên rồ.

Trong giây phút này, dường như bất cứ điều gì cũng có thể thực hiện.

Chương 6

Sau khi Gavin rời đi, tôi chạy vào nhà để gọi cho Fiona, nhưng có một vấn đề nhỏ:

Cha tôi đã chứng kiến tất cả.

Ông không nói điều này một cách chính xác, nhưng từ cái nhướng mày và hướng ngồi của ông trong phòng chung của cả nhà, tôi biết ông đã nhìn thấy.

Tôi nhìn ông, tự hỏi phải giải thích thế nào.

Cậu con trai... chiếc xe lăn... bao đất... có rất nhiều thứ cần giải thích!

Nhưng tôi cảm thấy thực sự hạnh phúc, và không biết phải che giấu ra sao?

Vì vậy, tôi ngồi xuống và bắt đầu.

Đầu tiên là về cậu con trai.

"Tên cậu ấy là Gavin Vance. Cậu ấy là người đã viết bài báo viết về con. Con thích cậu ấy lâu lắm rồi."

Câu trả lời đó chỉ nhận được một cái gật đầu. Một sự chấp thuận đầy cảnh báo.

Trong tâm trạng thực sự muốn chia sẻ và nóng nảy, tôi giải thích về chiếc xe lăn, bao đất, và Rosa, giống như tất cả là chuyện hoàn toàn bình thường.

Không có cái gật đầu cho điều này, chỉ có hàng lông mày nhú chặt và cái nhăn mặt hoài nghi.

Mẹ bước vào phòng và hỏi chuyện gì đang xảy ra, sau khi cha và tôi trao đổi ánh nhìn, tôi giải thích lại tất cả.

Phần về Rosa và cuộc thi River Run không thực sự thu hút bởi mẹ đã hoàn toàn bị chuyện của Gavin hấp dẫn.

"Vậy... thằng bé là bạn trai con à?"

"Con không biết nữa." Tôi khẽ cười và nhún vai. "Nhưng chúng con hẹn nhau cùng chạy vào 6 giờ ngày mai."

"6 giờ sáng ư?", bà hỏi.

Tôi bật cười. "Vâng."

"Điều đó có được tính là hẹn hò không?"

Tôi nhún vai. "Với con thì là thế!"

Bà nhìn sang cha để thăm dò ý của ông, nhưng cha lại đang suy nghĩ về chuyện khác.

Chiếc xe lăn.

"Cha không muốn nói là con sẽ không bao giờ chạy được 10 dặm khi đẩy bạn của con trên xe lăn, nhưng sẽ có chút khả thi hơn nếu con để cha lắp những cái bánh tốt hơn cho chiếc xe. Và cha chắc chắn con bé sẽ thích thú với một chỗ ngồi thoải mái hơn."

"Sao cơ?" Tâm trí tôi chuyển từ Gavin sang cuộc đua River Run. "Có thật không ạ? Tuyệt quá!"

Cha gật đầu. "Để cha nói chuyện với Ed ở xưởng xe điện Bike Barn và xin lời khuyên của ông ấy. Tiện đường cha đi làm vào sáng nay."

Tôi bước tới gần và ôm ông. "Cha là người cha tuyệt nhất!" Tôi đẩy người ra và nhìn ông. "Con chưa nói đủ, phải không ạ?" Tôi ôm ông lần nữa, thật chặt. "Cha là số một."

"Được rồi", ông vừa nói vừa cười. "Chắc chắn là cha thích tâm trạng mà anh chàng Gavin đó mang lại cho con." Ông hôn lên thái dương tôi và nói, "Bây giờ cha nên đi làm thì hơn".

Mẹ theo cha ra ngoài, và trước khi bà có thể trở lại để chất vấn tôi, tôi đã cầm di động trốn lên phòng riêng. Tin tức như thế này không thể đợi đến "giờ hợp lý" được.

Tôi phải kể cho Fiona ngay!

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 7+8

Công đoạn luyện tập cho cuộc thi chạy việt dã đã sớm bắt đầu, và mặc dù tôi không thể tham gia cùng đội tuyển năm nay bởi vì hầu hết các sân đua đều ở địa hình không bằng phẳng, đồi, hoặc lối đi trải sỏi - nơi mà chiếc chân chạy của tôi không thể đi vững, tôi vẫn tập chạy quanh đường đua và tiếp tục luyện tốc độ. Tôi chạy đường thẳng, sau đó chạy đường vòng. Hoặc tôi chạy nước rút 200 mét, sau đó chạy bộ 200 mét. Hoặc nếu cả đội luyện tập trên phố, tôi sẽ tham gia cùng họ. Đối với hầu hết chúng tôi, tham gia cuộc chạy việt dã là cách giúp chúng tôi xây dựng nền tảng cho cuộc đua. Thầy Kyro không đòi hỏi nhiều ở cuộc thi này, trừ khi bạn sắp tham gia một môn thể thao mùa thu khác, và mặc dù tôi chưa bao giờ hứng thú với môn chạy đường dài trước đây, nhưng câu nói "Thầy tin em sẽ chạy tốt vào cuối tuần này" của thầy Kyro chính là lý do để tôi chạy hết một vòng quanh cây cầu Aggery.

Vì vậy, tôi đã tập luyện chăm chỉ và cải thiện được tốc độ khá nhiều. Tôi chạy ít nhất 8 dặm một ngày, 5 dặm là chạy với chiếc xe lăn đã được cha tôi thiết kế lại để có thể đẩy dễ dàng hơn. Nó có bánh to, ghế đệm, và chỗ để chân rộng hơn, cộng với đai an toàn và phanh tay. Ông cũng hàn một thanh ngang nối hai bên tay đẩy để tôi có thể đẩy bằng một tay nếu cánh tay của tôi cần nghỉ ngơi.

Không dừng lại ở đó, cha còn thay bao đất bằng bao cát mười một cân, làm cho tôi một đôi găng tay - thứ rất hữu ích - và thêm những chiếc túi vào

bên sườn xe để đựng chai nước, đó là thứ thực sự cần thiết trong thời tiết nóng nực thế này.

Tôi cũng học được một mẹo hay từ Hank - đó là bôi chất chống mồ hôi vào phần móm cụt. Khi cả người đầm đìa mồ hôi và phần móm cụt nóng ran, tôi phải cố giữ khô lớp lót trong suốt cuộc chạy để tránh bị phỏng rộp. Chất chống mồ hôi đã thực sự giúp ích.

Tôi tránh không chạy qua nhà Rosa vì không muốn cô ấy biết những gì dự định của mình cho đến khi tôi có thể đảm bảo mình làm được. Tôi vẫn còn không chắc là mình có thể - thậm chí chắc là không - nhưng mẹ đã đưa ra một ý kiến hợp lý, "Sẽ thế nào nếu mẹ con bé không muốn con làm chuyện này?".

Vì vậy, trước khi bắt đầu giờ học sáng thứ Bảy, tôi quyết định đã đến lúc nói ra, và tôi chạy bộ đến nhà Rosa cùng Sherlock và chiếc xe lăn.

Rosa nhìn thấy tôi đến và gọi to qua cửa chắn, "Jessica!". Mới 10 giờ sáng, nhưng nhiệt độ bên ngoài đã là hai mươi bảy độ - một ngày thích hợp để ở trong nhà. "Này, kia là gì thế?", cô ấy vừa hỏi vừa điều khiển chiếc xe ra ngoài chái hiên.

"Mẹ em có nhà không?", tôi hỏi.

"Mẹ ời!", cô ấy gọi với qua vai, sau đó quay trở lại với việc quan sát chiếc xe lăn của tôi. "Ai đã làm nó thế? Có gì trên ghế vậy? Chị đang đi đâu thế?"

Lúc này, mẹ của Rosa cũng đã có mặt ngoài chái hiên. "Chào, Jessica! Cháu có muốn vào trong không? Ở đây nóng lắm."

"Dạ, không. Cháu muốn hỏi bác vài điều ạ."

Rosa lắc đầu. "Tất cả chúng ta đều đang đặt câu hỏi! Ai sẽ trả lời đây?"

Tôi mỉm cười với cô ấy. "Chị. Để trả lời câu hỏi đầu tiên của em... Cha chị đã trang bị thêm cho chiếc xe lăn của chị để chị có thể chạy với nó."

"Chị chạy với nó sao?", Rosa hỏi.

Tôi gật đầu. "Và thứ ở trên ghế là một bao cát mười một cân, và", tôi nhặt chiếc túi đựng rác nhà bếp màu trắng bên cạnh bao cát lên, "hai bao bột hơn hai cân".

Cả hai nhìn tôi như thể tôi đang bị say năng.

Tôi bật cười, nhưng đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc. Tôi tập trung vào Rosa. "Em có biết em đã hỏi chị điều gì về môn chạy không? Em đã nói thế nào về vạch đích không? Có biết ước mơ được trải nghiệm nó của em là điều kỳ diệu thế nào không?"

Hai mắt cô ấy mở to.

"Chà, chị đã chạy với thứ này gần như mỗi ngày, thêm độ nặng lên nó, cố gắng rèn luyện để..."

"Thật sao?", cô ấy hỏi, và hai mắt của cô ấy mở to. "Chị sẽ chạy khi có em ngồi trên đó ư?"

"Con đang nói gì vậy?", mẹ cô ấy hỏi, và giọng bà chất chứa vẻ lo lắng.

"Chà... Cháu đang nghĩ Rosa và cháu có thể cùng tham gia cuộc thi River Run. Đó là một cuộc đua 10 dặm, nó rất dài, nhưng là cuộc đua cộng đồng duy nhất quanh đây. Nó diễn ra vào tháng Mười một, vì vậy cháu có khoảng hai tháng để rèn sức chịu đựng. Nhưng trước khi tập luyện nhiều

hơn, cháu nghĩ mình nên nhận được sự đồng ý của bác. Và chắc hẳn Rosa cũng muốn điều đó."

"Vâng! Em thực sự rất muốn!", Rosa hét to từ chỗ ngồi của mình.
"Vâng!"

Bác Brazzi có vẻ rất hoài nghi.

"Cha cháu đã lắp những chiếc bánh to và chỗ ngồi bằng đệm để chuyển đi được thoải mái, còn có đai an toàn và tay phanh nữa." Tôi cảm thấy mình giống như một người bán xe hơi cũ, còn bác Brazzi đang nhìn tôi như thể tôi đúng là thế. "Cháu hứa là sẽ an toàn", tôi nói với bà.

"Làm ơn đi mà, mẹ?", Rosa hỏi.

Bác Brazzi thở dài, sau đó nhìn tôi. "Cháu đẩy xe, đúng không? Không có ai khác nữa chứ?"

Tôi gật đầu.

Bà hết nhìn con gái mình. Nhìn sang tôi. Rồi lại nhìn chiếc xe lăn.

Cuối cùng bà thở dài và nói, "Nếu đây là những gì các con muốn..."

"Tuyệt!", Rosa hét to. Sau đó, cô ấy nhìn tôi với đôi mắt mở to và nói, "Chúng ta có thể thử ngay bây giờ không?".

Tôi ngẫm nghĩ, sau đó khẽ nhún vai. "Có lẽ em nên ngồi thử ghế và xem cảm giác thế nào."

Và rồi khi Rosa mạnh mẽ điều khiển chiếc xe lăn điện xuống đoạn dốc của chái hiên, tôi nhắc bao bột và bao cát ra khỏi xe lăn. Sau đó, Rosa khóa bánh chiếc xe lăn lại và chuyển xe. Hai chân cô ấy loạng choạng, và chúng thực sự không giúp ích gì cho cô ấy, việc chuyển xe vẫn diễn ra suôn sẻ.

Mẹ cô ấy bận bịu một hồi với đai an toàn và nói với Rosa, "Mẹ sẽ lấy mũ bảo hiểm cho con".

"Không!", Rosa hét lên. "Con không cần mũ bảo hiểm đâu!"

Rosa nói to đến nỗi cả bác Brazzi và tôi đều giật mình.

"Con không muốn là đứa trẻ khác thường đội mũ bảo hiểm", Rosa khề nói. "Và con muốn cảm nhận được gió."

Tôi nghĩ lại. Đã bao nhiêu lần tôi kể cho Rosa nghe về gió; về cảm giác cơn gió mơn man trên mái tóc?

Nhiều hơn tôi có thể đếm.

"Hãy tin cháu", tôi nói với bác Brazzi. "Cháu sẽ không đi nhanh quá đâu."

Bà cân nhắc điều này, sau đó lại thở dài. "Vậy thì tốt rồi."

"Cảm ơn mẹ!", Rosa nói. "Cảm ơn mẹ!"

Rồi tôi đẩy Rosa chạy quanh dãy phố.

Một dãy phố ngắn.

Mẹ Rosa đang đợi trên vỉa hè khi chúng tôi trở lại, Rosa vẫn còn đang phấn khích và háo hức với điều này.

Còn tôi thì nhể nhại mồ hôi và kiệt sức. Tôi muốn giật mạnh chiếc chân giả ra và nhảy xuống đài phun nước tiên cá.

Đó chỉ là một dãy phố. Rất ngắn.

Rosa và mẹ cô ấy đều đã sẵn sàng cho điều này, nhưng bây giờ tôi lại đang nghiêm túc tự hỏi về sự sáng suốt của nó.

Nếu một dây phở đã khó khăn thế này, làm sao tôi có thể chạy được 10 dặm đây?

Chương 8

Đến bây giờ, tôi thực sự không thể rút lại lời hứa.

Gavin, Fiona, Mario, mẹ, cha Kaylee... tất cả họ đều nói với tôi rằng mọi người sẽ thông cảm nếu tôi quyết định đó là việc quá khó khăn, nhưng giờ đây tôi không thể từ bỏ.

Tôi chỉ đơn giản là không thể.

Vì vậy, tôi tâm sự với thầy Kyro, và đề nghị thầy giúp mình. "Em cần có đủ sức mạnh để làm điều này", tôi nói với thầy sau khi năm học mới bắt đầu.

Chúng tôi đang ở trong lớp của thầy, và tôi quan sát đôi tay uyển chuyển, mạnh mẽ của thầy sắp xếp đồng giấy tờ, phân chúng thành từng tập trong lúc thầy tập trung suy nghĩ.

Cuối cùng thầy nói, "Đẩy bốn mươi lăm cân... cộng với trọng lượng của xe lăn... đó sẽ là việc khó khăn đối với một người khỏe mạnh".

"Em khỏe mà."

Thầy nhìn tôi. "Em biết ý thầy là gì mà." Sau đó, thầy nói thêm, "Và quan trọng hơn là cân nặng. Em nặng bao nhiêu cân, Jessica? Năm mươi tư? Hay năm mươi tám cân?".

Tính hay không tính cả chân giả?

Tôi chỉ nhún vai.

"Vậy là em sẽ đẩy thứ nặng hơn cả chính mình để chạy hết quãng đường 10 dặm đấy."

"Thưa thầy", tôi nói với thầy, "Em sẽ làm thế. Và em đang muốn nhờ cậy sự giúp đỡ của thầy".

Thầy nhìn tôi một lúc lâu, sau đó gật đầu. "Thôi được." Thầy quay sang xem cuốn lịch. "Chúng ta nhìn thấy gì nào? Còn tám tuần? Và em đã tập luyện đến đâu rồi?"

"River Run diễn ra vào ngày cuối tuần đầu tiên của tháng Mười một. Em đã đẩy được mười tám cân khi chạy quãng đường 5 dặm vào sáng nay."

"Cùng với xe lăn sao?"

Tôi gật đầu.

"Em thấy thế nào?"

"Rất khó khăn", tôi thừa nhận.

Thầy lại gật đầu. "Được rồi. Thầy sẽ lên một lịch trình. Chúng ta sẽ đưa em đến phòng tập. Và thực hiện chế độ ăn giúp tăng cơ." Thầy nhìn tôi, nhưng lại nháy mắt với vẻ nghiêm túc. "Em có nghĩ một trăm tám mươi cân là quá nặng không?"

Tôi bật cười, nhưng tôi biết mình sẽ gặp khó khăn.

Không sao.

Đó là cách duy nhất tôi có thể đưa Rosa vượt qua vạch đích...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen
www.dtv-ebook.com

Chương 9+10

Tôi theo sát kế hoạch của thầy Kyro, luân phiên tập chạy và đẩy tạ. Tôi phải chịu rất nhiều đau đớn. Tôi chườm đá lên chân sau những buổi chạy đầy khắc nghiệt. Tôi bổ sung hydrate như thầy mong muốn và ăn nhiều cá ngừ. Tôi chăm sóc kĩ chỗ mồm cụt, theo dõi những vùng bị nóng, tránh để trầy da và phỏng rộp.

Tôi thêm một bao cát khác lên xe lăn.

Đám con trai trong phòng tập cuối cùng cũng chấp nhận tôi và ngừng nhìn chăm chăm vào chân tôi. Tôi tới đó, tập luyện đến khi ướt đầm mồ hôi rồi ra về. Tôi tập trung vào mục tiêu. Tập trung vào niềm vui của Rosa. Tập trung vào vạch đích.

Gavin chạy cùng tôi những khi có thể, và hầu như tối nào chúng tôi cũng cùng làm bài tập về nhà. Giờ Kaylee đã lên lớp Chín, và con bé rất ngạc nhiên khi biết bạn trai tôi là Gavin Vance. Một tối con bé nói với tôi, "Anh ấy, có vẻ, nổi tiếng".

Tôi bật cười. "Phải, không thể tin được, phải không?"

Và rồi vào một chiều thứ Bảy, tôi đang tập chạy đường dài chậm chậm mà không đẩy xe lăn thì gặp một chuyện rất thú vị.

Có một người lạ gọi tên tôi.

Tôi đang ở gần Old Town, tập làm quen với đường đua của River Run, và khi quay lại, tôi nhìn thấy một người phụ nữ cùng hai đứa con đang vẫy tay với tôi từ bên kia đường.

"Cháu là Jessica!", bà gọi.

Tôi bật cười và vẫy tay lại. "Vâng ạ!"

"Làm tốt lắm!", bà nói to. "Chúc mừng cháu!"

"Cảm ơn bác!", tôi hét lên, và tiếp tục chạy.

Chuyện này làm tôi phấn chấn suốt cả buổi tập, và sau lần đó, chuyện tương tự gần như xảy ra thường xuyên hơn mỗi khi tôi chạy. Mọi người gọi tôi từ xe hơi, vẫy tay với tôi từ trên cầu, hét to, "Cố lên, Jessica!" từ bên kia đường... không hiểu sao chuyện về cô gái một chân đang tập chạy đã lan khắp thị trấn nhỏ của chúng tôi.

Khi tôi chạy, tôi tự hỏi có bao nhiêu người trong số họ đã giúp tôi mua được chiếc chân này.

Tôi tự hỏi về khoảng cách xa xôi giữa những ý định tốt đẹp và hành động cụ thể, và bao nhiêu người trong số họ vượt qua được nó.

Có phải đó là lý do tại sao họ rất vui mừng khi thấy tôi chạy hay không?

Bởi vì họ đã giúp cho điều đó trở thành hiện thực?

Hay đơn giản họ vui khi gặp cô gái mà họ đọc trên báo - người mà họ thấy đi bằng đôi chân giả trên ti vi.

Đã chạy lại?

Dù sao, tôi vẫn thấy sự nhiệt tình của họ thật dễ lây lan. Nó giúp tôi thêm quyết tâm để tiếp tục và tôi thêm số cân nặng lên xe lăn. Rồi khi họ hỏi tại sao tôi lại làm thế, tôi vui vẻ kể cho họ về Rosa và cuộc đua River Run. "Hãy chúc cháu may mắn nhé!" Tôi luôn nói như vậy, và được họ ủng hộ.

Tôi nhận được rất nhiều dấu ra hiệu tán thành.

Và cũng đáp lại họ.

Thỉnh thoảng vào cuối tuần, Gavin cùng Sherlock và tôi chạy đường dài. Cậu ấy đề nghị chúng tôi thay phiên nhau đẩy chiếc xe lăn, nhưng tôi đã thỏa thuận với bác Brazzi là sẽ tự mình làm, và bên cạnh đó, đây là điều tôi muốn làm cho Rosa.

Sau đó, Fiona và Mario quyết định tham gia cùng chúng tôi, và khi đội quân của tôi càng lớn thì sự cố vũ cũng không ngừng tăng.

"Chúa ơi!", Mario nói vào một ngày thứ Bảy sau khi nhận được lời cổ vũ Cổ lên, Jessica thứ mười. "Chuyện này thật điên rồ!"

Nhưng dù tôi rất thích thú vì được khuyến khích, vẫn có gì đó về nó làm tôi bận lòng. Và khi chuyện này lại tái diễn, tôi đã nói với những người còn lại rằng, "Sự khích lệ này phải dành cho Rosa, không phải tớ".

"Nhưng cậu mới là người làm nó", Fiona nói.

Tôi chạy chậm lại, sau đó dừng hẳn. Tôi đang đẩy ba mươi tư cân, và đột nhiên, tôi thấy kiệt sức.

"Cậu không sao chứ?", Gavin hỏi.

Tôi lắc đầu. "Có lẽ tớ đã dành quá nhiều thời gian suy nghĩ về điều này, nhưng trong tâm trí tớ, nó không là gì hơn ngoài một cuộc chạy dành

cho Rosa. Đó là cuộc thi nói về Rosa. Cậu biết... buổi tiệc sắp tới chứ? Đó là lúc chúng ta có thể tuyên bố, Xin chào, đây là bạn của chúng tớ, Rosa. Mọi người hãy chú ý nhé, cô ấy là một người thực sự tuyệt vời, và cũng là một thiên tài toán học!" Khi chúng tôi đi bộ, tôi kể với họ về những mảnh giấy của Rosa và những gì cô ấy đã viết, về mong muốn mọi người có thể nhìn nhận cô ấy, chứ không phải tình cảnh của cô ấy. "Tớ muốn mọi người nhìn nhận cô ấy. Tớ muốn đó là một ngày thực sự đặc biệt dành cho cô ấy."

Gavin dịu dàng nói với tôi, "Nhưng nếu cậu là người nổi tiếng trong thị trấn của chúng ta, mà có vẻ đúng là thế, cậu mới chính là người giúp Rosa thu hút được sự chú ý. Cậu chính là người sẽ giúp mọi người nhìn nhận Rosa. Nếu tớ là người đẩy cô ấy, tác động của nó sẽ không giống với khi cậu là người làm điều đó đâu."

Mọi người đều im lặng cho đến khi đi hết nửa dãy phố, sau đó Fiona lên tiếng, "Nhớ năm ngoái trong cuộc đua River Run khi thầy Kyro yêu cầu chúng ta phát nước Gatorade không? Có những vận động viên đã in tên của họ trên áo? Và những người hoàn toàn xa lạ sẽ hô tên của họ khi họ chạy qua? Có lẽ chúng ta có thể làm những chiếc áo in chữ CỐ VỮ CHO ROSA hoặc ĐỘI CỦA ROSA chẳng?".

Hãy cứ phớt lờ những ý tưởng phi thường cho Fiona.

Tôi nhìn cô ấy và mỉm cười. "Đội của Rosa - Tớ rất thích ý tưởng đó!"

"Chúng ta có thể làm biển hiệu hoặc cờ...!" Cô ấy suy nghĩ một phút. "Chúng ta có thể buộc chúng vào xe lăn và..."

"Ồ, tuyệt", tôi nói với cô ấy. "Nó giúp giảm sức cản của gió."

Cô ấy lờ tôi và cả chuyện giảm sức cản gió của tôi đi. "Gavin, Mario, và tớ có thể thổi kèn sừng, hoặc lắc đồ chơi vỗ tay, hoặc..."

"Ôi. Tớ sẽ chạy chậm lại khi thấy cậu dồn hết sức vào việc thổi kèn sừng được chứ?"

Cô ấy nhìn tôi. "Cậu đang đẩy bốn mươi lăm cân đấy!"

Tôi phá lên cười, và nói, "Và liệu các cậu có sẵn sàng để mặc những chiếc áo ngớ ngẩn, thổi kèn sừng và cầm theo những lá cờ suốt 10 dặm không?".

Nhưng điều ngớ ngẩn, thực sự, lại là câu hỏi của tôi.

"Tớ sẵn sàng", cô ấy vừa nói vừa chìa tay ra, úp lòng bàn tay xuống.

"Tớ cũng vậy", Mario vừa nói vừa đặt tay lên tay cô ấy.

"Tớ cũng thế", Gavin làm theo họ.

Tôi cũng vậy, và Sherlock hưởng ứng bằng tràng "Gâu, gâu!" mừng rỡ.

Đội của Rosa chính thức thành lập...

Chương 10

Có người đã liên hệ với Kênh 7.

Và Marla Sumner gọi cho tôi.

"Tại sao em không cho chị biết việc em đang làm?", cô ấy hỏi. "Đây là một tin tức tuyệt vời!"

Tôi đồng ý cho cô ấy làm bản tin, với một điều kiện: "Trọng tâm của bản tin là Rosa".

Tuy nhiên quá trình này khiến tôi rất khó chịu. Marla bắt đầu quay ở nhà của Rosa, nhưng sau buổi phỏng vấn đầu tiên ở đó, đoàn đưa tin theo

tôi đến khắp mọi nơi. Khi tôi chạy với xe lăn, lái xe đến trường với Fiona, trong phòng tập với các cầu thủ bóng đá, trên đường đua với thầy Kyro... hoàn toàn không có gì tập trung vào Rosa.

Cuối cùng, khi Marla hỏi tôi, "Em nghĩ đến điều gì trong lúc chạy?", tôi liền nổi cáu.

"Chị xem", tôi nói với cô ấy, "em không làm điều này cho mình, mà là cho Rosa. Và em muốn cô ấy được trải nghiệm một cuộc thi chạy, được băng qua vạch đích và nghe mọi người cổ vũ, bởi vì đó là điều mà cô ấy muốn. Nhưng chị biết không? Ước muốn lớn nhất của Rosa không phải là được vượt qua vạch đích hay có người cổ vũ, mà là mọi người sẽ nhìn nhận cô ấy chứ không phải tình cảnh của cô ấy. Đó là điều mà bất kì người khuyết tật nào cũng mong muốn. Đừng kết luận về ai đó dựa vào những gì bạn nhìn thấy, hay những gì bạn không hiểu rõ; hãy nhìn nhận họ".

Sau đó Marla nhanh chóng thu dọn đồ đạc, và tôi cảm thấy mình có chút tệ vì đã cáu kỉnh, vì tôi biết cô ấy có ý tốt. Nhưng sự thật là, tôi vui vì cô ấy đã rời đi.

Sau đó, vào tối thứ Sáu, khi bản tin được phát sóng, tôi phát hiện ra Marla Sumner đã thực hiện toàn bộ chương trình theo quan điểm cá nhân.

"Jessica Carlisle đã trở lại trên hai chân, và lần này cô ấy chạy vì mục đích từ thiện."

Mẹ và cha nhìn tôi, còn tôi nhún vai và mở to mắt.

"Jessica không quên tiền", Marla cho biết. "Cô ấy quên sự nhận thức."

"Em sao?", tôi hỏi Marla đang trên truyền hình.

Rồi cô ấy bắt đầu câu chuyện. Họ đề nghị Rosa và tôi đóng giả một buổi dạy kèm, và giọng Marla vang lên. "Rosa Brazzi mắc chứng bại não bẩm sinh, một căn bệnh phát sinh từ việc các trung tâm kiểm soát dây thần kinh vận động của một bộ não đang phát triển bị phá hủy. Tương tự như đột quỵ, bệnh bại não có thể xảy ra trong quá trình mang thai, sinh nở, hoặc cho đến khi trẻ khoảng ba tuổi, và mặc dù phạm vi ảnh hưởng của căn bệnh này với một người có thể rất lớn, nhưng trong trường hợp của Rosa, chỉ có chức năng vận động của cô ấy bị hạn chế, còn trí tuệ của cô ấy vẫn rất nhanh nhạy."

Lúc này, máy quay hướng về phía tôi. "Cô ấy là một thiên tài toán học!", tôi vừa nói vừa cười. "Tôi sẽ không bao giờ có thể qua được môn Đại số nếu không có sự giúp đỡ của cô ấy!"

"Và đúng là ở hiền gặp lành", giọng Marla vang lên. "Jessica Carlisle muốn giúp Rosa thực hiện điều mà cô ấy sẽ không bao giờ có thể tự mình làm được, đó là tham gia một cuộc thi chạy."

"Khi Jessica đẩy tôi chạy", Rosa nói, "Tôi cảm thấy như mình đang bay".

Bây giờ là cảnh quay Rosa trên chiếc xe lăn khi tôi đẩy cô ấy chạy xuống dãy phố. "Mục tiêu", giọng Marla vang lên, "là vượt qua vạch đích tại cuộc chạy việt dã River Run tháng Mười một này". Góc quay vòng ra phía sau chúng tôi, chĩa xuống chân phải của tôi. "Nhưng đối với một cô gái trẻ không lành lặn như cô ấy, chạy hết 10 dặm trong khi phải đẩy bốn mươi lăm cân không phải là điều cứ làm mà không cần cân nhắc kĩ càng."

Giờ là một loạt các clip về tôi, chạy với những bao cát qua Old Town, vẫy tay với người gom rác khi ông gọi tên tôi, tập luyện ở phòng tập tạ ở trường, và những bài luyện tốc độ trên đường đua. Tất cả đều có bình luận của Marla.

Sau đó cô ấy hỏi, "Vậy tóm lại, mục đích của việc Jessica và Rosa chạy là gì? Rất đơn giản, đó là để mọi người nhìn nhận họ, chứ không phải tình cảnh của họ".

Sau đó là cảnh quay tôi đang nói, "Đó là điều mà bất cứ người khuyết tật nào cũng mong muốn. Đừng kết luận về ai đó dựa vào những gì bạn nhìn thấy, hoặc những gì bạn không hiểu rõ; hãy nhìn nhận họ."

Sau đó, họ chuyển cảnh trở lại phòng thu, nơi Marla và Kevin đang ngồi phía sau bàn tin tức.

"River Run sẽ diễn ra trong hai tuần gần gũi nữa", Marla nói, nhìn vào máy quay khi cô ấy khép lại câu chuyện. "Chúng tôi sẽ làm cầu truyền hình trực tiếp ở đó, và chúng tôi hi vọng quý vị sẽ cùng chúng tôi cổ vũ cho Rosa."

"Và cả Jessica!", Kevin nói thêm.

Marla mỉm cười. "Họ là một đội."

Sau khi tắt ti vi, mẹ nhìn tôi chăm chú.

Cha cũng vậy.

Kaylee, người nhắn tin trong suốt chương trình, nói, "Trước đây em cứ nghĩ chị đã phát điên, nhưng giờ thì em hiểu rồi".

Và tôi nhìn chăm chăm vào con bé, bởi vì điều khôi hài là, đó chính xác là cảm giác của tôi...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 11+12

Tôi biết nghĩa trang ở đâu.

Tôi có thể nhìn thấy những bia mộ nhô cao từ một trong những con phố trên đường đua River Run.

Thình thoảng nếu tôi đang tập trung vào việc tập luyện hoặc thời gian, tôi không nhận ra mình vừa chạy qua nơi này, nhưng hôm nay tôi không nghĩ đến những điều đó.

Tôi đang nghĩ về Lucy.

Tôi ra khỏi đường chính và tìm thấy lối vào nghĩa trang. Giờ đang là giữa buổi sáng ngày Chủ nhật, không khí vẫn còn mát mẻ và khô ráo, nhưng lá trên cành cây dọc nghĩa trang đã rụng thành một thảm lá bên dưới. Đỏ, nâu, vàng... nó khiến nơi này có vẻ ấm áp và dễ chịu.

Tôi để xe lăn bên cạnh một cái cây và Sherlock theo sát gót khi chúng tôi đi lang thang qua các ngôi mộ. Tôi phải mất một lúc mới tìm thấy mộ của Lucy.

LUCY SANDERS

THIÊN THẦN CỦA CHÚNG TA

"Chào, Lucy", tôi mở lời. "Là tớ, Jessica đây."

Nhưng tôi chưa bao giờ nói chuyện với một ngôi mộ trước đây.

Tôi không biết phải nói gì.

Tôi không biết làm thế nào.

"Tớ rất tiếc", tôi ghen ngào, nhưng đó là những gì tôi nói được trước khi bắt đầu bật khóc. Tôi cảm thấy thật tồi tệ khi cô ấy đã ra đi. Tôi bị choáng ngợp. Và tôi cảm thấy tội lỗi.

Tội lỗi vì tôi đã hồi phục.

Tội lỗi vì tôi đang hạnh phúc.

Tội lỗi vì tôi đã từng nghĩ rằng cô ấy là người may mắn.

Tôi không thể nói ra những lời đó, vì vậy tôi chỉ biết khóc.

"Jessica?"

Giọng nói khiến tôi giật mình. Nó nhẹ nhàng, nữ tính, và dường như ở ngay bên tai tôi.

Nhưng đó không phải là hồn ma của Lucy, mà là một người phụ nữ.

Lúc đầu, tôi nghĩ đó là ai đó nhìn thấy tôi trên ti vi, và tôi muốn nổi cáu, Hãy để cháu một mình! Cô không thấy cháu đang khóc hay sao? Nhưng sau đó tôi nhận ra mình biết bà.

Bà xanh xao và gầy hơn, nhưng tôi vẫn nhận ra mình gặp bà từ cuộc đua năm ngoái.

Và bà đang ôm những bông hoa.

"Cô Sanders?"

Bà trao cho tôi một nụ cười ấm áp. "Cháu thật tốt khi vẫn nhớ tới Lucy."

"Ồ, cháu sẽ không bao giờ quên Lucy", tôi nói, và nước mắt thì nhau chảy xuống.

Bà vòng một cánh tay ôm lấy tôi. "Cháu không yếu đuối thế đâu." Sau đó khi tôi đã trấn tĩnh một chút, bà mỉm cười lần nữa và nói, "Cha cháu là một người rất tốt".

"Cha cháu sao?", tôi hỏi.

Bà gật đầu. "Gia đình cô sẽ không bao giờ đủ sức để giải quyết mọi chuyện mà không có ông ấy." Bà vuốt ve cánh tay tôi. "Cô biết trường hợp của cháu thì phức tạp hơn, nhưng có vẻ như chúng ta đã đạt được một thỏa thuận. Chúng ta đang suy nghĩ tới việc lập một quỹ học bổng có tên Lucy, đại loại thế."

"Ồ", tôi nói, gật đầu, "đó quả là tin tốt".

"Chúc mừng cháu đã bình phục", bà nói. "Cô hay thấy cháu trên bản tin!"

"Cảm ơn cô", tôi khẽ nói.

Và sau khi trò chuyện thêm một lúc, tôi rời đi để mẹ Lucy có thể rải những bông hoa lên mộ và được yên tĩnh trò chuyện với cô con gái của mình.

Chương 12

Năm học này có vẻ dễ dàng hơn. Dù không nhận được sự trợ giúp với môn Toán nữa, nhưng tôi cho là mọi thứ đều thuận lợi hơn năm ngoái. Không có nhiều việc phải làm, tôi chỉ đơn giản là cố theo kịp kiến thức.

Ngoài ra tôi cũng đã đi lại bằng chiếc chân mới, và mọi người dường như thực sự đã quên việc giữa tôi và họ có sự khác biệt.

Tôi vẫn rất ý thức về điều đó, nhưng họ lại đối xử với tôi như tôi là người bình thường.

Ngoại lệ lớn nhất là Meryll.

Tôi học chung hai môn với cô ta, và cô ta luôn ném cho tôi ánh mắt khó chịu từ xa. Tôi cố gắng lờ cô ta đi, nhưng vẫn cảm thấy có chút đáng sợ khi có ai đó nhìn chăm chăm vào bạn quá lâu.

Cô ta đã có bạn trai thứ ba sau Gavin, vì vậy tôi không biết cô ta thấy có gì khó chịu với tôi, nhưng hôm nay cô ta thực sự đã đuổi theo tôi.

"Cậu ấy chỉ bên cậu vì thương hại cậu", cô ta thì thầm khi chặn lối tôi trên đoạn dốc ở phòng học. "Cậu chỉ là, kiểu như, dự án phục vụ cộng đồng của cậu ấy thôi."

Tôi choáng váng, và sự thật là, nhận xét của cô ta làm tôi tổn thương.

Tôi không có hứng đáp trả.

Tôi chỉ quan sát khi cô ta vội vã rời đi.

Sau khi tôi kể lại mọi chuyện với Fiona, cô ấy liền siết cánh tay tôi và nói, "Đừng tin điều đó dù chỉ một giây! Cô ta là kẻ nòng cặn và đang đổ kị đến phát điên. Đừng bận tâm đến kẻ độc ác đó".

Tôi nghe lời cô ấy, nhưng những gì Meryll nói vẫn cứ vang vọng trong đầu tôi.

Cuối cùng tôi không thể kìm nén được và nói với Gavin, cậu ấy đã ngọt ngào an ủi và quả quyết với tôi đó hoàn toàn không phải sự thật.

Ấy vậy mà nó vẫn quấy rầy tôi như đám cỏ dại nhanh chóng bén rễ trong khu vườn giá trị của tôi.

Chúng bám quá chắc để có thể nhổ sạch.

Và mọc lại rất dễ dàng...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen

www.dtv-ebook.com

Chương 13+14

Hôm nay là thứ Năm, còn ba ngày nữa là đến cuộc đua River Run.

Theo lịch tập luyện của thầy Kyro, tôi phải "giảm dần" việc tập luyện - làm những việc dễ dàng hơn, chạy quãng ngắn hơn, nhưng tôi bắt đầu hoảng loạn. Tôi cảm thấy mình vẫn chưa sẵn sàng.

Sau giờ học, thầy Kyro yêu cầu các vận động viên chạy qua những ngọn đồi sau trường, vì vậy tôi ở lại đường đua một mình. "Em thấy thế nào?", thầy hỏi tôi khi tôi đang thả lỏng người sau vài vòng chạy khởi động. "Em sẵn sàng cho ngày trọng đại rồi chứ?"

"Không", tôi thú nhận. "Thực ra, em đang sợ mình sẽ khiến mọi người thất vọng. Em có thể chạy 10 dặm, nhưng quãng đường xa nhất em đã được bốn mươi lăm cân là 5 dặm. Mà 5 dặm cũng vẫn khó khăn."

"Em sẽ làm tốt", thầy trấn an tôi. "Thầy không nói rằng mọi chuyện sẽ dễ dàng, nhưng phép màu trong ngày đua sẽ giúp em vượt qua."

Tôi lắc đầu. "Phép màu ư?"

"Rồi em sẽ thấy. Cả đội sẽ có mặt ở trạm phát nước... khích lệ em tiếp tục và đưa cho em bất cứ thứ gì em cần."

Tôi lắc mạnh hai cánh tay. Tôi biết là do chứng rối loạn tâm lý, vì đó là những gì tôi từng trải nghiệm khi cúi xuống để xỏ chân vào bàn đạp xuất

phát trong một cuộc chạy đua 400 mét. Tôi tiếp tục vung tay. Ba ngày nữa tôi sẽ phải đối mặt với hơn 16.000 mét.

Đột nhiên Điểm Liệt dường như không còn là trở ngại.

Như thế thầy Kyro có thể đọc được suy nghĩ của tôi. "Em cần phải đập tan những lo lắng đi. Tại sao em không chạy một vòng?"

Vì vậy, tôi bắt đầu ngay lập tức. Tôi là vận động viên duy nhất trên đường đua, và sau 100 mét đầu tiên, tôi đã tìm được nhịp chạy. Tôi không gắng sức mà chỉ khẽ... lướt đi. Phải mất chút thời gian, nhưng tôi đã học được cách làm quen với tiếng kêu phát ra từ bàn chân chạy cũng như cách nó hòa nhịp với âm thanh của bên chân lạnh lặn - xạch... xạch... vù... Các nhịp chân khiến tôi dễ chịu, và lướt trên đường đua thế này thật dễ dàng.

Thật tuyệt.

Tôi cùng thầy Kyro đứng ở điểm xuất phát không chính thức và quay lại với thực tế. "Nhìn xem", thầy nói. "Tay em đang buông lỏng đấy."

Tôi bật cười. "Thầy đúng là một huấn luyện viên. Em chỉ đang thả lỏng người thôi."

Thầy nhìn tôi. Và dường như thầy muốn nói gì đó, nhưng nín lại. Cuối cùng thầy nói, "Chà, không được quên dáng chạy. Thói quen không tốt rất dễ học và khó bỏ."

Tôi cười ầm ĩ.

"Em cười đấy à? Được rồi, lần này hãy cho thầy thấy dáng chạy thực sự đi."

"Thầy nghiêm túc chứ ạ?", tôi hỏi.

"Chắc chắn." Thầy vẽ một vạch dưới đất bằng gót chân. "Cho thầy thấy dáng chạy thật đẹp xem nào."

Thầy đang hành động rất ngớ ngẩn, nhưng thầy là huấn luyện viên của tôi, và vì vòng chạy cuối cùng quanh sân khiến tôi cảm thấy thoải mái, nên sau khi dành vài phút để lấy lại sức, tôi bước đến vạch kẻ. "Tất cả, xác định mục tiêu", tôi thông báo, bắt chước giọng thân thiện của thầy, "păng...!".

Xạch... xạch... vù... Tôi chạy đường thẳng, đánh mạnh hai tay. Chạy thật uyển chuyển, lướt thật nhanh, tôi nhủ thầm trong đầu.

Nhịp thở của tôi đều đặn. Nhịp chạy tốt.

Tôi lao đi. Tăng tốc. Tập trung.

Xạch... xạch... vù...

Tâm nhìn ngoại vi biến mất. Giờ là tầm nhìn đường hầm(1)

(1): Tình trạng mờ mắt.

Xạch... xạch... vù...

Tay tôi xòe ra khi tôi đánh mạnh cánh tay. Chúng xé tan không khí. Mở đường cho tôi. Giúp tôi vượt qua.

Xạch... xạch... vù...

Tôi giữ nguyên tư thế khi chạy tới khúc cua thứ hai.

Xạch... xạch... vù...

Tôi đối mặt với Điểm Liệt và vượt qua nó. Chân tôi nóng ran, nhưng vẫn còn sức mạnh.

Rất nhiều sức mạnh.

Xạch... xạch... vù...

Tôi chạy nước rút về đích, giữ nguyên tay thẳng và chân ở vạch, chứng tỏ mình đã chạm đích bằng cách khế cúi về phía trước.

Tôi lấy lại hơi, sau đó chạy thông thả trở lại chỗ thầy Kyro. "Sao ạ?", tôi hỏi. "Có thói quen xấu nào cần phải sửa bỏ không ạ?"

Thầy khẽ lắc đầu, nhưng nhìn tôi đầy khôi hài và làn da sẫm màu của thầy có vẻ nhợt nhạt.

"Thầy không sao chứ?", tôi hỏi.

"Em thậm chí còn không khó thở", thầy khẽ nói.

Tôi nhận ra thầy nói đúng. Tôi đã bình phục rất tốt.

"Vâng", tôi bật cười, "nó không giống một cuộc đua hay bất cứ điều gì như thế".

"Chính xác", thầy nói. "Không có bàn đạp xuất phát, không có sự ganh đua..." Thầy lấy ra một chiếc đồng hồ bấm giờ từ bên trong túi áo gió của mình. Chiếc vòng của Lucy vẫn còn nguyên trên cổ tay thầy. Nó đã bạc màu và sòn, nhưng vẫn ở đó.

"Thầy đã tính giờ ư?"

"Sau vòng đầu tiên, thầy đã rất tò mò. Em dường như thực sự khỏe mạnh."

"Em nên như vậy thì hơn", tôi nói với một nụ cười. "Em đã đẩy bốn mươi lăm cân chạy hết 10 dặm vào hôm Chủ nhật!"

"Chà, công sức luyện tập đã giúp em thực sự mạnh mẽ." Thầy giơ chiếc đồng hồ về phía tôi và đề nghị tôi xem thời gian. "Em chạy trong 1

phút 02 giây mà không cần gắng sức."

Tôi chớp mắt nhìn các con số. "Trời!"

Khuôn mặt thầy hồng hào trở lại. Và nụ cười tinh quái nhanh chóng biến thành một tràng cười lớn.

Vô cùng thoải mái.

Đó là âm thanh mà rất lâu rồi tôi không nghe thấy.

Nó có nghĩa rằng thầy đã lên sẵn những kế hoạch cho giải đua.

Những kế hoạch vĩ đại...

Chương 14

Hôm nay là ngày thi đấu.

Hoặc ngày chạy thì đúng hơn - Tôi không quan tâm thành tích, tôi chỉ muốn hoàn thành.

Thời tiết thật thuận lợi - trong trẻo và khô ráo, nhưng không quá lạnh.

Mới 7 giờ sáng, nhưng tất cả mọi người đều rất tỉnh táo.

Tôi sốt ruột muốn bắt đầu, nhưng chúng tôi vẫn phải đợi thêm mười lăm phút. Theo kế hoạch của thầy Kyro, tôi đã nghỉ chạy trong hai ngày, nên bây giờ tôi đã sẵn sàng và không muốn chờ đợi thêm nữa.

Cơ thể tôi cần chạy. Các dây thần kinh của tôi cần vận động.

Gavin ôm tôi và bật cười. "Cậu giống như một chú ngựa non ở cổng xuất phát vậy!" Tôi giả tiếng hí khiến cậu ấy lại phá lên cười. Cậu ấy nhìn vào mắt tôi và mỉm cười. "Hôm nay là ngày tuyệt vời hơn bao giờ hết, cậu biết mà. Tớ không thể tin nổi là cậu đang ở đây. Tớ không thể tin là mình

cũng vậy." Cậu ấy bỏ một cánh tay xuống. "Hãy nhìn mọi người ở đây mà xem!"

Tôi bật cười, bởi vì dứt khoát là cậu ấy đã "phát sốt" vì mong chờ ngày này.

Hoặc có lẽ đây chính là ý của thầy Kyro - "phép màu trong ngày đua" - nó chỉ đơn giản là niềm phấn khích khi được ở đây.

Dường như không có bất kỳ cô cậu tuổi teen nào khác trong khu vực chờ. Có thể có vài sinh viên, nhưng chủ yếu là người lớn, và vài người trong số đó là những người lớn tuổi trông dài dẫu và khó tính. Những chú chim già cứng nhắc!

"Em là một số nguyên tố Palindrom(1)!", Rosa nói về số báo danh 393 của mình. Trông cô ấy thật ấm áp khi ngồi trên chiếc xe lăn trong chiếc áo cao cổ dưới lớp áo phong, găng tay, và một tấm chăn phủ lên đùi.

(1): Số nguyên tố viết xuôi hay ngược vẫn giữ nguyên giá trị.

Tôi cười và nháy mắt với cô ấy, nhìn sang số báo danh 369 của mình. "Tuyệt, còn chị là một cặp số đầy ma lực."

Tôi chưa bao giờ đeo số báo danh trước đây, nhưng tôi thích nó.

Tôi cũng chưa bao giờ được gắn một con chip tính thời gian vào giày, nhưng tôi cũng thích nó.

Chúng khiến tôi cảm thấy mình là một vận động viên chính thức.

Mặc dù, thứ tôi thích nhất là chiếc áo phong của cả đội. Thầy Kyro đã giúp Fiona thiết kế, và trông chúng rất tuyệt. Những chiếc áo trắng có in dòng chữ màu nâu sẫm cỡ lớn CỒ VỮ CHO ROSA trước ngực và ĐỘI CỬA ROSA sau lưng.

Áo của Rosa hơi khác biệt một chút vì in dòng chữ XIN CHÀO! TÔI LÀ ROSA.

Thầy Kyro thông báo cho chúng tôi biết rằng tất cả những tình nguyện viên cho cuộc chạy việt dã đều mặc áo ĐỘI CỦA ROSA ngày hôm nay. "Họ cũng sẽ chuẩn bị gel năng lượng cho em ở các trạm nghỉ", thầy nói với tôi. "Hãy tỏ ra sáng suốt - nghỉ ngơi và giữ sức."

Fiona và những người khác quyết định không cầm biển hiệu, nhưng họ đã chuẩn bị những lá cờ đuôi nheo để cắm vào xe lăn có in dòng chữ CỔ VŨ CHO ROSA và CẢM ƠN MỌI NGƯỜI!

Kế hoạch của chúng tôi thật đáng kinh ngạc!

Các nam sinh và Rosa cầm những món đồ chơi vỗ tay, còn Fiona thổi một cái kèn sừng.

Chắc hẳn trông chúng tôi như đang tổ chức một buổi lễ kỉ niệm.

"Tớ sẽ quay lại ngay", Mario vừa nói vừa đưa món đồ chơi vỗ tay của mình cho Fiona khi rời đi và đứng đợi ở chỗ nhà vệ sinh di động.

Fiona lắc đầu vì đó là lần thứ tư cậu ấy tới đó từ khi chúng tôi đến đây.

"Cậu ấy lo lắng chẳng?", tôi hỏi, và đột nhiên nghĩ mình cũng nên đến đó.

Nhưng có một người phụ nữ đang đến gần chỗ chúng tôi. Bà mặc một chiếc áo ĐỘI CỦA ROSA, nhưng bà đâu phải một vận động viên chạy việt dã.

Bà là giáo viên Toán cơ mà.

"Cô Rucker?", Fiona và tôi đồng thanh.

Cô Rucker mặc quần short và đi một đôi giày hiệu Sauconys màu vàng - đen buộc chặt dây.

Và đeo số báo danh.

27.

Nhưng chẳng hiểu sao, chính cẳng chân trần của cô mới là thứ khiến chúng tôi bị sốc khi nhìn thấy.

"Xin chào, các cô gái", cô Rucker nói. "Cô chỉ muốn chúc các em may mắn."

"Cô là một vận động viên điền kinh ư?", Fiona hỏi.

Cô khẽ nhún vai. "Về đời sống riêng thì đúng vậy."

"Trời", Fiona nói.

Tôi để ý đến chiếc đồng hồ đeo tay của cô Rucker - chiếc đồng hồ của một vận động viên chính hiệu. Và chiếc quần short của cô có nhiều túi, tôi có thể nhìn thấy nắp của những lọ gel năng lượng thò ra từ hai bên hông.

Tôi tự hỏi cô tính toán tốc độ bằng cách nào - bằng chiếc đồng hồ hay bộ óc của mình.

Tôi tự hỏi liệu cô có nghĩ đến những con số khi về đến đích hay không.

Liệu cô có đếm các bước chân không.

Nhưng bất chấp tất cả những biểu lộ cho thấy cô Rucker làm việc như một cỗ máy, chiếc áo không được làm từ chất liệu ni thấm mồ hôi thần kì đó thật phù hợp với phần đồ còn lại trên người cô.

Nó bằng cotton, và rất rộng.

"Cảm ơn cô vì đã mặc chiếc áo", tôi nói với cô.

Cô mỉm cười, đầu tiên là với tôi, sau đó là Rosa.

Đó là một cảnh tượng đáng kinh ngạc.

Ấm áp, và có chút rụt rè.

"Hãy tự hào khi mặc nó", cô nói, sau đó rời đi. "Mạnh mẽ lên nhé", cô tiếp tục. "Cô sẽ gặp các em tại vạch đích."

Tôi quan sát cô Rucker rời đi.

Mạnh mẽ lên...

Ngay lập tức, tôi quyết định đó sẽ là câu thần chú dành cho cuộc đua này.

"Tất cả sẵn sàng!" Ai đó thông báo qua loa cầm tay. "Còn năm phút!"

Gavin kiểm tra đồng hồ và nói, "Có lẽ tớ nên đi tìm Mario chẳng?"

Chúng tôi nghẽn cổ, kiểm tra khu vực nhà vệ sinh di động. Và sau một phút chờ đợi, chúng tôi thực sự đứng ngồi không yên. Những người có mặt trong khu vực chờ đang di chuyển về phía đường chính.

Sau đó, đột nhiên, Mario xuất hiện. "Xin lỗi!", cậu ấy nói. "Mọi người sẵn sàng rồi chứ?"

Fiona bật cười. "Tuyệt!"

"Chúng ta đi nào!", Gavin vừa nói vừa dẫn chúng tôi xuống đường.

"Chuyện này thật thú vị!", Fiona nói khi tôi đẩy xe.

Tôi phá lên cười, bởi vì chúng tôi đều giống như những món đồ chơi dây cót nhỏ bé đang bị vặn căng lò xo.

Một người hét to khi chạy ngang qua chỗ chúng tôi, "Cố lên, Rosa!".

"Cảm ơn bác!", cô ấy đáp, sau đó nhìn qua vai và nói, "Cố lên, Jessica!".

Chúng tôi ổn định vị trí ở sau, gần một nhóm đàn ông đang đội mũ cỏ, mặc những chiếc váy hula(2) bên ngoài quần short.

(2): Váy mặc trong các vũ điệu Hawaii.

"Còn một phút!", người thông báo nói to.

Tim tôi đập rộn ràng. Đột nhiên tôi cảm thấy choáng váng.

Và tiếng súng lệnh vang lên.

Đến lúc rồi...

ĐƯỜNG ĐUA CỦA NHỮNG GIẤC MƠ

Wendelin Van Draanen
www.dtv-ebook.com

Chương 15 (End)

Đó là khởi đầu kì lạ nhất mà tôi từng trải nghiệm trong một cuộc đua.

Không lao ra từ bàn đạp xuất phát, không đánh tay, không gắng sức hay căng thẳng. Đang có hàng trăm người chạy phía trước chúng tôi, và chúng tôi thậm chí còn không thể chạy bộ khi tiến về phía trước. Phải mất gần hai phút chúng tôi mới tới được chỗ đệm xuất phát.

Tấm đệm rộng bằng cao su trải hết toàn bộ chiều rộng của con đường, và phát ra âm thanh tí, tí khi nhận diện được chip tính thời gian của mỗi vận động viên.

Tít, tí, tí... Nó giống như tiếng kêu hiệu động của những chú gà máy.

Và rồi chúng tôi bắt đầu cuộc đua.

Tôi biết được từ những lần tập trên đường chạy rằng 2 dặm đầu tiên đường sẽ hơi dốc, khiến màn khởi đầu của cuộc đua thực sự thú vị. Mọi người cổ vũ cho chúng tôi, Rosa vẫy món đồ chơi vỗ tay trong không khí và gọi to, "Xin chào!" và "Cảm ơn mọi người!".

Tôi thấy cha mẹ, Kaylee và Sherlock ở hàng ghế sát khán đài, cả thầy Kyro cũng ở đó để cổ vũ cho chúng tôi.

"Cậu làm tốt lắm", Gavin nói khi chúng tôi chạm mốc 2 dặm. Cậu ấy kiểm tra đồng hồ. "15 phút 30 giây cho quãng chạy này(1)."

(1): Nguyên văn là "Nine thirty splits": "Splits" là thuật ngữ chuyên dụng trong thể thao chỉ quãng thời gian được tính riêng cho từng mốc đua trong suốt cuộc thi mà vận động viên có thời gian nghỉ xen giữa.

Tôi biết như vậy là quá nhanh, nhưng tôi cảm thấy thật tuyệt và tôi quyết định rằng chúng tôi sẽ giảm tốc sau khi bỏ lại đoạn dốc phía sau lưng. "Quãng chạy", tôi khịt mũi, sau đó cười toe toét với cậu ấy. "Cậu đã trở thành một người mê điền kinh rồi đấy." Tôi cúi người về phía trước một chút. "Em thế nào rồi, Rosa?"

"Tuyệt! Ai biết em có thể chạy nhanh thế này chứ!", cô ấy vừa nói vừa cười, sau đó nhìn qua vai. "Em yêu cảm giác này! Chì ổn chứ?"

"Tuyệt!", tôi đáp, và đó là sự thật, tôi cảm thấy thật đáng kinh ngạc.

Đường đua có hình chữ U cơ bản. Nó bắt đầu gần các cửa hàng ven sông, sau đó đi qua những cửa hàng bán lẻ và công ty quảng cáo trước khi chuyển qua các khu dân cư mới, những ngôi nhà cũ, đất trồng rồi cánh đồng.

Điểm chính giữa là cây cầu di động(2) Queensland uốn cong qua con sông, sau đó trở lại những ngôi nhà cổ và dẫn vào Old Town. Kết thúc là khoảng nửa dặm ngang qua Old Town.

(2)Loại cầu có phần thân có thể chuyển dịch bằng các hình thức như gấp khúc, nâng, trượt... để tàu thuyền hoặc xà lan vượt bên dưới nó.

Vì đã chạy qua cung đường này khi luyện tập, tôi biết chúng tôi đã qua đoạn đường dễ dàng nhất. Tôi cần giữ sức. Và trong đầu tôi đang vang lên giọng nói, Chậm lại. Mà chẳng có lý do phải chạy trong 15 phút 30 giây cả.

Nhưng tôi không muốn chạy chậm lại. Tôi đang có một khoảng thời gian rất thú vị. Những đám đông ngày càng dày đặc và mọi người đang cổ

vũ cuồng nhiệt.

Cho Rosa, và cho tôi.

"Cô ấy đây rồi! Cô gái đó đây rồi!"

"Cố lên, Jessica! Cố lên, Rosa!"

Mario và Gavin lắc những món đồ chơi vỗ tay trong không khí, còn Fiona thổi kèn sừng. "Cảm ơn mọi người!", Rosa gọi to, và vẫy tay như thể cô ấy đang tham gia một cuộc diễu hành.

Mà tôi nghĩ, theo khía cạnh nào đấy, thì đúng là vậy.

Khi chúng tôi băng qua khu dân cư, những đám đông trở nên thưa thớt hơn. Lúc này chỉ có các nhóm nhỏ. Họ gọi to từ chái hiên hay đứng trên vỉa hè và nói với các vận động viên, "Trông các bạn tuyệt lắm! Các bạn đang làm rất tốt! Phát huy nhé!".

Sau đó, những nhóm nhỏ cũng biến mất khi chúng tôi chạy đến đoạn đường đi qua vùng đất trồng. Ban đầu nơi này đẹp như tranh vẽ. Đường đua bằng phẳng, những hàng cây đáng yêu, và dòng sông thật yên bình. Nhưng việc tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy đội cứu trợ ở mốc 4 dậm lại khiến tôi lo lắng.

Tại sao tôi lại mệt mỏi thế này?

Linzy Griggs và Shandall Norwood đang có mặt ở trạm phát nước, Linzy nhún nhảy trong chiếc áo phong ĐỘI CỦA ROSA. "Họ kia rồi! Họ kia rồi!", cô ấy hét to.

"Trông chị tuyệt lắm!", Shandall vừa nói vừa đưa cho tôi một ly Gatorade.

"Cảm ơn em." Tôi uống cạn ly Gatorade và nhận gel năng lượng.

"Chị sắp chạy được nửa đường rồi", Linzy nói. "Chị làm rất tốt!"

Chúng tôi tiếp tục cuộc thi, và tôi trút hết túi gel vào miệng khi bắt đầu chạy tiếp.

Thứ đồ có vị như chocolate này giúp tôi tỉnh táo hơn một chút. Khi tôi uống xong, Gavin lấy lại chiếc túi rỗng và hỏi, "Cậu ổn chứ?".

Tôi gật đầu, nhưng chỉ là miễn cưỡng. "Tốc độ của chúng tớ thế nào?"

"17 phút 10 giây trong 2 dặm tiếp theo."

"Cậu lại đùa đấy."

Cậu ấy lắc đầu.

"Hèn gì! Tớ không thể giữ tốc độ này được. Nó sẽ giết tớ mất!"

Cậu ấy lập tức lùi ra sau. "Này!", cậu ấy gọi Fiona và Mario. "Chúng ta phải chạy chậm hơn một chút."

Fiona đến bên cạnh tôi. "Cậu đau ở đâu?"

"Tớ không sao", tôi nói với cô ấy. Tôi giữ tông giọng thấp để Rosa không thể nghe thấy. "Trước đây, tớ mất khoảng một giờ để chạy hết 5 dặm khi đây số cân thế này. Tính ra là 12 phút mỗi dặm, và giờ thì chúng ta chạy 2 dặm trong vòng 17 phút 10 giây."

Fiona giảm tốc độ. "Thế này tốt hơn chưa?"

Tôi gật đầu, nhưng thật lạ khi tôi có cảm giác như mình vừa gây ra một vụ thiệt hại, và giảm tốc độ cũng chẳng cứu vãn được. Nhịp thở của tôi thiếu thoải mái, hông tôi không có cảm giác đau nhức quen thuộc, và hai cánh tay rất nặng nề.

Khi chúng tôi lên đến cây cầu di động Queensland, tôi vô cùng nhẹ nhõm.

"Nửa đường rồi!", Fiona động viên tôi.

"Và hơi dốc", tôi nói, biết ơn sự giúp đỡ của lực hấp dẫn từ chiếc xe lăn.

Điểm phát nước ở mốc 6 dặm được bố trí tại một nơi vô cùng hẻo lánh - một ốc đảo trên sa mạc cỏ khô. Thậm chí sa mạc còn tốt hơn so với nơi mà Annie và Giszelda đang làm việc này.

"Họ đến rồi!", Giszelda hét to.

"Cố lên, những cô nàng điên cuồng!", Annie hét to.

"Điên cuồng không phải từ để mô tả họ đâu! Họ là những kẻ gàn dở!"

"Những kẻ lập dị!"

"Những kẻ phát điên vì chạy!"

"Chúa ơi!"

Chúng tôi cùng phá lên cười và uống nước. Tôi thực sự không khát, nhưng tôi nghe thấy giọng thầy Kyro vang trong đầu: Hãy tỏ ra sáng suốt - nghỉ ngơi và giữ sức.

Vì vậy, tôi cố uống.

Và ăn thêm một bịch gel năng lượng.

Rồi tiếp tục.

6 dặm, tôi tự nhủ. Chỉ còn 4 dặm nữa. Một cộng một cộng một cộng một.

Đầu óc tôi có chút mờ mịt. Như thế tôi đã tính sai những con số. Như thế tôi đã mệt mỏi đến mức thậm chí không thể đếm đến bốn.

Một cộng một cộng một cộng một.

Và đâu đó trong tâm trí mờ mịt của mình, tôi thực hiện một kết nối - đó là cách mọi thứ được hoàn thiện.

Lần lượt từng thứ một.

Đó là cách tôi đã vượt qua được việc mất một chân. Phút này qua phút khác, giờ này qua giờ khác, ngày này qua ngày khác.

Đó là cách mà bất cứ ai cũng làm để vượt qua bất kì chuyện gì.

Vì vậy, tôi chuẩn bị sẵn sàng và quyết định đó là cách tôi đối mặt với quãng đường phía trước - lần lượt từng dặm một.

Có gì đó đã khiến cơn đau trở nên dễ kiểm soát hơn, khiến nỗ lực được duy trì lâu hơn. Và rồi, khi gần tới mốc 7 dặm, tôi nhận ra chúng tôi đang chạy qua nghĩa trang.

Tôi nghĩ đến buổi sáng gặp mẹ Lucy ở đó.

Tôi nghĩ đến việc bà đã vượt qua những ngày chắc chắn là những ngày khó khăn nhất trong cuộc đời; cách bà vượt qua từng phút, từng giờ, từng ngày, từng tháng, lần lượt từng thứ một.

Đột nhiên, tôi cảm thấy biết ơn vì thứ mà tôi đang đếm lần lượt là những dặm đường. Những dặm đường tôi có thể chạy qua. Những dặm đường mà tôi muốn. Những dặm đường mà tôi đã làm việc chăm chỉ để đối mặt. Những thứ mà tôi phải vượt qua là khoảng cách giữa tôi và chiến thắng, chứ không phải những ngày giữa tôi và bi kịch.

Fiona theo sát bên cạnh tôi khi tôi thở hỗn hển, "Lucy", rồi gật đầu về phía nghĩa trang.

"Ôi", cô ấy nói, khuôn mặt nhăn nhó vì buồn bã.

"Bọn mình nhớ cậu, Lucy!", tôi gọi về phía đồi.

"Bọn mình nhớ cậu, Lucy!", Fiona cũng gọi theo.

Chúng tôi nhìn nhau, sau đó cùng đồng thanh, "BỌN TỚ NHỚ CẬU, LUCY!".

Đoạn đường tiếp theo dẫn chúng tôi trở lại các khu lân cận. Không có quá nhiều người ở ngoài, nhưng tất cả họ đều hét to và vui vẻ. Như thể cà phê đã bắt đầu phát huy tác dụng và việc vỗ tay đã giúp họ trở nên sôi nổi.

"TIẾN LÊN, ROSA!", họ hét, sau đó họ nhận ra đã nhìn thấy chúng tôi trên ti vi. "XIN CHÀO, CÁC CÔ GÁI! Làm tốt lắm! Hãy phát huy! CỐ LÊN, CỐ LÊN, CỐ LÊN!!"

Mario và Gavin lại tiếp tục lắc những món đồ chơi vỗ tay, còn Rosa vừa vỗ tay vừa cười khúc khích và hét to, "CẢM ƠN MỌI NGƯỜI!" với những người cổ vũ cho chúng tôi, khích lệ tôi bằng cách hét to qua vai, "Đây là ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời em!".

Qua mỗi dãy phố, những đám đông càng đông hơn.

Mọi người ra ban công để quan sát từ trên cao.

Rosa vỗ tay và lắc bàn tay nhựa cổ vũ, nhưng tôi lại đang đuối sức. Và cơn đau ở hông tôi đang giết chết tôi.

"8 dặm!", Gavin gọi to, chỉ tay về phía trước.

Còn hai dặm, tôi tự nhủ. Một, và thêm một nữa.

Tôi uống nước tại trạm cứu hộ, nhưng chỉ có nước lọc. Và mặc dù cố ăn chỗ gel năng lượng, tôi không thể tiêu hóa nổi.

Những đám đông ngày càng náo nhiệt, nhưng tôi lại đang bận tâm với chính mình. Tôi cảm thấy mình đang đối diện với Điểm Liệt. Chỉ còn hai dặm nữa, nhưng đó là lúc quay lại hai dặm đầu tiên - nghĩa là chúng tôi phải lên dốc.

Mọi người hô to tên tôi lẫn tên Rosa.

Tôi nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc.

Tôi thấy cha. Mẹ. Kaylee và đám bạn của con bé. Họ đến đó bằng cách nào?

Tôi vẫy tay và mỉm cười, nhưng tôi thực sự không đủ sức để làm thế.

Những âm thanh u ám đang rất khó khăn để xuyên qua tiếng đập thành thịch bên trong.

Tôi mơ hồ nhận ra rằng chúng tôi đang vượt qua mọi người.

Những vận động viên đang đi bộ. Nhưng chúng tôi cũng bị vượt qua. Bởi những người đàn ông trong chiếc váy Hula.

Không sao đâu, tôi tự nhủ. Mà đang làm rất tốt. Mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên...

Tôi thậm chí không nhìn thấy chúng tôi đã chạy qua mốc 9 dặm nếu Gavin không chỉ cho tôi. "Chỉ còn một dặm!", cậu ấy hét to, nhưng giống như một bóng ma đang thì thầm vào tai tôi vậy.

Hai chân tôi dẫn đường. Hai cánh tay tôi đau nhức. Hông tôi bị chuột rút, gào thét đòi tôi dừng lại. Đặc biệt là hông trái. Vô cùng đau đớn.

Và chỗ mồm cụt của tôi nóng ran.

Ướt đầm.

Giận dữ.

Mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên...

Nhưng tôi đang lê từng bước. Tôi bắt đầu đếm. Tôi đếm đến năm mươi và bắt đầu lại.

Lần lượt từng bước một.

Một cô gái trẻ chạy ra khỏi đám đông, chạm vào tôi, và chạy đi trước khi tôi nhận ra cô ấy đã ở đó.

"CỔ LÊN, JESSICA!" Tôi nghe mọi người hét.

"RO-SA! RO-SA! RO-SA!" Họ cầu nguyện.

Rồi Fiona hét to, "Đến nơi rồi!".

Tôi biết những lời cô ấy nói có nghĩa gì.

Tôi ngược lên và quan sát. Một vòm cửa kết bằng bóng bay màu đỏ và trắng chỉ còn cách phía trước năm mươi mét.

"Vạch đích!", Rosa hét. "Vạch đích!"

Tôi cố tiếp thu những âm thanh đầy hạnh phúc trong giọng cô ấy, tiếng cạch cạch ngậy ngất của món đồ chơi vỗ tay. Tôi cố gắng nhớ ra lý do tại sao mình làm điều này.

"RO-SA! RO-SA! RO-SA!"

"JES-SI-CA! JES-SI-CA!"

Tôi hít vào thật sâu. Tiếng cổ vũ giúp tôi tìm thấy sức mạnh tiềm ẩn.

Vòm cửa bằng bóng ngày càng to hơn. Đám đông càng hét to hơn. Lớn hơn. Mạnh hơn.

Tôi cố nở một nụ cười và vẫy tay một cách yếu ớt.

Và rồi, tiếng chíp, chíp, chíp vang lên báo hiệu chúng tôi đã đến nơi.

Vượt qua vạch đích.

Tôi nhận ra mọi người đang chụp ảnh. Tôi nhận ra đoàn đưa tin đang ở đó. Tôi nhận ra Rosa đang vô cùng hạnh phúc; rằng những người lạ đang nói chuyện với cô ấy và đối xử với cô ấy như một người bạn. "Thật tuyệt vời! Cảm ơn mọi người!", cô ấy nói với họ khi một tình nguyện viên thấp con chíp tính thời gian ra khỏi giày của tôi.

Tôi nhận ra gia đình mình cùng thầy Kyro đang ở bên và nói với tôi họ tự hào thế nào. Tôi nhận ra chúng tôi đã tới công viên Regatta, nơi tổ chức bữa tiệc sáng.

Đầu óc tôi mụ mị vì tôi đang run rẩy và kiệt sức, nhưng tôi cũng nhận ra mình đang vô cùng, vô cùng hạnh phúc. Tôi đang được bạn bè, gia đình, những đồng đội, huấn luyện viên và cả những người lạ nhiệt tình hỗ trợ và vây quanh. Họ đã giúp tôi chinh phục được vạch đích.

Nhưng khi chúng tôi tụ họp tại công viên Regatta và tự phục vụ món trứng ốp, nước cam và bánh mì tròn, tôi nhận ra vài điều.

Đối với tôi, vạch kẻ đó không phải là vạch đích.

Tám tháng trước, tự mang theo cột truyền dịch và đi bộ tới phòng tắm đã là một nỗ lực phi thường.

Hôm nay, tôi có thể đẩy bạn mình chạy hết 10 dặm để vượt qua vạch đích đầu tiên của cô ấy.

Tám tháng trước, tôi không thể làm bất cứ điều gì.

Cuộc đua này khiến tôi tin rằng chẳng có điều gì là tôi không thể làm được.

Đối với tôi, đây chính là vạch khởi đầu...

THE END.

July 15th, 2018,

Thank you all for reading this,

Love you, guys!!!

<3

Table of Contents

Mục lục

Phần Một: Vạch Kết Thúc

Chương 5+9

Chương 10+12

Chương 13+17

Chương 18+20

Chương 21+25

Chương 26

Phần 2: Lực Cản

Chương 3+5

Chương 6+7

Chương 8+9

Chương 10:

Chương 11+12

Chương 13+14: 15

Phần Iii: Không Do Dự

Chương 2+3

Chương 4+5

Chương 6

Chương 7+8: 9

Chương 10+11: 12

Chương 13+14

Chương 15+16

Chương 17+18: 19

Chương 20+21: 22-23-24

Phần Iv: Thích Nghi

Chương 3+4

Chương 5+6: 7-8

Chương 9+10

[Chương 11+12](#)

[Chương 13+14](#)

[Chương 15+16](#)

[Chương 17+18](#)

[Phần V: Vạch Xuất Phát](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5+6](#)

[Chương 7+8](#)

[Chương 9+10](#)

[Chương 11+12](#)

[Chương 13+14](#)

[Chương 15 \(End\)](#)